

Giới thiệu Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi

Được xưng tụng là người dạy kỹ thuật giỏi nhất tổ chức sát thủ, nghe đồn người nàng dạy dỗ đều là mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, khiến người ta cam tâm tình nguyện dâng tính mạng lên. Đó chính là Tô Ý Nhan đến nơi nào cũng được người ta hoan nghênh.

Nhưng khi vô tình bị xuyên không lại vào vai một nữ tử bị chồng ruồng bỏ nàng sẽ phải làm sao khi mọi việc không như nàng muốn, nàng sẽ làm gì với các bạn đọc truyện Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi

Sau khi xuyên qua, nhiệm vụ đầu tiên phải hoàn thành chính là trọng chấn diêm danh!

Bạn đang đọc truyện *Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tắm lửa trùng sinh

Mở đầu

Bãi cỏ rộng lớn, chim oanh thỏa sức bay lượn. Sắc xuân chót đến chót đi, cuối cùng, sau một hồi mưa xuân dễ chịu phủ xuống đại địa, trong đô thành Hiên Viên Thành của Trung Tử quốc hiện ra một mảnh ấm áp của mùa hè, cỏ cây tươi tốt, muôn vàn loại hoa đua nhau tỏa sắc khoe hương.

Mặc dù sương mờ che phủ Hiên Viên Thành, che cả dòng sông uốn lượn chảy xuôi, nhưng nước sông vẫn trong suốt, ánh sáng lấp lánh từ mặt nước vẫn ánh lên hàng liễu xanh hai bên bờ sông, điều đó lại càng tôn lên vẻ kiều diễm của phong cảnh nơi đây.

Giờ phút này, trên sông thuyền hoa qua lại đông nghịt, trên thuyền hoa lớn nhất để đầy điều lan ngọc triệt(1), quyền sa vũ động, ti trúc lượn lờ. Từ xa đã thấy xa hoa, tiếng ca múa vui vẻ, tiếng nói cười thấp thoáng.

Một nhóm quý công tử tiên y cẩm tú đang ăn uống linh đình, một bên vừa thưởng thức mỹ thực vừa nếm chút rượu thơm, một bên thì ngâm thi làm phú, ngắm nhìn vũ cơ(2) ca múa trước mặt. Phía đối diện bàn tiệc của nhóm quý công tử, vài vị nữ tử quý tộc phong tình vạn chủng đang nói nói cười cười, thỉnh thoảng xấu hổ nhìn về phía nhóm nam tử.

Trong đó có một nữ tử mặc áo bào màu tím thêu hoa nổi bên trên, tay áo mềm mại che phủ thất lưng, váy áo màu xanh điểm chút hoa đào, khuôn mặt trái xoan, dung nhan nghiêm nhiên trở thành mỹ nữ đứng đầu nhóm nữ tử.

Lúc này, nàng có chút không yên lòng, thỉnh thoảng nhìn về phía bờ sông như đang chờ đợi cái gì. Đột nhiên, ánh mắt mềm mại như nước của nàng sáng ngời, nở nụ cười tươi, chỉ vào bờ sông nói: “Đi? Điện hạ, vị hôn thê của người tới tìm người kia! Người còn không mau cho thuyền cập bờ, chào đón nàng nha!”

Mọi người nghe vậy đều theo ánh mắt của nàng nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử dáng người mảnh khảnh đang đứng bên bờ sông. Nhìn qua thì đúng là một thiếu nữ trong độ tuổi thanh xuân, trên người mặc một kiện y phục màu lục mỏng manh thường thấy, trong ngày mùa hè lại mặc một kiện y phục bằng lụa mỏng như vậy, khiến người ta khi nhìn nàng đều cảm thấy có chút thú vị. Dáng người tinh tế lung linh mặc một thân y phục mỏng như thể càng đẹp hơn. Nắng trời chiếu phía sau như vàng hào quang được tỏa ra từ người nàng, khiến nàng trông càng giống như tiên nữ hạ phàm.

Mái tóc dài của nàng nhẹ nhàng đung đưa, đuôi tóc bay loạn một chút, đen tuyền mềm mại, đón gió mà bay, tôn lên dung nhan như họa, đoan trang thiên thành. Ngũ quan xinh xắn kia như được tỉ mỉ khắc trên khuôn mặt ngọc sáng bóng, mỗi một đường nét đều giống như tụ tập ngàn vạn tinh tú đất trời mà thành, hoàn mỹ khiến người ta vừa nhìn liền không tự chủ được mà nín thở.

Lúc này, nàng đang kiễ chân nhìn về phía bên này, ánh mắt nóng rực dừng trên người nam tử xuất chúng nhất trong nhóm quý công tử – Dực vương.

Dực vương Quân Khanh Duệ nhìn thấy nàng lại nhăn mày kiếm, mặt lộ vẻ chán ghét nói: “Đón nàng làm gì? Chướng mắt!”

Nghe hắn nói như vậy, một vị quý công tử mặc tử y ngồi bên cạnh liền reu rầy: “Đừng như vậy nha, ai mà chẳng biết Dực vương phi chính là đệ nhất mỹ nhân Trung Tử quốc. Lại nói, nàng đối với với vương gia là một mảnh thâm tình. Vương gia gọi lên đây cho chúng ta ngắm một chút nha!”

“Kêu nàng lên làm cái gì, đệ nhất mỹ nhân thì sao? Chẳng qua chỉ là đồ ngu xuẩn ngay cả nói đều không nổi mà thôi, căn bản là không xứng với điện hạ phong thái trác tuyệt của chúng ta. Chỉ có Diệp Nhi tỷ tỷ cùng vương gia mới là một đôi trời sinh!” Bạch Như Ngọc mặc một thân váy dài hồng nhạt thêu trắng cùng hoa nghe vậy, liền lộ ra vẻ hờn giận cùng phẫn uất.

Dực vương tuần mỹ lại vẫn vô song toàn, ngoại trừ thái tử ra thì hẳn chính là nam tử xuất chúng nhất Trung Tử quốc. Đối với mọi người lại ôn nhu sẵn sốc, không giống tính tình lạnh nhạt của thái tử, khiến người ta khó có thể tới gần như vậy. Nam nhân giống như Dực vương, nàng còn không dám mơ tưởng, dựa vào cái gì người ngu xuẩn như Thịnh Y Diễm lại chiếm được?

Bạch Như Ngọc vừa dứt lời, người đầu tiên phát hiện ra Thịnh Y Diễm là Tiêu Diệp Nhi lại như oán giận trừng mắt nhìn nàng ta liếc mắt một cái, mặt lại

mang ý xấu hổ nhìn Dục vương, nói: “Ngọc nhi muội muội chớ nói bậy, Thịnh tiểu thư là được thái hậu tứ hôn cho Dục vương, ta cũng có hôn ước từ nhỏ, lời này sao có thể nói loạn? Hơn nữa, dung nhan ta xấu như vậy sao có thể cùng Thịnh tiểu thư so sánh?”

“Người ta vốn chính là nói thật thôi! Diệp Nhi tỷ tỷ của chúng ta là đệ nhất tài nữ Trung Từ quốc, sao người ngu xuẩn lại không có tài cán gì như Thịnh Y Diễm có thể so sánh được với tỷ? Vương gia nói có phải không?” Bạch Như Ngọc nói xong, vài vị quý tiểu thư ngồi đây đều phụ họa theo.

“Đúng vậy, Diệp Nhi tỷ tỷ còn tốt hơn cái đồ ngu xuẩn kia. Ai chẳng biết Thịnh Y Diễm chỉ là bình hoa(3)! Cho nàng lên thuyền thì khí chất chúng ta cũng bị hạ thấp!”

“Ai nói không đúng đâu, chẳng qua xem bộ dáng chảy nước miếng của nàng khi nhìn vương gia thật đúng là thú vị, không bằng kêu nàng đi lên giúp chúng ta mua vui?”

Nhóm quý nữ đều cười rộ lên, ngay cả nhóm vũ cơ bên kia cũng ngừng lại, hướng Dục vương nói: “Nhóm vũ cơ chúng ta cũng muốn ngắm qua phong thái của đệ nhất mỹ nhân đâu. Cầu vương gia đón Thịnh tiểu thư lên thuyền cho chúng ta nhìn một cái a!”

Quân Khanh Duệ có chút do dự, lại đúng lúc này, Tiêu Diệp Nhi quay sang phía hắn, nói: “Điện hạ, nhìn vẻ mặt lo lắng của Thịnh tiểu thư hẳn là có việc gấp gì tìm người đi? Ta trông nàng đáng thương như thế, liền đón nàng lên đi thôi.”

Thấy nàng ta lộ ra vẻ mặt thỉnh cầu cùng lo lắng, Quân Khanh Duệ ôn hòa cười, nói: “Diệp Nhi thật thiện lương! Vậy, đem thuyền hoa cập bờ đi.”

Tiêu Diệp Nhi cúi đầu ngượng ngùng cười, trong mắt lại có tia tính kế âm độc chợt lóe qua.

Một lát sau, Thịnh Y Diễm liền đứng trên thuyền hoa, nàng si ngốc nhìn Quân Khanh Duệ đang được mọi người vây quanh, từ trong lòng run run lấy ra một cái hà bao, cắn môi dưới cổ lấy dũng khí, nói: “Vương... Vương gia... Đây... Đây là hà bao... Ta... Ta thuê... Thuê cho vương gia...”

Thanh âm của nàng dễ nghe lại êm tai, nhưng lại lấp bắp, một câu đứt quãng, nói đi nói lại mãi không xong, khăn trương đến độ chảy mồ hôi đầm đìa. Do khăn trương nên ngay cả thờ cùng nuốt nước miếng cũng quên, vừa dứt lời liền có một chút nước miếng từ khóe môi nàng tràn ra.

Tuy là mỹ nhân, nhưng vì động tác ngây ngốc này, còn có vẻ mặt khiếp nhurc cùng si mê kia, lại còn bộ dáng vừa nói với Dục vương vừa chảy nước miếng thực ghê tởm, khiến dung nhan mỹ miều liền bị phá hư hầu như không còn chút nào. Nhất thời, mọi người trên thuyền liền cười ha ha, có hai vị quý nữ còn âm dương quái tính(4) học theo cách nàng nói mà nói chuyện với nhau.

“Ai nha, đây là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ngay cả nói cũng không nói được, lại muốn đạt được tâm của vương gia, thật sự là cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga!”

Nghe âm thanh cười vang của mọi người, vốn gương mặt Thịnh Y Diễm khăn trương liền đỏ ửng, càng không nói lên lời. Nàng cứ đứng nơi đó, tự ti cúi đầu, nước mắt quanh tròn.

Có điều bộ dáng tự ti này của nàng lại không có người thương tiếc. Tiêu Diệp Nhi hướng vài tên vũ cơ nháy mắt một cái, nhóm vũ cơ liền vây quanh, cười vui vẻ cướp hà bao trong tay nàng.

“Công phu thuê thừa của đệ nhất mỹ nhân Trung Từ quốc như thế nào a?”

“Ai nha, vẫn biết Thịnh tiểu thư thuê được không dễ chút nào, chúng ta liền giúp nàng giao hà bao cho vương gia là được.”

“Hà bao gì mà làm như bảo bối, còn sợ chúng ta thấy mới lạ sao!”

...

Đây là hà bao nàng vì vương gia mà vất làm ra. Vì thuê nó, mười ngón tay của nàng đều bị kim đâm thành tổ ong. Sao có thể để đám vũ cơ này đụng vào? Nàng muốn tự tay giao cho hắn.

Thịnh Y Diễm gắt gao nắm chặt hà bao, biết nàng sẽ hành động như thế, nhóm vũ cơ càng tranh nhau giành giật. Các nàng người túm một cái, ta giật một cái, chỉ nghe ‘rẹt rẹt’ một tiếng, nháy mắt quần áo mùa hè trên người Thịnh Y Diễm liền bị xé rách, da thịt trên cánh tay cùng trước ngực bị lộ ra ngoài.

Thịnh Y Diễm cũng bị đám người đẩy đến cạnh thuyền, không biết ai huých nàng một cái, nàng ngã ngồi trên sàn. Nàng hốt hoảng ôm cánh tay che da thịt bị lộ lại. Lại thấy hà bao nắm chặt trong tay đã bị cướp đi từ bao giờ, nàng cả kinh, bất chấp thân mình bị lộ, giống như bị điên rồi, nhảy dựng lên muốn cướp lại hà bao, trong miệng không ngừng hô: “Ngươi... Ngươi... Các ngươi... Còn... Không mau... Trả lại... Trả lại hà bao... Cho ta!”

Ai ngờ nàng vừa bắt được hà bao, liền có ba nữ nhân vây quanh nàng, tiếp đó, nàng bị đẩy một cái, trọng tâm không vững liền hướng phía dưới ngã xuống.

Nàng thậm chí không kịp hét to, ‘tùm’ một tiếng đã rơi xuống nước. Nàng không hề phòng liên uống phải mấy ngụm nước bẩn.

Cũng may, thuyền hoa đang đậu bên bờ, nước gần bờ cũng không sâu lắm. Chỉ là khi nàng thật vất vả đứng lên, lại nhìn thấy nhóm quý công tử cùng quý nữ kia đều đứng trên thuyền cười nhạo nhìn nàng.

“Ha ha, xem bộ dạng chật vật kia của nàng, trên đầu còn có bèo đâu. Một thân đầy nước bẩn, thôi hoắc, giờ lại càng giống cóc ghè hơn!”

“Ngươi, ngươi, các ngươi, cho ta... Ha ha, hai chữ cũng đều nói không xong, cười chết ta, tiếng kêu của cóc ghè chắc cũng không như nàng a!”

“Đệ nhất mỹ nhân quả nhiên không giống người thường a, thật sự là tiếc thay cho dung nhan này!”

...

Bạch Như Ngọc một bên cười nhạo một bên giặt lấy hà bao trong tay vũ cơ, khinh bỉ nói: “Thêu thùa như này mà không biết xấu hổ lấy ra ngoài, thực không sợ mất mặt a! Còn muốn vương gia đeo trên người? Ngươi không xứng!”

Nàng ta nói xong liền xé rách hà bao, hà bao kia vừa rách, nàng ta liền vứt xuống dưới chân đạp đi đạp lại, vẫn chưa hết giận, lại nhặt lên quăng vào trong nước. Hà bao kia cứ như vậy mà bị ngấm nước sũng.

Thịnh Y Diễm muốn đi vớt hà bao, dưới tình thế gấp gáp lại uống hai ngụm nước. Trong lúc nhất thời, tiếng cười trên thuyền lại lớn hơn nữa. Mắt thấy hà bao chìm hẳn xuống nước, nước mắt liền chảy ra, ngẩng đầu uất ức nhìn về phía Quân Khanh Duệ đang đứng trên thuyền.

Các nàng giễu cợt nàng như thế, nàng đều không sao, nhưng nàng chỉ nghĩ tới cảm nhận của hắn, hắn cùng nàng có hôn ước, hắn là phu quân tương lai của nàng a!

Có điều, nàng lại nhìn thấy Quân Khanh Duệ đứng trên thuyền hoa lạnh lùng nhìn nàng. Khuôn mặt tuấn đạt vô song kia thậm chí còn lộ ra vẻ trào phúng cùng chán ghét.

Thịnh Y Diễm cả người run run đứng lên, chỉ cảm thấy tâm đầu giống như cái hà bao kia, bị xé rách thành từng mảnh nhỏ. Lại đúng lúc đó, Tiêu Diệp Nhi đứng dậy, nhũ mi giương giọng nói: “Thịnh tiểu thư rơi xuống nước, còn không mau kêu người đưa Thịnh tiểu thư lên bờ đi!”

Lát sau, Thịnh Y Diễm được vài tên vũ cơ đưa lên bờ. Tiêu Diệp Nhi đi tới chèo áo ngoài của mình lên người Thịnh Y Diễm, ôn nhu khuyên nhủ: “Thịnh tiểu thư một người chạy tới nơi này, tuy bây giờ là mùa hè nhưng nước sông vẫn khá lạnh, Thịnh tiểu thư vẫn nên mau mau trở về đi thôi.”

“Diệp Nhi tỷ tỷ quan tâm nàng làm chi. Mau quay lại thuyền a, vương gia đang chờ tỷ đâu!” Bạch Như Ngọc tiến lên lôi kéo Tiêu Diệp Nhi.

Thịnh Y Diễm sững sờ nhìn Tiêu Diệp Nhi đi lên thuyền, nhìn Quân Khanh Duệ vốn lạnh lùng đứng nơi đó lại nghiêm nhiên cởi áo choàng thêu kỳ lân xuống ôn nhu phủ lên người Tiêu Diệp Nhi. Lại ngẩng đầu nhìn thuyền hoa rẽ nước mà đi, nước mắt rơi thành chuỗi dài. Một đám dân chúng đi ngang qua, hướng nàng chỉ chỉ trỏ trỏ.

Đúng vậy, nàng chính là bình hoa, ngay cả nói đều nói không liền mạch, nào xứng đôi với hắn. Cũng chỉ có người như Tiêu tiểu thư, là đệ nhất tài nữ mới xứng đứng bên người hắn. Có phải nàng trăm đắng ngàn cay thích hắn nhưng lại cứ si ngốc nhìn hắn như vậy đều là sai lầm, đều làm bản thân, nên bị thế nhân chỉ trích. Nhưng... Nàng không thể không chế lòng mình a, làm sao bây giờ...

Mười ngày sau, vào ban đêm, trăng thanh gió mát, ánh sáng mờ ảo chiếu xuống đình viện yên tĩnh. Trong hoa viên sau phủ thái phó của thái tử, lá cây cùng muôn hoa yên lặng khoe sắc tỏa hương dưới ánh trăng. Không khí tràn ngập hơi nước sau cơn mưa, hương cỏ cây thoang thoảng khiến người ta thư thái. Thỉnh thoảng truyền đến tiếng côn trùng kêu, nhất thời khiến cho người ta cảm thấy an bình.

Nhưng mà lúc này, đột nhiên có một tiếng kêu run run lại bén nhọn, đánh vỡ không gian an tĩnh trong hoa viên này.

“Ngươi... Nói... Nói cái... Cái gì? Là thật sao... Thật sự là Dực vương... Vương gia đưa cho... Đưa cho ta? Không... Không có khả năng... Hắn... Không... Không đưa ta... Đưa ta hưu thư... Ngày mai... Là đại... Đại hôn của... Của chúng ta...”

Thịnh Y Diễm không tin nhìn chằm chằm Tiêu Diệp Nhi trước mặt. Nàng bây giờ kích động cực kỳ, thanh âm run run, gương mặt đỏ bừng, hốc mắt đầy nước, giọng nói tràn đầy vẻ không thể tin nổi, sợ hãi cùng khiếp đảm.

Hai gò má vốn hồng hào giờ đây không còn chút huyết sắc, càng trở nên trắng nõn. Cánh môi hồng nhuận giờ lại nhợt nhạt như hoa hải đường màu trắng run rẩy sau cơn mưa. Đôi mắt to tròn sáng ngời hiện lên vẻ kinh hoàng.

Thấy sắc mặt nàng trắng bệch, Tiêu Diệp Nhi lại khanh khách nở nụ cười, đùa cợt nhìn nàng, nói: “Ngày mai là ngày đại hôn của các ngươi thì như thế nào? Hắn sẽ đến cưới ngươi ư? Không phải là ngươi nghĩ đến bản thân có danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Trung Từ quốc liền khiến Dực vương quý gồi dưới gấu vấy của ngươi chứ? Thật buồn cười! Dực vương cũng không phải nam tử nông cạn như vậy. Ngươi ngay cả cảm kỳ thư họa mọi thứ đều không thông, lại nói lấp ba lấp bấp, không nói nổi một câu đầy đủ, mỗi ngày chỉ biết theo sau vương gia chảy nước miếng, ánh mắt như hoa si, vương gia sao có thể xem trọng! Người trong lòng hắn vẫn chỉ có mình Tiêu Diệp Nhi ta. Ngày mai là đại hôn của ta cùng Hiến công tử, ta đã nói với vương gia, nếu ngày mai hắn đến cướp tân nương, ta liền bỏ lại hết thảy cùng hắn đi. Ngươi nói, trước đây hắn đã đem tín vật ngọc bội đại biểu thân phận Dực vương phi tặng cho ta, nghe xong lời này của ta, ngày mai hắn còn có thể đến cưới ngươi cái phở vật này nữa không? Dù cho Thịnh Y Diễm ngươi có đẹp đến mấy, ta cũng đem mỹ mạo của ngươi biến thành trò cười lớn nhất trong thiên hạ, đem danh hiệu đệ nhất mỹ nhân này của ngươi dẫm nát dưới chân!”

Tiêu Diệp Nhi vì kích thích Thịnh Y Diễm mà nói nhiều đến nỗi hơi thở cũng có chút không thông thuận. Một lời nói xong, lạnh lùng nhìn bộ dáng lung lay sắp đổ của Thịnh Y Diễm, trong ánh mắt tràn ra sung sướng cùng tàn nhẫn.

Thịnh Y Diễm lại giống như không nghe thấy nàng ta nói cái gì, chỉ lắp bắp: “Không... Sẽ không... Chúng ta... Là thái hậu... Chi hôn... Hắn... Hắn sẽ không... Đưa hưu thư... Cho ta... Sẽ đến... Đến cưới... Cưới ta...”

Thấy bộ dáng ngu xuẩn này của Thịnh Y Diễm, Tiêu Diệp Nhi tiến lên hai bước, hung hăng vung một cái tát vào mặt nàng. Túm lấy tóc của nàng, kéo nàng đến bên hồ, chỉ vào hình ảnh trong nước, cười nói: “Nhìn bộ dáng giống quỷ này của ngươi, Duệ vương cười ngươi mới là lạ. Ngươi đừng ở đây nằm mơ nữa! Có Tiêu Diệp Nhi ta, ngươi đừng mơ tưởng đến vị trí vương phi của Dực vương! Ngày mai, ta liền muốn ngươi trở thành nữ nhân đầu tiên bị chồng ruồng bỏ của Trung Từ quốc!”

Nàng ta nói xong câu đó, lại nở nụ cười đắc ý. Thế này mới buông tóc của Thịnh Y Diễm ra, một phen đoạt lấy ngọc bội trong tay nàng.

Thịnh Y Diễm rút nước mắt, không còn khí lực té trên mặt đất, lau lau nước mắt, nói: “Ngươi là... Là đệ nhất tài nữ... Lại cùng Hiền công tử đính hôn... Ngày mai... Ngày mai... Là... Là đại hôn... Của ta... Ta với ngươi... Lại không cừ... Không oán... Ngươi vì sao... Vì sao đoạt vương... Vương gia với ta... Ta... Ta van cầu ngươi... Cầu ngươi... Đem vương... Vương gia cho... Cho ta... Có... Có được hay không? Ta... Ta thật sự... Thật sự rất... Rất thích hẳn...” (Vũ Ca: Em cũng van cầu chế, chế đừng nói lấp nữa có được không? Em cũng khổ lắm đó!)

Thịnh Y Diễm lấp bấp cầu xin, rõ ràng là một câu cầu xin đơn giản lại bị nàng nói không nổi. Nói xong, đầu đã đầy mồ hôi, nửa ngày mới chấm dứt được. Thân thể nàng sớm đã quỳ trước người Tiêu Diệp Nhi, đáng thương hể hể túm lần vấy nàng ta, không để ý tôn nghiêm cầu xin.

Bởi vì nàng biết, lời Tiêu Diệp Nhi nói đều là sự thật. Dực vương chán ghét nàng, vì nàng vụng về lại nhất gan, luôn nói lấp ba lấp bấp, gương mặt cũng luôn căng thẳng lại còn hay chảy nước miếng. Người giống như nàng, căn bản chính là phế vật bị người người chán ghét, ngay cả dung mạo tuyệt sắc cũng bị chê cười.

Không biết bao nhiêu lần nàng nhìn thấy Dực Vương ôn nhu cười nói với Tiêu Diệp Nhi, nhưng khi nhìn đến nàng thì gương mặt lại lạnh lùng, ánh mắt chứa đầy chán ghét. Ngày mai là ngày Tiêu Diệp Nhi đại hôn, hẳn làm sao có thể để nữ tử mình thích gả cho người khác, hẳn nhất định sẽ vứt bỏ nàng đi cướp Tiêu Diệp Nhi về.

Thì ra mục đích Tiêu Diệp Nhi chọn ngày thành thân trùng với ngày đại hôn của nàng chỉ vì muốn nhìn thấy nàng bị chê cười. Nàng ta sao có thể tàn nhẫn như vậy? Có điều, chính mình có năng lực gì đâu? Ngoại trừ van cầu Tiêu Diệp Nhi thương cảm chút cho nàng, thì nàng có năng lực gì đâu?

Thịnh Y Diễm khóc, dập đầu cầu xin, trong lòng lại một mảnh bi ai, đầy mặt cầu xin người ta rủ lòng thương xót.

Tiêu Diệp Nhi mắt lạnh mỉm cười nhìn một màn này, nhìn đệ nhất mỹ nhân Trung Từ quốc quỳ sát dưới chân mình cầu xin giống như một con chó nhỏ cầu người thương xót, nàng ta liền thỏa mãn. Hưng trí chờ Thịnh Y Diễm nói xong, nàng ta mới một cước đá văng nàng.

“Cút ngay! Không oán không cừ? Ha, ngươi chiếm mất danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Trung Từ quốc đó là cừ! Từ khi sinh ra liền chiếm đi danh phận Dực vương phi đó cũng là cừ! Ngày mai ta muốn nhìn, đệ nhất mỹ nhân Trung Từ quốc sẽ có bộ dáng gì đâu! Vẫn là đệ nhất tài nữ ta đây tốt hơn hay ngươi tốt hơn!”

Tiêu Diệp Nhi nói xong, khanh khách cười. Không thèm ở lâu thêm chút nào nữa, bóng dáng nhanh chóng lướt qua bờ tường trong hoa viên, biến mất vô tung vô ảnh trong bóng đêm.

Hôm sau, trong phủ Thịnh thái phó một mảnh vui mừng. Khuê phòng của nhị tiểu thư con phu nhân thái phó, Thịnh Y Diễm đội mũ phượng, phủ khăn đội đầu của tân nương ngay ngắn ngồi trên giường. Khăn mềm trong tay đã bị nàng vò đến nhăn nhúm, mười ngón tay găm chặt vào lòng bàn tay tạo ra dấu vết thật sâu, có thể thấy rõ giờ phút này nàng lo âu cùng khăn trương đến mức nào.

Thấy sắc trời đã muộn, nàng lại lần nữa hỏi nha hoàn Từ Nhi bên người: “Vương... Vương gia... Còn... Còn chưa... Chưa tới đón... Đón ta sao?”

“Tiểu thư, người đừng nóng vội, giờ lành đón dâu còn chưa tới đâu. Nếu không, để nô tỳ ra ngoài xem một chút, vương gia mà đến, nô tỳ liền đến nói cho tiểu thư?” Đêm qua, không ai biết Tiêu Diệp Nhi hẹn gặp Thịnh Y Diễm, ngay cả Từ Nhi cũng không. Giờ, Từ Nhi chỉ thấy kỳ quái khi thấy bộ dáng khăn trương của tiểu thư, từ sáng tới giờ tiểu thư đã hỏi lời này hơn mười lần.

Thấy Thịnh Y Diễm gật đầu, Từ Nhi liền chạy nhanh ra ngoài. Thịnh Y Diễm trong lòng cầu nguyện, nhất định phải tới, hẳn nhất định phải tới cưới ta a!

Có điều, lời cầu nguyện của nàng hiển nhiên là vô dụng. Một lát sau, Từ Nhi sắc mặt tái nhợt vọt vào, khóc nói: “Tiểu thư, ô ô, làm sao bây giờ? Vương gia hẳn... Hẳn mang theo đội ngũ đón dâu hướng Tiêu phủ đi tới! Vương gia muốn làm gì a?”

Thịnh Y Diễm nghe vậy liền tê liệt ngã xuống giường. Thấy nàng sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lại vô thần, Từ Nhi sợ tới mức loạng choạng chạy lại đây, khóc hô: “Tiểu thư, người đừng dọa nô tỳ! Hôn ước của tiểu thư cùng vương gia là do thái hậu tứ hôn, hoàng thượng nhất định sẽ vì tiểu thư làm chủ! Tiểu thư a!”

Thịnh Y Diễm nửa ngày mới hồi phục tinh thần, hướng Từ Nhi cười cười, nói: “Từ Nhi... Ngươi... Ngươi trước... Trước hết... Đi ra... Ra ngoài... Ta muốn.. Yên tĩnh một mình...”

Từ Nhi thấy ánh mắt tiểu thư nhà nàng ánh lên vẻ kiên trì chưa bao giờ có, không dám ngỗ nghịch, cẩn thận từng bước, bước ra khỏi phòng, khóc lóc đóng cửa lại.

Tiểu thư của nàng thiện lương như vậy, xinh đẹp như vậy, vì sao trời cao lại như bị mù hai mắt, khiến tiểu thư có tật cáu cà lăm, vì sao người tốt không có kết quả tốt...

Từ Nhi đứng ngoài cửa lặng lẽ khóc, nghe trong hậu viện truyền tới từng trận từng trận rầm rĩ. Biết vài vị tiểu thư thứ xuất khác tìm đến gây khó dễ cho tiểu thư, nàng biến sắc, hoảng sợ đẩy cửa trở lại, hô to: “Tiểu thư, không tốt... A! Tiểu thư!” Nàng còn chưa hô xong, lại thấy Thịnh Y Diễm treo cổ tự

tử, thân thể đang lay động giữa không trung, hai tay rũ xuống, hiển nhiên đã không còn hơi thở, nhất thời sợ hãi hết lên.

Ghi chú:

(1) điều lan ngọc triết: phù điều hoa lan bằng ngọc, phù điều là tranh khắc trên mặt phẳng bằng gỗ, hoặc bằng đồng

(2) vũ cơ: người biểu diễn nhảy múa vui thời xưa

(3) nguyên văn: bao cô, ý chỉ những người chỉ có vẻ bề ngoài nhưng không có tài cán gì

(4) âm dương quái tính: tính tình quái gở, ở đây ý nói hai nữ tử kia nổi hứng trên chóc Thịnh Y Diễm

Chương 1: Tắm lửa trùng sinh

“Ô ô, tiểu thư, sao người có thể ngốc như vậy chứ! Sao lại bỏ Tử Nhi ở lại mà đi như vậy. Ô ô, tiểu thư, người sao có thể nghĩ quẩn như thế...”

Cổ họng đau rát như bị lửa thiêu, bên tai lại vang lên thanh âm ong ong khiến người ta nhức đầu. Ai vậy, sao lại âm ỉ như thế? Tô Ý Nhan giật giật khoe miệng muốn quát to một tiếng, nhưng lại không phát ra được một tiếng nào.

Từng hình ảnh như một thước phim truyền hình dài tập tràn ngập trong đầu nàng. Trong đồng hình ảnh lung tung kia, nàng được người ta gọi là Thịnh Y Diễm, là đệ nhất mỹ nữ Trung Từ quốc, là đích nữ của Thịnh Dịch Dương – thái phó của thái tử.

Chuyện gì đang xảy ra? Rõ ràng nàng đang chấp hành nhiệm vụ, nàng đã đem chủy thủ đâm vào cổ địch thủ Hắc Ứng một nhát, máu tươi từ cổ hắn liền phun ra mãnh liệt khiến nàng cảm thấy thật vui vẻ, máu nóng còn rơi trên đầu ngón tay nàng a!

Nàng đã hoàn thành nhiệm vụ được giao một cách hoàn mỹ như cũ và nàng cũng không bị thương tích gì. Nhưng tình huống hiện tại là sao, vì sao cả người nàng vô lực, cổ họng lại đau rát?

Không đúng, nàng nhớ tới, Hắc Ứng! Khi nàng đến gặp Hắc Ứng, hắn đang đứng trong căn phòng đầy thuốc nổ, nút kích hoạt ở đồng hồ trên cổ tay hắn. Một khi tim hắn ngừng đập, đồng hồ cũng dừng lại, sẽ kích hoạt ngòi nổ trên đồng hồ đó!

Nàng đã giết chết Hắc Ứng, nhưng không tới ba giây sau khi tim Hắc Ứng ngừng đập, thuốc nổ liền phát động, đợi đến lúc nàng phát hiện thì đã muộn rồi!

Lời nói trước khi chết của Hắc Ứng quanh quẩn bên tai, về mặt trước khi chết của hắn lại cực kỳ quý dị... Mẹ nó, tên biến thái này, đúng là đồ điên!

Đúng, một tiếng nổ mạnh, nàng không thể né tránh, đáng chết, nói như vậy thì nàng đã chết rồi? Vậy vì sao giờ nàng vẫn còn có ý thức?

Thanh âm bên tai càng thêm hỗn loạn, ý nghĩ của nàng nhanh chóng bị lượng lớn thông tin đánh mạnh vào, đau đầu quá...

“Khóc cái gì! Nàng làm thể diện phủ thái phó mất hết, chết đi càng tốt!”

“Đúng vậy, ngày đại hôn bị người ta vứt bỏ, ta sớm đã muốn nàng chết, sống cũng chỉ làm dơ bẩn cửa nhà chúng ta. Có tỷ muội như vậy thật sự là sỉ nhục tám đời!”

“Nàng ngu xuẩn như vậy còn muốn gả đến Dục vương phủ làm Dục vương phi, ta đã sớm đoán trước sẽ có ngày hôm nay mà!”

“Nàng như vậy mà cũng xứng làm đích nữ sao? Bùn đất dưới chân chúng ta còn cao quý hơn nàng đâu! Vậy mà còn mơ tưởng trở thành Dục vương phi! Phải biết, ngoại trừ thái tử ra thì Dục vương chính là nam tử ưu tú nhất Trung Từ quốc chúng ta, người như nàng cũng dám mơ tưởng, ta nhổ vào!”

...

Trung Từ quốc, phủ thái phó, bị vứt bỏ... Trong tiếng la hét âm ỉ, Tô Ý Nhan đột nhiên mở to mắt, ánh mắt lạnh lẽo như hàn kiếm đảo qua đám người trong phòng.

Nàng đang nằm trên mặt đất, bị một nha hoàn trên mặt đầy nước mắt mặc một thân xiêm y đỏ tươi ôm vào trong ngực, nha hoàn này hắn là Tử Nhi đi. Giương mắt trước mắt nhanh chóng dung hợp cùng gương mặt trong đầu, ánh mắt Tô Ý Nhan lại quét về phía vài nữ tử mặc y phục xanh đỏ đủ màu đang sừng sốt khi thấy nàng tỉnh lại.

Mặc xiêm y màu đỏ là đại tiểu thư Thịnh Nguyệt Như, xiêm y màu tím là tam tiểu thư Thịnh Nguyệt Kiều, mặt tròn tròn là tứ tiểu thư Thịnh Nguyệt Hân, mà nữ tử béo nhất chính là lục tiểu thư Thịnh Nguyệt Hồng!

Các nàng đều là muội muội thứ xuất của thân thể này, toàn lấy đệm là Nguyệt. Mà Thịnh phủ chỉ có một đích nữ duy nhất, đó là chủ nhân của thân thể này, nhị tiểu thư Thịnh Y Diễm. Tô Ý Nhan nàng sau khi xuyên qua, giờ phút này nàng chính là Thịnh Y Diễm!

Làm sát thủ bấy lâu, dù bị thông tin trong đầu gây nhiễu loạn, nhưng rất nhanh Tô Ý Nhan nhờ vào sự trầm tĩnh cùng nhạy bén của bản thân mà hiểu rõ

mọi chuyện. Ánh mắt lạnh lẽo của nàng như đâm thủng mấy người ở đây, lạnh lùng nói: “Không muốn chết thì cút hết ra ngoài cho ta!”

Thân thể này vừa thất cổ tự tử, dây thanh quản đã bị tổn thương, thanh âm nàng phát ra khàn khàn khó nghe, kết hợp cùng với ngữ điệu trầm lãnh của nàng, tràn đầy lệ khí, khiến cho lời nói này giống như được phát ra từ lệ quỷ đến từ địa ngục. Hơn nữa, vì thất cổ mà sắc mặt nàng trắng bệch, giờ cả người nàng lại tỏa ra khí chất trong trẻo lạnh lùng, một đôi mắt sắc lạnh kia như thanh đao sắc bén tản ra một cỗ hàn quang, lại giống như dòng nước hắc ám cuộn cuộn ngập trời, hút hồn người đối diện. Nhất thời, Thịnh Nguyệt Hân mới vừa rồi còn gầy ẻo ào liền sợ tới mức run run lui về sau một bước.

Lúc này rõ ràng Thịnh Y Diễm đã không còn chút hơi thở nào, bây giờ không những đã tỉnh lại, mà còn có thần thái như lệ quỷ, thanh âm cũng như lệ quỷ, lại nói, lời nàng nói ra không hề lắp bắp giống trước. Chuyện này đủ khiến cho mấy người vừa mới châm chọc tỷ muội không còn chút hơi thở của mình phải sợ mất mặt, kinh hoàng hết âm lên.

“A! Xác chết sống lại!”

“Quý a!”

Mấy người vừa hét chói tai vừa hoảng loạn xoay người chạy ra ngoài. Kết quả, đều bị ngã xõng xõai ở cửa, ai cũng không ra ngoài được. Tô Ý Nhan lạnh nhạt nhìn, hừ một tiếng liền đứng dậy.

Nghe được động tĩnh phía sau, bốn vị nữ tử này mới vội vàng lần lượt chạy ra. Tô Ý Nhan đẩy Tử Nhi còn đang ngây người ra, nhấc chân theo sát bọn họ.

Khuê phòng này ở lầu hai, nàng đứng nơi gấp khúc của hành lang, thấy bốn nữ tử kia chen chúc ở cửa thang lầu, lập tức cười lạnh một tiếng, tùy tiện rút một cây trầm hoa cài trên tóc ra, phi về phía trước.

Trầm hoa kia như con bướm nhỏ, vui thích phóng nhanh về phía bụi hoa, một đường bay thẳng, cuối cùng đâm vào mắt cá chân của Thịnh Nguyệt Kiều. Thịnh Nguyệt Kiều nhất thời kêu ai nha một tiếng, sau đó liền ngã quỵ xuống.

Nàng ta vốn chạy xuống đầu tiên, ngã quỵ như vậy liền đánh vào người Thịnh Nguyệt Hồng cùng Thịnh Nguyệt Như ở đằng sau. Ba vị nữ tử kia như ba viên thịt tròn, cuộn lại thành một viên to, kêu la thảm thiết, cô lỗ lã xuống dưới.

Thịnh Nguyệt Hân chạy chậm nhất, giờ phút này mới đến cửa thang lầu, thấy ba người lăn xuống, cũng hét lên một tiếng, theo bản năng dừng bước, kinh hoàng đứng ở cửa thang lầu xoay người nhìn lại, hoảng sợ nhìn Tô Ý Nhan.

Ánh mắt của Tô Ý Nhan như hàn băng, nàng đứng từ trên nhìn xuống, thấy sắc mặt nàng ta trắng bệch, vừa lòng cười cười, chậm rãi bước xuống. Rõ ràng vẫn là gương mặt mà trước kia nàng ta hay khi dễ, nhưng giờ đây toàn thân nàng lại tản ra một cỗ khí lạnh lẽo, một cỗ uy áp dồi dào non lấp biển, một loại khí thế cực kỳ cường đại có thể khiến người đối diện nàng cảm thấy bản thân lập tức hóa thành con kiến.

Thịnh Nguyệt Hân hoảng sợ phát run, thanh âm cũng run rẩy: “Đừng... Đừng tới đây... Ngươi... Ngươi đừng tới đây... Ngươi rốt cuộc là người hay là quỷ? A! Đừng tới đây!”

Nàng ta hoảng sợ nhìn Tô Ý Nhan đến gần. Tô Ý Nhan cười nhẹ, như một đóa hoa bỉ ngạn(1) màu đen đang nở rộ, xinh đẹp tới mức khiến người nhìn hồn xiêu phách lạc, lại tỏa ra nguy cơ vô cùng. Nàng cười nhẹ, nói: “Ta nhớ rõ lúc trước tam muội muội thích nhất là học cách nói chuyện của ta mà? Thế nào? Tam muội muội giờ cũng bị nói lắp bắp rồi hay sao?”

Khi nàng nói chuyện, hô hấp đều đều phun vào gương mặt của Thịnh Nguyệt Hân. Thịnh Nguyệt Hân sợ tới mức lùi về sau mấy bước, cho đến khi lưng chạm phải lan can, mới bỗng nhiên giật mình tỉnh ngộ. Nàng ta mở to hai mắt nhìn chăm chăm Tô Ý Nhan, nâng tay chỉ vào nàng, tức giận nói: “Ngươi có hơi thô! Ngươi là người! Ngươi không chết! Tốt, ngươi cái đồ phế vật này lại dám giả thân giả quỷ dọa chúng ta, đúng là tiểu tiện... A!”

Nàng còn chưa dứt lời, Tô Ý Nhan đột nhiên nâng tay bắt được ngón tay đang chỉ vào mặt mình kia. Sau đó, nàng dùng lực một chút, đồng thời một tiếng thanh thúy vang lên. Thịnh Nguyệt Hân một giây trước còn chỉ tay vào mặt Thịnh Y Diễm, một giây sau, ngón tay mảnh khảnh kia của nàng ta giống như không còn xương, mềm nhũn rũ xuống, hiển nhiên là gân cốt đã bị gãy.

Tô Ý Nhan hừ lạnh một tiếng, ngón tay lướt qua đầu ngón tay mềm nhũn đang rũ xuống kia, năm ngón tay bỗng nhiên co lại một chút, nhẹ nhàng xoa nắn ngón tay mềm nhũn, khanh khách một tiếng, ngón tay kia lập tức bị dập nát, máu tươi trào ra. Động tác này của nàng cực nhanh, làm xong chỉ trong chớp mắt. Thịnh Nguyệt Hân cơ hồ cứ trơ mắt nhìn một ngón tay quý báu của mình trong chớp mắt liền giống như một đồng máu bầy nhầy, còn mơ hồ nhìn thấy xương trắng. Lúc này, nàng ta mới cảm nhận được đau nhức truyền tới, kêu thảm thiết một tiếng, ôm ngón tay của mình quỳ rạp xuống mặt đất. Tay đứt ruột xót, hai mắt nhắm nghiền, đau đớn như sắp ngất đi.

Tô Ý Nhan ngồi xuống, đưa tay lau một chút máu dính trên mặt Thịnh Nguyệt Hân, nâng cằm nàng ta lên, ánh mắt sáng bừng hưng trí nhìn nàng ta, nói từng từ: “Ta hận nhất người khác lấy tay chỉ vào ta. Ngươi tốt nhất nhớ kỹ, bằng không về sau ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là mười ngón đều nát!”

Thịnh Nguyệt Hân bị dọa, sợ tới mức ngay cả ngắt cũng không dám, nằm yên một chỗ, kinh sợ nhìn Tô Ý Nhan.

Tô Ý Nhan nói xong liền đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Thịnh Nguyệt Hân, lại lần nữa nhẹ giọng nói: “Ngươi tự lăn xuống dưới, hay là để ta giúp ngươi lăn?”

Thịnh Nguyệt Hân dù thế nào cũng không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Vì sao Thịnh Y Diễm mà trước kia các nàng tùy ý đánh chửi, đột nhiên lại không lắp bắp nữa, chưa kể, nàng vốn khiếp nhược như thỏ vậy mà đột nhiên lại hóa thân thành lệ quỷ như vậy!

Lúc này, nàng đứng ở trước mặt nàng ta, gương mặt tuyệt sắc phủ kín hàn sương, giống như tiên nữ từ hàn băng bước ra, toàn thân đều tản ra một cỗ uy nghi cùng quyết đoán bức người, khiến người ta không dám chống lại.

Thịnh Nguyệt Hân lạnh run. Khi Tô Ý Nhan tới gần từng bước, Thịnh Nguyệt Hân đã khóc lóc lùi về phía sau.

Giờ đây, nàng ta bị dọa sợ tới mức tâm thần tê liệt, đáng thương hề hề hồ: “Nhị tỷ tỷ, ta sai lầm rồi. Trước kia ta không nên khi dễ tỷ tỷ, không nên nhục mạ tỷ tỷ, lại càng không nên lấy kẹp gấp than nóng chọc nhị tỷ tỷ, không nên nhục mạ cách nói chuyện của nhị tỷ tỷ, ta... Ta biết mình sai lầm rồi, nhị tỷ tỷ bỏ qua cho ta,... Ô ô...”

Nàng ta lui về sau từng bước, Tô Ý Nhan liền đến gần từng bước. Sắc mặt nàng lạnh như hàn băng, thấy Thịnh Nguyệt Hân không thể lui về sau nữa, nàng mới mị mị ánh mắt, nói: “Ta nhớ rõ trước kia ta cũng từng khẩn cầu các người như vậy, nhưng các người có buông tha cho ta sao?”

Nàng nói xong, tay áo mềm mại giương lên, ống tay của hi bảo rộng thùng thình trượt xuống khuỷu tay, lộ ra cánh tay chẳng chịt vết thương cũ. Tất cả các vết thương đó đều là kiệt tác của chúng tỷ muội tốt này. Tô Ý Nhan trầm giọng lần nữa: “Đừng để ta nói lần thứ hai!”

Thịnh Nguyệt Hân thấy nàng từng bước ép sát, ánh mắt thị huyết ngoan độc, phảng phất giống như tu la đi ra từ trong gió tanh mưa máu. Nàng ta nào dám phản kháng, mắt nhắm chặt, vội nói: “Đừng tới đây! Ta lần! Ta tự lần xuống dưới!”

“A!” Thịnh Nguyệt Hân dứt lời, cắn chặt răng, quyết tâm xoay thất lưng, hét to một tiếng, từ trên lầu lăn xuống dưới.

Lúc này, trên một thân cây cao lớn sau lầu các, ánh mặt trời rực rỡ như lửa bị tầng tầng lớp lớp lá cây che phủ. Bướm bướm bay ngang bay dọc quanh cây cao, lá xanh mon môn xếp chồng lên nhau tạo thành cái ô khổng lồ. Hoa thơm mọc thành từng đám nhỏ, xinh đẹp tuyệt trần, rất khác lạ. Giữa khung cảnh này, một bóng dáng đang vui vẻ nằm hưởng thụ trên chạc cây.

Tiếng hét chói tai của Thịnh Nguyệt Hân truyền đến, khiến bóng dáng kia khẽ nhúc nhích, nâng trường bào đang che trên mặt lên. Y phục màu trắng theo động tác của hắn mà đón gió bay phất phới, giữa lúc lơ đãng thể hiện ra tư thái tao nhã, cao quý cùng hoa mỹ không người sánh kịp. Ánh mắt kia như đoá hoa rực rỡ được ánh mặt trời chiếu rọi, quang hoa diễm diễm.

Phượng Đế Tu dôi tay đang ở trên mặt xuống, lộ ra dung nhan tuấn mỹ tuyệt luân. Mây kiếm dưới ánh mặt trời khẽ nhúc nhích, chậm rãi mở mắt ra, lông mi dài cong như cánh bướm, óng ánh như mưa, rung rung một chút, đôi mắt liền thu vào hình ảnh một thân màu đỏ kia.

Ánh mắt của hắn còn mang theo một tia mông lung vì bị người đánh thức khỏi giấc mộng, như mang theo chút sương mù buổi sớm. Đôi mắt đen láy có một cỗ ảo não, như hàn băng phát động, phun ra giá lạnh vạn trượng. Đồng thời, hắn nâng cánh tay nhẹ nhàng vung lên một cái, một đạo mũi nhọn lại thấu xương xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây, hướng lầu các bay tới.

Hắn thay đổi tư thế, y phục trắng theo gió tung bay, trên trường bào chứa đầy hoa từ trên cây rớt xuống. Hiển nhiên, hắn nằm ở đây đã lâu. Sau đó, hắn phui nhẹ đoá hoa rớt xuống mặt mình, ống tay áo rộng thùng thình lại che phủ tuấn nhan cùng một đầu tóc đen tuyền kia, tiếp tục nhắm chặt hai mắt.

Giờ phút này, thân thể Thịnh Nguyệt Hân mới lăn xuống dưới cầu thang. Nàng ta chỉ cảm thấy một cỗ kinh lực ập tới thất lưng, đánh vào khiến nàng ta ngã quỵ về hướng khác, cũng khiến nàng ta hung hăng ngã lên người Thịnh Nguyệt Hồng. Tiếp đó, đầu nàng ta lướt qua thân thể Thịnh Nguyệt Hồng, đập xuống đất.

Cầm đập mạnh xuống đất, máu tươi đầy miệng liền phun ra ngoài. Trừng to mắt nhìn, giữa đồng máu đỏ tươi là hai viên gì đó nho nhỏ màu trắng, đó rõ ràng chính là răng nanh của nàng ta!

Nàng ta há miệng thở dốc, chỉ cảm thấy miệng mình có gió thổi vào, khiếp sợ nâng tay lên sờ, giờ chỉ còn lại chỗ lõm trụi lủi thiếu mất hai cái răng. Nhất thời, đau đớn và đá kích cùng lúc ập đến, đánh thẳng vào trái tim nàng ta, khiến nàng ta trực tiếp nhắm chặt hai mắt, hôn mê bất tỉnh.

Mà Thịnh Nguyệt Hồng bị nàng ta đập trúng thất lưng, vốn muốn hét chói tai, ai ngờ không biết một cỗ kinh phong từ đâu ập đến, đánh vào một bên mặt, chặn ngang tiếng kêu của nàng ta. Ngay sau đó, má phải của nàng ta hung hăng đập xuống mặt đất, không chịu nổi lực lượng lớn như thế, cùng Thịnh Nguyệt Hân choáng váng tại chỗ.

Ghi chú:

(1) nguyên văn: mạn đà la hoa

Bạn đang đọc truyện *Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Có từng

Tô Ý Nhan đứng ở cửa thang lầu nhìn xuống đám nữ tử ngã một đồng ở phía dưới, lại nhìn hi bảo đồ thảm trên người, cười tự giễu một tiếng.

Nàng – Tô Ý Nhan, sát thủ của tổ chức Thị Huyết, chuyên môn dạy mị thuật quyền rũ chính trị gia cho nhóm nữ sát thủ. Những nữ sát thủ nàng dạy dỗ đều mị hoặc động lòng người, khiến nam nhân cam tâm tình nguyện dâng lên tính mạng. Cho nên, người ngoài đều đồn thổi nàng trời sinh khuyên quốc khuyên thành, tư thái mị hoặc, chọc người đối diện thần hồn điên đảo, mỉm cười một chút liền đoạt hồn người ta.

Diễm danh của nàng vang xa, khiến cho không ít người bắt phàm đem chuyện bản thân là nhiệm vụ của nàng cảm thấy được tôn sùng, đem chuyện đó thành vinh quang của nam nhân. Mặc dù, Tô Ý Nhan nàng đã ra tay thì tuyệt đối không người nào sống sót!

Mà trong những người đối với nàng cảm thấy hứng thú đó, có cả lão đại của tổ chức sát thủ Âm Dạ – Hắc Ưng.

Giết chết Hắc Ưng, Âm Dạ chắc chắn sẽ loạn. Thị Huyết liền có thể nhân cơ hội này trở thành tổ chức sát thủ lớn mạnh nhất trên thế giới. Hắc Ưng làm lão đại của Âm Dạ, hẳn quen thuộc tất cả các chiêu thức ám sát, bên người lại có nhóm sát thủ xuất sắc nhất Âm Dạ bảo vệ, làm sao dễ dàng ám sát được hắn?

Vì thế, nhiệm vụ này liền rơi xuống đầu Tô Ý Nhan, người mà Hắc Ưng cảm thấy hứng thú nhất. Cũng vì nàng phải đích thân hoàn thành nhiệm vụ này, đích thân giết chết Hắc Ưng, mà nàng liền ngồi lên ghế giáo chủ của Thị Huyết, trở thành lão đại của Thị Huyết!

Nhưng, ai có thể nghĩ đến, Tô Ý Nhan diễm danh vang xa, ngay cả nộ hôn đầu cũng chưa từng cho người ta, giết người cũng không thèm sử dụng mị thuật, chỉ nhờ vào đầu óc cùng thân thủ, nàng mới chỉ sử dụng một chiêu minh tu sạn đạo, liền dễ dàng tiếp cận Hắc Ưng, một tay chặt đầu Hắc Ưng như lấy đồ trong túi. Chỉ là không nghĩ tới, cuối cùng vẫn bị sơ sẩy mất mạng.

Giờ, linh hồn nàng xuyên qua thời không đến nơi này. Ngày xưa Tô Ý Nhan diễm danh vang xa, nhưng ngày đại hôn lại bị chồng ruồng bỏ.

Ý Nhan, Y Diễm (1), tên hai người lại giống nhau như thế. Là số phận, hay là trời cao đang trêu đùa nàng?

Thân thể này, tên là Thịnh Y Diễm, nàng ấy sống một cuộc đời thật uất ức. Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, giờ phút này, Tô Ý Nhan nàng đã thay thế Thịnh Y Diễm, nàng sẽ trở thành Thịnh Y Diễm, cũng sẽ thay nàng ấy tạo ra một cuộc đời tràn đầy phấn khích!

Bởi vì, trong từ điển của Tô Ý Nhan, cho tới bây giờ chỉ có ‘duy ngã độc tôn’, không hề có ‘tạm nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cục’!

Tô Ý Nhan, không, giờ đây là Thịnh Y Diễm. Thịnh Y Diễm đứng ở lầu hai lạnh lùng nhìn đám nữ tử ngã thành một đồng ở phía dưới, ánh mắt dừng lại trên người Thịnh Nguyệt Hân, người vừa phun ra hai cái răng nanh. Suy nghĩ một chút, về mặt lại trong trẻo, lạnh lùng vô ngần, toàn thân tỏa ra khí chất cao ngạo lại tao nhã, như đóa hoa kiêu diễm yên lặng nở rộ.

“Tiểu... Tiểu thư... Người... Người không lấp bắp nữa? Tiểu thư, người khỏi rồi?”

Nghe thanh âm dè dặt của Tử Nhi từ phía sau truyền tới, Thịnh Y Diễm liền quay đầu lại.

Theo trí nhớ, mẹ nàng mất sớm, cha nàng không thương. Người không được ai yêu thương như nàng, lại chỉ có tiểu nha hoàn này là không rời không bỏ, nguyện ý theo hầu bên người nàng, cho nàng cảm nhận hơi ấm tình thân.

Thịnh Y Diễm thấy hai mắt Tử Nhi sưng đỏ, ánh mắt lại ánh lên vẻ không tin tưởng cùng sợ hãi, giống như sợ tất cả chuyện trước mắt đều là ảo giác của chính mình. Lòng nàng lập tức liền ấm lại, nhoen miệng nở nụ cười ấm áp đầu tiên, nói: “Đừng, ta đã khỏi rồi. Tử Nhi, về sau chúng ta sẽ không bao giờ bị người khác giễu cợt nữa, cũng không bao giờ bị người khác si nhục nữa! Từ nay về sau, người nào chọc ngươi, ta chắc chắn sẽ khiến người đó trả giá gấp ngàn lần!”

Cà lăm là tật xấu của thân thể này.

Có một loại cà lăm là do trời sinh, mà một loại khác, là do tâm lý tạo thành.

Thời điểm học nói lúc nhỏ, nếu xung quanh có người cà lăm, đứa trẻ sẽ nhanh chóng học được, dần dần cũng bị cảm lăm theo. Hoặc khi đứa trẻ bị người lớn ngược đãi, trừng phạt nghiêm khắc, tinh thần bị dả kích nghiêm trọng, dưới sự sợ hãi kinh hoàng, sẽ mất đi khả năng nói chuyện bình thường, biến thành cà lăm. Một khi cà lăm, tâm lý sẽ tồn tại cảm giác sợ hãi cùng tự ti, bởi vậy trước khi nói chuyện, bị người khác vô tình giễu cợt sẽ cảm thấy lo âu bất an, nóng vội không thôi, khiến cà lăm lại nặng thêm. Lâu dài, mặc dù thân thể sinh ra không có chỗ khuyết thiếu, nhưng người cũng bị biến thành cà lăm hàng thật giá thật.

Mà đối với thân thể này, có người có ý đem nàng nuôi thành người bị cà lăm!

Nay, Thịnh Y Diễm đã chết, linh hồn biến mất, đổi thành một linh hồn mới. Linh hồn này lại là Tô Ý Nhan cường hãn tràn đầy tự tin nhất của tổ chức sát thủ Thị Huyết, tật xấu cà lăm này tự nhiên là không chữa mà khỏi!

Tử Nhi nghe xong câu nói khẳng định của Thịnh Y Diễm, nhất thời vui quá, liền nghẹn ngào, tiếp đó, nàng quý xuống, hướng về phương Đông liên tục dập đầu, hai tay chấp lại thành hình chữ thập, trong miệng lầm bầm, nói: “Tạ ơn bồ tát, tạ ơn phạt tội, tạ ơn thái thượng lão quân, tạ ơn vương mẫu nương nương, tạ ơn chư vị thần tiên yêu ma quý quái, chư vị thổ địa,... Các vị cuối cùng đã hiển linh, tiểu thư nhà ta cuối cùng cũng khổ tận cam lai!”

Trong miệng Từ Nhi tựa on một chuỗi dài, trong chốc lát, các vị thần tiên cùng yêu ma quỷ quái trong phật giáo bị nàng ấy nói ra hết, linh tính trộn lại thành một đồng, khiến Thịnh Y Diễm sững sốt xong, liền phốc một tiếng, bật cười.

Từ Nhi nghe được tiếng cười của tiểu thư, nàng ngẩng đầu nhìn, lại giật mình đứng im tại chỗ. Chỉ thấy, ánh mặt trời buổi chiều tối chiếu lên người tiểu thư, chiếu lên đầu vai, sợi chỉ tơ vàng được thêu trên hi bào tỏa ra ánh sáng lấp lánh quanh người tiểu thư, đem gương mặt nhiễm chút ánh vàng ấy tỏa sáng như châu báu ngọc ngà. Tiểu thư cười tươi như hoa, đôi mắt đen láy như ngọc lưu ly, tràn đầy lưu quang, cánh môi hồng nhuận như cánh hoa đọng lại chút sương sớm, chậm rãi nở rộ. Dung nhan tuyệt diệu kia tỏa sáng lấp lánh như sao, thoáng chốc, một cỗ khí thế bức người cùng sức quyến rũ nhiếp hồn tỏa ra từ người tiểu thư, rực rỡ động lòng người, quả thực khiến nàng phải nhắm chặt hai mắt.

Từ Nhi chỉ cảm thấy một mảnh lung linh tuyệt đẹp, nửa ngày đều không lấy lại hơi sức, hồi lâu mới ngo ngoe nói: “Tiểu thư, người thật đẹp...”

Thịnh Y Diễm thu lại nụ cười, xoay người tự mình nâng Từ Nhi dậy, rút khăn tay ra nhẹ nhàng lau hai hàng nước mắt trên gương mặt Từ Nhi, thế này mới nói: “Về sau người đi theo ta, ta nhất định sẽ không để người phải rơi lệ nữa. Người phải nhớ, thời điểm người cười phải như ánh mặt trời rực rỡ sáng lạn, thời điểm người hạnh phúc phải như đóa hoa nhỏ đang ra sức nở rộ. Vui quá mà khóc cũng là một loại ủy khuất, loại chua xót trong lòng này, về sau ta sẽ không để người phải nhắm nháp lại nữa! Đi, chúng ta xuống dưới đòi nợ!”

Thanh âm của Thịnh Y Diễm không lớn, nhưng cũng đủ rơi vào tai người có nhĩ lực cường đại như Phượng Đế Tu. Nghe vậy, hần vươn ngón tay trắng nõn của mình, vuốt lên mi tâm bị ánh mặt trời chiếu vào, bạc môi khẽ nhếch, lầm bầm: “Hạnh phúc phải như đóa hoa nhỏ đang ra sức nở rộ... Vui quá mà khóc cũng là một loại ủy khuất... Cách nói này rất mới mẻ! Không thể tưởng tượng được, đệ nhất mỹ nữ Trung Từ quốc không những không chết, còn gặp họa được phúc, ngay cả tật cả lăm cũng không chữa mà khỏi, thật sự là chuyện kỳ diệu... Nhưng là, người này thật cổ ước chừng nửa canh giờ, vậy mà còn có thể tỉnh lại. Chuyện này cũng là một chuyện kỳ diệu a!”

“Chuyện kỳ diệu, chuyện kỳ diệu! Chuyện kỳ diệu, chuyện kỳ diệu!”

Hần nói xong, một thanh âm cổ quái từ trong tay áo của hắn truyền ra. Tay áo hắn giật giật một chút, liền có một con chim anh vũ nho nhỏ mở hồng sắc sỡ, bộ lông hơi xù xanh biếc như lá cây non từ trong chui ra. Đôi mắt vừa nhỏ lại vừa tròn có lẽ chuyển động, lặp lại lời hắn vừa nói. Bộ dáng kia dường như đang cực kỳ nghi hoặc, giống như nó cũng không hiểu tại sao Thịnh tiểu thư thất cổ nửa canh giờ còn có thể tỉnh lại.

Đại thụ này cách lầu các ước chừng hai trăm thước, Thịnh Y Diễm cũng không biết lời nói của chính mình đã bị người ta nghe lén. Nàng hướng Từ Nhi nói xong, liền dẫn đầu đi từng bước xuống dưới.

Từ Nhi sững sốt, nàng mặc dù không biết vì sao tiểu thư của nàng lại biến hóa lớn như thế, nhưng đây hẳn là chuyện tốt, nàng nên vì tiểu thư mà cảm thấy cao hứng.

Nàng tinh tế đánh giá câu nói vừa rồi của tiểu thư, chỉ cảm thấy trái tim một cỗ kích động. Có một loại tâm tình vui sướng tự nhiên nảy sinh, lập tức, tràn ngập mọi góc ngách trong ngực nàng. Nàng vui vẻ đi theo tiểu thư xuống lầu.

Cửa thang lầu, Thịnh Nguyệt Hồng tự mình lần xuống đụng trúng Thịnh Nguyệt Hân, cả hai người đều không chịu nổi đau đớn liền ngất xỉu. Đại tiểu thư Thịnh Nguyệt Như cùng Thịnh Nguyệt Hân đều là con ruột của đại phu nhân. Là tỷ muội cùng cha cùng mẹ nên khi thấy muội muội bị Thịnh Y Diễm bề gãy ngón tay, còn mất hai cái răng nanh, trong lòng nàng ta tràn ngập hận ý.

Thấy Thịnh Y Diễm từ trên lầu đi xuống, ánh nắng trời chiều chiếu lên người rõ ràng có bóng, vừa rồi nàng ta bị chuyện Thịnh Y Diễm có thể tỉnh lại dọa cho cực kỳ sợ hãi, giờ mới nhận ra Thịnh Y Diễm không phải hồn ma, làm sao còn sợ hãi?

Nàng ta tiến lên, phần hận muốn cào vào mặt Thịnh Y Diễm, trong miệng không ngừng hô: “Người, con tiện nhân này, lại dám đối đãi với chúng ta như thế. Hôm nay ta sẽ cho người biết cái gì gọi là hối hận!”

Thịnh Y Diễm thấy nàng xông tới, lại đứng im không nhúc nhích. Từ Nhi chớp mắt liền thấy tay Thịnh Nguyệt Như sắp đánh vào mặt tiểu thư nhà mình, dừng cảm xông lên định thay tiểu thư nhận cái tát này.

Nhưng thân mình nàng vừa động, liền bị Thịnh Y Diễm gắt gao túm lại, hơi dùng chút lực, Từ Nhi đã được Thịnh Y Diễm bảo vệ sau lưng. Đồng thời, Thịnh Y Diễm nâng tay kia lên, chuẩn xác bắt được cổ tay của Thịnh Nguyệt Như, hung hăng đánh một cái.

Thịnh Nguyệt Như bị cỗ kinh lực ngoan độc này đánh cho xoay vòng vòng. Thịnh Y Diễm nhấc chân liền đá vào lưng nàng ta. Sau đó, nàng thả tay ra, Thịnh Nguyệt Như liền bị đá ngã ra ngoài, úp sấp xuống đất, cái trán hung hăng đụng xuống, vừa đau vừa rất.

Nàng ta nâng tay lau trán một chút, tay dính đầy máu tươi, liền hét lên một tiếng. Thịnh Nguyệt Kiều thấy đại tỷ bình thường hung hãn nhất nay lại ăn khổ trong tay Thịnh Y Diễm, hơn nữa, mẹ ruột của Thịnh Nguyệt Hân cùng Thịnh Nguyệt Như là đại phu nhân vẫn luôn nắm quyền chương gia, mà Thịnh Y Diễm còn dám làm như thế, càng đừng nói tới mẹ ruột của nàng chỉ là tứ di nương không được sủng ái nhất.

Nàng cũng thông minh, lập tức quỳ xuống, đập đầu nói: “Nhị tỷ tỷ tha mạng, nhị tỷ tỷ tha mạng!”

Thịnh Y Diễm bước xuống bậc thang cuối cùng, đôi hài đỏ thắm thêu uyên ương hí thủy dừng lại trước mặt Thịnh Nguyệt Kiều, chậm rãi nói: “Nha đầu Lam Nhi của ta, vừa trung thành vừa tận tâm, lại lanh lợi đáng yêu, chỉ vì nàng không cẩn thận đụng phải người một chút, khiến móng tay người bị đứt một đoạn, người liền cho người rút hết móng tay nàng ra. Không may, lúc đó đúng hôm trời cực kỳ nóng, nếu nàng không được chữa trị kịp thời, cũng không được bôi thuốc chữa thương, sẽ khiến mười đầu ngón tay của nàng mưng mủ, thối rữa, chậm rãi chết đi. Khi đó ta quỳ gối ngoài viện của người khẩn cầu, cầu người giơ cao đánh khẽ, sai người đi tìm lang trung chữa trị cho nàng, người có từng vì ta mà tha cho Lam Nhi một mạng? Có từng làm

vậy không? Nói!” Thanh âm của Thịnh Y Diễm tràn đầy tức giận.

Từ Nhi ở phía sau nghe xong, lại đưa tay che miệng, nước mắt là chảy rơi.

Lam Nhi là muội muội song sinh của nàng, hai người đều được phu nhân chọn làm nha hoàn bên người tiểu thư lúc phu nhân còn sống. Về sau phu nhân mất, người hầu bên người tiểu thư đều bị thay đổi, chỉ có nàng cùng Lam Nhi vì tuổi còn nhỏ, không làm được việc gì lớn lao, mới có thể được lưu lại bên người tiểu thư. Đáng tiếc, mệnh Lam Nhi không lớn, lúc mười tuổi liền bị tra tấn dã man mà chết.

Nhoáng một cái đã tám năm, chuyện kia xảy ra lúc tiểu thư mới có sáu tuổi, nàng thật không ngờ tiểu thư luôn ghi tạc chuyện này trong lòng!

Tiểu thư vậy mà còn nhớ rõ. Mới vừa rồi khi tiểu thư đột nhiên tỉnh lại, tỉnh tỉnh xảy ra biến hóa lớn khiến nàng nghi hoặc không thôi, nhưng giờ đây, nàng chỉ hận không thể tự vả vào miệng mình a!

Nàng là người hiểu tiểu thư nhất, mặc kệ tiểu thư xảy ra chuyện gì, tiểu thư đều thiện lương như vậy.

Lam Nhi, muội muội đáng thương của ta, người ở trên trời có nhìn thấy không? Tiểu thư còn nhớ rõ người đâu, người chết không ủy khuất, cũng không uổng a!

Từ Nhi khóc nức, Thịnh Nguyệt Kiều lại bị dọa cho cả người đều run rẩy, lắp bắp nói: “Ta... Ta... Ta sai lầm rồi...”

Thịnh Y Diễm lạnh lùng nhíu mày, hung hăng nhắc chân đạp xuống tay phải của Thịnh Nguyệt Kiều. Một cước này của nàng lực đạo rất lớn, chỉ cần nàng tiếp tục nhảy nhay vài cái, tay của Thịnh Nguyệt Kiều nhất định sẽ như ngón trỏ của Thịnh Nguyệt Hân, đều bị phế bỏ, mừng mủ thối rửa!

Nhưng, ngay lúc Thịnh Y Diễm muốn nhảy nhay vài cái, một tiếng hét lớn từ ngoài viện truyền tới: “Dừng tay! Nghịch nữ đáng chết muốn giết hại tỷ muội ruột thịt này!” Đồng thời, một cỗ cuồng phong lẫm liệt hướng Thịnh Y Diễm đánh đến.

Ghi chú:

(1) Ý Nhan, Y Diễm: Ý Nhan gốc là 意颜 (phiên âm yì yán), Y Diễm gốc là 旖旎 (phiên âm yǐ nǐ)

Bạn đang đọc truyện *Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Buồn cười

Chương phong bay tới, Thịnh Y Diễm nhảy bèn nhận ra nguy hiểm, nhanh chóng thu chân lại, đồng thời kéo Từ Nhi lui về phía sau.

Nàng nâng mắt nhìn lại, chỉ thấy có một đoàn người kéo đến từ ngoài viện. Đi đầu chính là nam nhân vừa đánh ra cỗ cuồng phong kia, nam nhân này đang trong độ tuổi trung niên, dáng người khôi ngô, dung nhan đoan chính. Mặc dù đã ở tuổi trung niên, nhưng dáng vẻ lại uy mãnh hơn người, hần mặc một kiện y phục đỏ sẫm, đúng là phụ thân của thân thể này, thái phó của thái tử – Thịnh Dịch Dương.

Mà phía sau hắn là các vị quan lại trong triều, cùng với một đám công tử, nữ nhân trang sức lòe loẹt. Trong đó, có cả thê thiếp của Thịnh Dịch Dương.

Từ di nương thấy nữ nhi Thịnh Nguyệt Kiều của mình suýt bị Thịnh Y Diễm phế tay, sợ tới mức sắc mặt đều trắng bệch, kinh hãi kêu lên một tiếng, xông về phía trước đem Thịnh Nguyệt Kiều ôm vào lòng. Thịnh Nguyệt Kiều kêu một tiếng nương liền khóc nức lên.

Đại phu nhân hôm nay mặc cực kỳ cao quý. Vốn bộ dáng nàng ta đoan chính được hai nha hoàn đỡ, lại có hộ vệ đằng sau bảo vệ, giờ phút này thấy nữ nhi của mình vừa gãy tay vừa rụng răng nanh, bộ dáng nửa chết nửa sống nằm trên mặt đất, một chút động tĩnh cũng không có, mà nữ nhi khác thì mặt đầy máu, chỉ sợ đã bị hủy dung. Nhất thời, làm sao nàng ta còn giữ nổi dáng vẻ đoan trang, hét lên một tiếng, thiếu chút nữa ngã tại chỗ.

Thịnh Nguyệt Như trông thấy mẫu thân, liền nhào vào lòng, nước mắt nước mũi nhất thời chảy tùm lum, giương giọng cáo trạng.

Bên kia, Thịnh Nguyệt Hồng cuối cùng cũng tỉnh lại, trực tiếp lết đến bên người Thịnh Dịch Dương, ôm chân phụ thân khóc không thành tiếng, vừa khóc vừa hướng mọi người nói: “Chúng ta nghe nói Dục vương bỏ rơi nhị tỷ tỷ, liền có ý tốt tới an ủi tỷ ấy, không nghĩ tới nhị tỷ tỷ chẳng những không cảm kích, còn lấy chúng ta ra trút giận. Chẳng những đem chúng ta đá xuống lầu, còn tùy ý đánh chửi chúng ta. Phụ thân cùng các vị thúc thúc bá bá, mọi người phải vì chúng ta làm chủ a! Ô ô...”

Thấy bốn nữ nhi của mình đáng vẻ hỗn loạn, cả người đầy máu, nhìn một cái liền biết bị ngược đãi, sắc mặt Thịnh Dịch Dương càng dữ tợn hơn trước.

Hắn vốn không thích Thịnh Y Diễm, đối với nàng bỏ mặc nhiều năm, hôm nay cũng bởi vì nàng, liền khiến toàn bộ phủ thái phó trở thành trò cười cho thiên hạ, bị người ta nhạo báng.

Hắn vốn tức giận, giờ nghe xong lời lên án kia, làm sao còn nhẫn nhịn được nữa, lập tức phát giận, giơ tay hướng Thịnh Y Diễm vận khí, quát: “Hôm nay ta phải giết chết nghịch nữ này, thanh tẩy môn hộ!” Nói xong, Thịnh Dịch Dương tung ra một chiêu.

Thấy chiêu phong bay đến, Thịnh Y Diễm không né không tránh, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Thịnh Dịch Dương, bất động như núi, thậm chí ngay cả đuôi mắt cũng không động dấy một chút.

Gió thổi tung mái tóc mềm mại của nàng, hồng y rực rỡ nhẹ nhàng lay động, một thân trong trẻo lạnh lùng như vậy, trông như một đóa hoa sen thanh khiết nở rộ giữa đỉnh núi đầy băng tuyết, lại như một thanh lợi kiếm bị tơ lụa màu đỏ bao bọc, cực kỳ lạnh lùng diễm lệ, xinh đẹp mỹ hoặc, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Trong không gian yên tĩnh, mọi người liền thấy chiêu phong của Thịnh Dịch Dương mỗi lúc một gần Thịnh Y Diễm!

Thịnh Dịch Dương tuy là thái phó của thái tử, nhưng võ công hơn người. Một chiêu này của hắn tràn đầy nội lực, đánh vào người đại mỹ nhân nũng nịu chỉ sợ lập tức sẽ khiến mỹ nhân không mất mạng cũng thành tàn phế. Nữ tử tao nhã như vậy, bị người ta vứt bỏ đã đáng thương lắm rồi, nếu quả thật bị chết trong tay phụ thân, thật sự là khiến người ta tiếc hận.

Trong lúc mọi người nín thở, chiêu phong kia đã đến trước mặt Thịnh Y Diễm. Nhìn cảnh này, có người vui sướng khi người gặp họa, có người vừa phần hận vừa đắc ý, có người lạnh lùng như đang xem diễn, cũng có người nhất gan không đành lòng nhắm hai mắt lại, còn có người kinh ngạc nghĩ, đệ nhất mỹ nhân này có phải bị dọa đến choáng váng rồi hay không!

Nhưng đúng vào lúc này, Y Diễm vốn lạnh lùng đứng tại chỗ rốt cục có phản ứng. Chỉ thấy nàng không né tránh như trước, lại đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn: “Ha ha, ha ha ha ha...”

Tiếng cười của nàng hoàn toàn không giống tiếng cười của những nữ tử khác. Tiếng cười tràn đầy vui sướng như vậy, như trời đất đều không tồn tại, chỉ có một mình nàng, khoái ý say sưa. Nhưng, dưới loại tình huống này, tiếng cười kia của nàng cũng mang vẻ châm chọc lạnh lùng, lại bị thương đến tận xương tủy, mỗi một cảm tình đều có, chứa đựng lực lượng cường đại khiến lòng người kinh sợ.

Cùng lúc đó, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng nháy mắt tản ra một cổ phong thái đoạt mệnh, như ngọn lửa yêu mị, như ánh dương rực rỡ. Đôi mắt xinh đẹp kia như có ánh lửa lóe ra, chứa vô hạn châm chọc. Vẻ mặt của nàng ngông cuồng như vậy, kiêu ngạo như vậy. Mái tóc đen tuyền tùy ý lay động, ống tay áo đón gió bay phất phới, ý cười cuồng dã không ai không chế được của nàng nhanh chóng nhiễm lên đầy mắt.

Nàng như vậy, trông như một ngọn lửa, một ngọn lửa thiêu đốt vạn vật trên thế gian. Lại giống như một đóa nộ hỏa bùng cháy nơi chân trời, nháy mắt liền xé rách không gian yên tĩnh của sân viện này. Khiến cho đám quý tộc ở đây đều biến thành vật trang trí, mà bọn họ cũng chỉ xứng trở thành vật làm nền cho nàng.

Chiêu phong của Thịnh Dịch Dương mạnh mẽ dừng lại trước tiếng cười cuồng dã của nàng. Một chiêu này của hắn như thế nào cũng không tiếp tục được nữa!

Giờ, trên người nữ nhi này của hắn nháy mắt lộ ra khí chất lạnh lùng, tiếng cười bị phần cùng mìa mai...

Nàng như vậy...

Nàng như vậy, khiến hắn bỗng nhiên nhớ tới bóng dáng vẫn luôn bị hắn chôn giấu dưới đáy lòng kia. Cầu mà không thể được thống khổ như vậy, như đánh nát toàn bộ tâm của hắn. Sắc mặt hắn bỗng nhiên tái nhợt, một chiêu cũng không thể dứt khoát hạ xuống, do dự dừng lại ở điểm cuối cùng.

Đồng thời, hai đạo lực cản lạnh thấu xương theo hai phương hướng khác nhau cùng lúc đánh đến. Thịnh Dịch Dương vốn là người đánh ra chiêu phong đầu tiên đột nhiên bị cản trở, lại có hai đạo chiêu phong ngăn cản đánh vào người hắn, nhất thời khiến hắn lui về phía sau. Mãi cho đến khi hắn lao đao lui về sau năm, sáu thước, hắn mới ngừng lại được, ôm ngực phun ra một miệng đầy máu tươi.

Mọi người hoàn toàn không dự đoán được sẽ có biến cố như vậy. Nhóm quan lại cùng nữ quyến cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra, cho nên, thậm chí có người còn nghĩ đến Thịnh Y Diễm có yêu pháp, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Mà người có công lực tự nhiên hiểu được, mới vừa rồi có người ra tay ngăn cản Thịnh Dịch Dương, khiến hắn bị thương.

Thịnh Dịch Dương cường ép bản thân nuốt lại máu tươi, điều chỉnh hô hấp, sắc mặt cũng đại biến. Chỉ vì mới vừa rồi, người ra tay ngăn cản hắn có hai người, mà một trong hai người này, là vị thái tử Trung Từ quốc đang đứng trước mặt mọi người đây!

Thái tử có thể ra tay ngăn cản hắn, tự nhiên là một chuyện đáng sợ, nhưng một người khác lại có thể ngăn được hắn, khiến hắn kinh hãi không thôi!

Chỉ vì cổ chiêu phong ngăn cản kia, hắn không cảm thụ được nó đến từ đâu!

Dù võ công của Thịnh Dịch Dương xếp thứ sáu ở Trung Từ quốc, nhưng... Nhưng hắn lại không thể phát hiện nơi phát ra cổ chiêu phong kia. Có thể đánh ra một cổ chiêu phong lại không để đối phương phát hiện như vậy, cho dù là đệ nhất cao thủ Trung Từ quốc, hay là thống lĩnh đại nội thị vệ kiêm sư phó của thái tử – Vạn đại nhân, đều không làm được.

Ngay cả khi thái tử chỉ xếp sau Vạn đại nhân – người được phong danh hiệu đệ nhị cao thủ Trung Từ quốc, những năm gần đây lại có xu thế trò gỏi hơn thầy, nhưng đem chưởng lực ra so sánh với lực lượng của cổ chưởng phong kia, thì chưởng lực của thái tử vẫn còn kém xa. Chỉ có thể nói, người thăm ra tay kia, võ công nhất định đã ở cảnh giới cực hạn.

Trung Từ quốc có cao thủ như vậy sao? Vì sao, hần không biết?

Ánh mắt Thịnh Dịch Dương lướt qua xung quanh, lại không phát hiện ra điểm gì khác thường. Giữa không gian lặng ngắt như tờ này, Thịnh Y Diễm rất cục cựa chậm rãi ngưng cười, nàng mím môi, thân nhiên liếc mắt nhìn người vừa ra tay giúp nàng, hần như hạc trong bầy gà đứng trước mặt đám người kia.

Ánh mắt nàng chống lại một đôi mắt thâm thúy vô ngần, con ngươi đen đặc như mực, tỏa ra vô vàn mũi nhọn. Khi hần nhìn chăm chăm một ai, liền khiến người đó cảm thấy như có một cỗ khí thế bức người dòi non lấp biển mà đến, khiến cho người ta áp bách, khó chịu ngừng thở.

Hần mặc một thân y phục tơ vàng, trường bào màu trầm lay động theo gió. Tóc đen búi trên cao, đội kim quan bên ngoài. Thất lưng đeo đai lưng vàng óng, treo một bội ngọc hình rồng. Dáng người hần cao ráo, gương mặt đoan chính nghiêm nghị, giữa hai hàng mày kiếm có một cỗ bá khí dao động. Mắt phượng dài hẹp, mũi cao mà thẳng, khóe môi sắc bén, diện mạo hiên ngang.

Hần cứ như vậy đứng ở nơi đó, không động cũng không nói, cả người đều phát ra một cỗ khí chất tôn quý cùng uy nghi, giống như vương giả trời sinh, khí chất rất cường đại.

Nam nhân như vậy, dù ai nhìn qua một lần cũng sẽ có ấn tượng sâu sắc về hần, nhưng trong trí nhớ của thân thể này lại không có người trước mặt, nhìn bộ dáng của hần hần là người trong hoàng thất.

Ánh mắt đậm mạc của Thịnh Y Diễm chỉ nhìn thoáng qua, mày kiếm của thái tử Quân Khanh Liệt của Trung Từ quốc liền ngoài ý muốn nhăn lại, ánh mắt cũng lóe lóe.

Thường ngày, tuy hần không phải là người hay tự kỳ, nhưng lại khá kiêu ngạo, hiểu rõ tài năng cùng sức quyến rũ của mình đến đâu, nhưng nay lại có nữ nhân cư nhiên có thể không nhìn hần đến gần người, khiến tâm tình của hần tốt lên, cảm thấy mình xen vào việc người khác lần này là một việc đáng giá.

Ánh mắt Thịnh Y Diễm dừng trên người Thịnh Dịch Dương, chỉ thấy đại phu nhân cùng nhị di nương, tứ di nương đang vội vàng hướng Thịnh Dịch Dương lau lau vết máu, xoa xoa ngực, rất náo nhiệt.

“Lão gia, người thấy thế nào? Nhị tiểu thư thật sự là rất kỳ cục, ngay cả lão gia cũng dám dă thương!”

“Lão gia a, người không thể có chuyện gì a! Nhị tiểu thư hại phụ thân đánh tỷ muội như vậy, nếu không có người ngăn lại, nhóm thiếp thân chúng ta liền không còn đường sống a!”

...

Thịnh Y Diễm lạnh lùng nhìn đám người thiếp thất đang ra sức đổ dầu vào lửa kia, gương mặt tràn đầy ý tứ đùa cợt.

Nhìn phản ứng của nàng đối với những người đang nói xấu mình, không giải thích cũng không nói nhiều, chỉ im lặng đứng đó, lạnh nhạt mà nhìn, mi tâm của Quân Khanh Liệt nhăn lại, không biết vì sao, trong lòng hần lại thờ dãi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Không còn cà lăm

Đệ nhất mỹ nhân Trung Từ quốc – Thịnh Y Diễm, trước kia Quân Khanh Liệt đương nhiên đã gặp qua. Trong ấn tượng của hần, nàng nhát gan khiếp nhược, rất ít khi ra khỏi phủ, chỉ cần nàng ra ngoài, thì chính là đi tìm tứ hoàng đệ của hần – Dục vương. Nàng quần quít si mê tứ hoàng đệ, chẳng sợ mỗi lần đều nhận biết bao nhiêu trào phúng cùng vũ nhục, cũng không thay đổi tâm ý. Một nữ tử như vậy, mặc dù đáng thương nhưng cũng không đáng để hần lưu tâm. Dầu nàng có xinh đẹp cỡ nào, hần cũng chỉ nhớ mang máng bộ dáng của nàng mà thôi.

Hôm nay, đích nữ của thái phó xuất giá, hần thân là thái tử tự nhiên phải tới. Nghe được tin tứ hoàng đệ dẫn đội ngũ đón dâu đi đến Tiều phủ của đại tướng quân, trong lòng hần cười lạnh. Chỉ là hần không ngờ tới, Thịnh Y Diễm thế nhưng vì lí do đó mà tính tình biến đổi lớn, trở nên... Khiến cho người ta kinh hãi và run sợ như thế.

Nàng như vậy là vì tứ hoàng đệ sao? Tứ hoàng đệ có gì tốt, để nàng ái mộ đến thế?

Quân Khanh Liệt nghĩ tới đây, trong lòng không tự chủ được liền đau xót, chịu không được tiến lên từng bước, hướng Thịnh Dịch Dương nói: “Sự tình còn chưa sáng tỏ, bản thái tử không thể để cho thái phó nghiêm trị Thịnh tiểu thư được, nhờ đâu đó oan cho nàng, thái phó tránh không được sẽ hối hận,

nên bản thái tử mới ra tay ngăn cản, không ngờ lại ngộ thương thái phó, trong lòng bản thái tử thấy thật áy náy."

Thịnh Dịch Dương mặc dù là thái phó, trên danh nghĩa là tôn sư của thái tử, lại đứng hàng tam công(1), nhưng thái tử không những được hoàng thượng sủng ái, lại có thành tựu về văn hoá giáo dục cùng võ công, anh tài ngút trời, còn là thiên tử tương lai, hần sao dám trách cứ thái tử?

Chỉ là thái tử tính tình lạnh lùng, không hay xen vào việc của người khác, giờ thái tử lại che chở Thịnh Y Diễm như thế, khiến hần có chút kinh hãi.

Hần áp chế lửa giận, khom người xuống, trầm giọng nói: "Thái tử nói quá lời, thần bị thương không phải lỗi của điện hạ, chỉ là thần sinh ra nghịch nữ bất hiếu như thế, thật sự là..."

Thái tử tự nhiên cũng cảm nhận được người ra tay giúp đỡ Thịnh Y Diễm không chỉ có mình hần. Tuy hần có võ công cao thâm, nhưng cũng không thể tìm được nơi người kia ẩn náu. Giờ nghe Thịnh Dịch Dương nói vậy, ánh mắt lạnh lùng của hần lại quét một vòng quanh tiểu viện. Mặc dù vẫn không phát hiện ra manh mối nào như cũ, nhưng hần vẫn cảm nhận được có một cỗ khí tức cường đại quanh quần đầu đây.

Rốt cuộc là ai...

Thịnh Y Diễm lại liếc mắt nhìn Quân Khanh Liệt một cái, thầm nghĩ nam tử này không đơn giản. Tuy lời nói ra toàn những câu cung kính khiêm nhường, nhưng cũng sắc bén vạch trần sự thật Thịnh Dịch Dương không hỏi nguyên nhân đã che chở nhóm thứ nữ. Chỉ là, hần vì sao phải giúp nàng?

Mà giờ phút này, Thịnh Dịch Dương đã đưa mắt nhìn về phía Thịnh Y Diễm. Ánh mắt hần phức tạp nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của nàng hồi lâu, ánh mắt trải qua bao lần thay đổi bất thường, cuối cùng mới tức giận nói: "Nghịch nữ, ngươi cười cái gì? Còn không quý xuống nhận sai cho ta!"

Thịnh Y Diễm nhìn về mặt hiện giờ của Thịnh Dịch Dương, lúc này nàng không có tâm tình đi tìm tòi nghiên cứu, chỉ nhíu nhíu khóe mắt, cười lạnh nói: "Ta cười một tên hỗn đản hồ đồ sùng thứ diệt đích, không hỏi thị phi, không rõ phải trái trắng đen, thế nhưng cũng có thể la liếm lên vị trí nhất phẩm đại thần, làm tôn sư của thái tử... Ha ha, chẳng lẽ chuyện này còn chưa đủ buồn cười sao?"

Vừa rồi khi Thịnh Y Diễm nhắc chân đạp Thịnh Nguyệt Kiều cũng là lúc mọi người mới đuổi tới, mà đây là câu nói đầu tiên của nàng trước mặt mọi người. Nghe thấy lời nói này của nàng, thanh âm lại thanh thúy dễ nghe, một chút cũng không lấp bắp, cả tiểu viện liền im lặng không một tiếng động. Không chỉ bởi vì lời này của nàng nhục mạ cha ruột của mình, cuồng vọng đến cực điểm, còn là vì đệ nhất mỹ nhân Trung Từ quốc nổi tiếng nói lấp ba lấp bắp, giờ nàng... Nàng... Thế nhưng nói chuyện bình thường!

Thịnh Dịch Dương và đại phu nhân, cùng tất cả mọi người ở đây đều khiếp sợ mở to hai mắt!

Cả lăm lăm sao có thể đột nhiên bình thường, chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi!

Gió lạnh thổi qua không một tiếng động, nửa ngày sau, Thịnh Dịch Dương mới khiếp sợ nói: "Ngươi... Bệnh của ngươi tốt rồi? Không... Không còn cả lăm?"

Cả lăm ở chỗ đại bị người ta nhận định là một loại bệnh không thể cứu được, chưa từng nghe nói qua người nào bị cả lăm đột nhiên lại nói chuyện bình thường. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nhìn chằm chằm Thịnh Y Diễm, biểu tình đều khác nhau.

Sắc mặt đại phu nhân kinh hãi, mở to hai mắt nhìn, suýt nữa cắn vào lưỡi. Nàng ta mất nhiều tâm lực mới đem tiểu tiện nhân Thịnh Y Diễm này nuôi thành người bị cả lăm, giờ lăm sao tiểu tiện nhân này lại nói chuyện tốt như thế a! Làm sao có thể!

Ánh mắt Thịnh Y Diễm thần nhiên đảo qua về mặt như gập quỳ khi nhìn nàng của đại phu nhân, nói: "Đúng nha, nữ nhi khỏi hẳn, có thể nói chuyện bình thường, khiến cho những người nào đó phải thất vọng rồi."

Nữ nhi hết bệnh rồi, chuyện này vẫn khiến Thịnh Dịch Dương cao hứng, nhưng ngay sau đó, hần liền nghe thấy nàng nói ra lời ác độc, còn mang theo vẻ trào phúng, lại nhớ tới nàng vừa chửi mình là tên hỗn đản hồ đồ, một loại cảm giác bị xem thường cùng sỉ nhục bỗng nhiên nổi lên, cũng gọi lên trí nhớ đã bị phủ đầy bụi trong đầu hần.

Hần nháy mắt nổi giận, cơ hồ cắn chặt răng, nói: "Ý ngươi là sao? Ta là cha ngươi, ngươi lại nói chuyện với trường bối như vậy, ngay cả cung kính khiêm nhường cùng uyển chuyển đều làm không được, thế mà vẫn ở trước mặt mọi người ngỗ nghịch nhục mạ phụ thân! Đúng là nghịch nữ! Nghịch nữ!"

Thịnh Y Diễm thấy đại phu nhân bị chính mình liếc mắt một cái, mặt nàng ta mang hồ nghi, cả người run lên, trong lòng nàng liền cười lạnh, thế này mới thần nhiên nhìn về phía Thịnh Dịch Dương đang cực kỳ tức giận kia, không chút để ý nói: "Nuôi không nuôi, dạy cũng không dạy, ta mặc dù là nghịch nữ, vậy cũng do thái phó đại nhân làm người dễ tiện, tạo ra nghiệt chủng."

Một câu nói của nàng khiến Thịnh Dịch Dương tức giận đến phát run cả người. Một người luôn đề ý đến lễ hiếu như hần, thì phẩm cách là yếu tố quan trọng hàng đầu.

Từ Nhi thấy tiểu thư nhà mình khinh thường giải thích, chỉ lo cãi lại, không thể khiến mọi người dễ dàng tha thứ được. Giờ, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt chỉ trích cùng không đồng tình nhìn tiểu thư. Lúc này, Từ Nhi mới từ trong kinh hồn tỉnh lại, phũ phũ một tiếng quỳ xuống, lớn tiếng nói: "Lão gia, người oan uổng tiểu thư. Tiểu thư rõ ràng mới là người chịu khi dễ, mấy năm nay lão gia không quan tâm tiểu thư, tiểu thư ngày ngày đều phải chịu đựng khi dễ của đại tiểu thư, tam tiểu thư, bị nhục mạ đều phải nín lặng mà nghe, phản kháng lại sẽ bị đánh bị bỏ đói! Hôm nay tiểu thư xuất giá, Dực vương lại công khai đánh vào thể diện của phủ thái phó, tiểu thư thấy bản thân khiến phủ thái phó hổ thẹn, thế là... Thế là thất cổ tự sát để tạ tội, thiếu chút nữa liền... Thiếu chút nữa liền chết! Vậy mà, các vị tiểu thư thấy tiểu thư, trút giận thì nhiều, an ủi thì ít, không thêm lo lắng cho tiểu thư, ngược lại còn châm chọc khiêu khích tiểu thư, tìm mọi cách nhục mạ nguyên rủa tiểu thư! May mắn thay, tiểu thư tỉnh lại, thế mới xảy ra chuyện gây ông đập lưng ông như

vậy! Lão gia, người sao lại không hỏi phải trái trắng đen đã trách tội tiểu thư a!"

Lời nói của Từ Nhi khiến cho Thịnh Dịch Dương á khẩu không trả lời được. Hắn nhìn khuôn mặt lãnh diễm của Thịnh Y Diễm, cùng thái độ xa cách đăm đăm, trong lòng hắn, các loại tình cảm khác nhau cuộn cuộn dâng lên. Nhưng, dưới con mắt nhiều người như vậy, hắn lại bị nữ nhi chính mình sinh ra chỉ vào mũi mắng, thể diện của hắn bị nàng mắng không đáng một đồng như thế, sao hắn có thể bỏ qua. Mặc kệ như thế nào, nữ nhi khi gặp phụ thân lại tỏ thái độ chống đối ngỗ nghịch thì luôn là lỗi của nữ nhi.

Đứng bên cạnh, đại phu nhân thấy sắc mặt của Thịnh Dịch Dương biến đổi nhiều lần, khi nhìn Thịnh Y Diễm lại mang chút nhớ lại hồi ức, mảy liễu của nàng ta nhăn lại. Làm sao nàng ta lại không biết, Thịnh Dịch Dương đang thấy bóng dáng của ai trên người Thịnh Y Diễm chứ!

Hận ý cuộn cuộn dâng lên, lại thấy nữ nhi nàng ta đứt ruột sinh ra giờ một đứa gãy ngón tay, lại còn rưng rưng, ảnh hưởng tới sắc đẹp, cả đời coi như xong, đứa kia thì bị hủy dung, còn không biết có thể khôi phục hay không, đây tất cả đều do tiểu tiện nhân Thịnh Y Diễm này làm. Nàng ta làm sao có thể để mặc lão gia này sinh thương tiếc đối với tiểu tiện nhân này? Nàng ta càng không thể dễ dàng tha thứ cho mẹ đẻ của Thịnh Y Diễm – Diệp Ly, mặc dù người đã chết nhưng vẫn chiếm được tâm của Thịnh Dịch Dương!

Không thể để cho nữ nhi của tiện nhân Diệp Ly kia có được tình thương của cha, tiểu tiện nhân kia nhất định phải trả giá bằng cả mạng sống cho hai nữ nhi!

Ánh mắt của đại phu nhân âm lệ, lập tức xoay người khóc lóc quỳ xuống, nói: “Lão gia, người đem mọi việc trong phủ giao cho thiếp thân xử lý, thiếp thân lại không quản gia cho tốt, khiến ngay cả đứa nha hoàn kia đều dám chống đối lại người, lại còn đứng trước mặt mọi người chỉ trích răn dạy cách làm việc người, đây đều là sai lầm của thiếp thân. Thiếp thân thương tiếc nhị tiểu thư từ nhỏ đã mất mẹ, đối với nàng cung chiêu quá mức, không nghĩ tới lại nuôi dạy nàng thành người bất hiếu như thế, còn đánh đập tỷ muội ruột thịt của mình, đây là lỗi nặng của thiếp thân. Lão gia, xin người hãy trách phạt thiếp thân đi!”

Đại phu nhân một phen cầu trừng phạt như thế, nhất thời khiến mọi người đối với hành động không hiểu quy củ, không biết đạo hiếu, kiêu ngạo ương ngạnh, không có nhân phẩm của chủ tử Thịnh Y Diễm càng không thể tha thứ nổi, có vài tân khách đã bắt đầu chỉ trích Thịnh Y Diễm.

“Nữ tử không có chút mỹ đức như vậy, khó trách Dục vương không cần nàng.”

“Đúng vậy, thật sự là độc ác. Dù sao cũng là tỷ muội ruột thịt, người ta có lòng tốt đến an ủi nàng, nàng sao có thể lấy tỷ muội của mình ra trút giận đâu.”

“Lớn lên xinh đẹp như thế, không nghĩ tới lại có tâm địa độc ác như vậy.”

...

Nghe mấy lời quở trách này, Thịnh Y Diễm chỉ liếc mắt nhìn đại phu nhân một cái, nữ nhân này thật có tố chất làm diễn viên a! Hay cho một ý lấy lùi để tiến, hay cho một cái đạo đức tốt a! Trách không được có thể đem thân thể này nuôi thành người bị cả làm, làm hại thân thể này tự sát, thế thế thâm thâm mà chết đi.

Từ Nhi thấy đại phu nhân vô sỉ như thế, lại nghe mọi người chỉ trích tiểu thư nhà mình, liền có chút hoảng loạn. Nàng tự trách bản thân trong lúc cấp bách quên mất tôn ti, đem lại rắc rối cho tiểu thư, nhất thời nước mắt rơi xuống ào ào.

Thịnh Dịch Dương vốn có chút áy náy cũng bị lời nói của đại phu nhân đánh bay không còn sót lại chút gì. Thịnh Y Diễm có thể nuôi ra một đứa nha hoàn cùng nàng chỉ trích hắn như thế, đã đủ nói rõ nữ nhi này xưa nay chưa từng để phụ thân hắn trong mắt. Hắn tiến lên từng bước, nhắc chân liền muốn đạp xuống người Từ Nhi, trong miệng còn mắng: “Khá lắm, nha hoàn người dám không để ý tôn ti trên dưới!”

Thấy Thịnh Dịch Dương hướng Từ Nhi đập xuống, ánh mắt Thịnh Y Diễm nhất thời lạnh lẽo hơn vài phần. Thân mình nàng như dịch chuyển tức thời, tay phải cầm chặt bả vai Từ Nhi, đem Từ Nhi kéo về phía sau. Đồng thời, tay trái bắt được mắt cá chân của Thịnh Dịch Dương, hung hăng nắm lấy. Một thân khí chất trong trẻo lạnh lùng lại tao nhã, lạnh yên không tiếng động nở rộ!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Làm bẩn tay bản tiểu thư

Võ công Thịnh Dịch Dương bài danh thứ sáu ở Trung Từ quốc, mọi người ai cũng không nghĩ tới hắn dưới con tức giận ra tay thế nhưng lại bị Thịnh Y Diễm chặn lại. Trong lúc nhất thời, tiểu viện lần nữa yên tĩnh không tiếng động, mọi người bốn mắt nhìn nhau, lại nhìn một đôi cha con đang so chiều kia.

Sắc mặt Thịnh Dịch Dương giận dữ, Thịnh Y Diễm lại cực kỳ ngông nghênh. Thân ảnh nàng rõ ràng mảnh mai đến mức một trận gió cũng có thể thổi bay, vậy mà sóng lưng lại thẳng tắp kiên cường như núi, toàn thân đều tản ra một cỗ khí chất tao nhã khiến người ta không dám nhìn vào.

Nàng có được công phu như vậy từ khi nào?

Thịnh Dịch Dương giật mình, sau khi ngẩn ra một lúc mới cảm nhận được đau đớn từ mắt cá chân truyền tới. Nàng không chỉ ở trước mặt mọi người nhục mạ phụ thân là hần, giờ đã bắt đầu ra tay...

Gương mặt Thịnh Dịch Dương lạnh lẽo, tức giận hét: “Nghịch nữ! Vô liêm sỉ! Thịnh Dịch Dương ta không có nữ nhi không biết đạo hiếu như ngươi!”

Thịnh Y Diễm bóp chặt mắt cá chân của Thịnh Dịch Dương, lực đạo một chút cũng không giảm, nàng nghe hần nói vậy, ánh mắt hiện lên vẻ mỉa mai, nhẹ giọng nói: “Dê cha dê mẹ có ân sinh thành, dê con có nghĩa biết phụng dưỡng cha mẹ, tất cả nhờ dê cha dê mẹ hết lòng nuôi dưỡng dê con mới được như vậy. Thứ nhất ngươi không nuôi ta, thứ hai ngươi không dạy ta, cha đã bỏ mặc sự sống chết, vì sao bắt ta phải hiếu kính? Ngươi không muốn có nữ nhi không biết đạo hiếu như ta, ta còn ghê tởm khi có phụ thân bỏ mặc sự sống chết của nữ nhi như ngươi đâu!” (Vũ Ca: đoạn này ta chém...chém...chém!)

Thấy vẻ mặt Thịnh Y Diễm châm chọc, Thịnh Dịch Dương tức đến nổi chòm râu cũng run run, cả giận mắng: “Nói hươu nói vượn! Ta không sinh, làm sao có ngươi ngày hôm nay? Ta không nuôi, làm sao ngươi lớn được như vậy? Ta bỏ mặc sự sống chết của ngươi? Vậy lúc này làm sao ngươi còn đứng đây mà chỉ vào mũi lão tử nhục mạ?”

Thịnh Y Diễm lại nở nụ cười, nụ cười này của nàng quả nhiên tràn ngập châm chọc, cặp mắt kia tràn đầy lãnh ý mà lại rạng rỡ sáng ngời, đúng là lãnh diễm vô song, như đóa sen trắng nở trên đỉnh tuyết son, vừa kiêu ngạo vừa độc lập.

Quả thật, Thịnh Dịch Dương cho Thịnh Y Diễm sinh mệnh, nhưng nữ nhi kia của hần từ lúc hần chẳng quan tâm đã lặng yên không một tiếng động rời xa hần, sớm đã không còn chút ân tình sinh thành nào. Về phần nuôi...

Nếu không kể thân thể này được ăn một ngày ba bữa, thì trong phủ này chính là một người ngay cả nha hoàn cũng không bằng, xét lại từ ‘nuôi’ trong lời hần, đúng là một chuyện cười lớn nhất thiên hạ đâu. Huống chi, y theo trí nhớ, nếu không phải nhờ mẹ ruột của thân thể này, thì Thịnh Dịch Dương căn bản không có khả năng từ chức hàn môn học sĩ đi đến hôm nay.

Những lời này, Thịnh Y Diễm khinh thường tranh cãi cùng Thịnh Dịch Dương, nàng lại vì thân thể này có một phụ thân như vậy mà cảm thấy thật bi ai. Kiếp trước, nàng là đứa trẻ mồ côi, không nghĩ tới xuyên đến nơi này, lại vẫn dính phải phận không cha không mẹ. Thân thể này có phụ thân tiện như vậy quả thật so với không có phụ thân còn không bằng.

Tuy rằng, vẻ mặt Thịnh Y Diễm không có chút nào khác thường, lại thấy nàng trầm mặc, Quân Khanh Liệt không hiểu sao lại cảm giác được từ người nàng tỏa ra một cỗ bi thương. Loại cảm giác tê lương cô tịch này, không giống như phát ra từ một cô nương hơn mười tuổi, khiến hần trong nháy mắt cảm giác thân thể trước mặt này như chứa linh hồn đã sống cô độc hàng trăm, hàng ngàn năm qua.

Loại cảm giác này khiến tâm tình hần xuống dốc, thậm chí lòng còn chua xót, đau đớn. Hần nhíu mày, ánh mắt nhìn Thịnh Y Diễm có chút nóng lên.

Bị một đạo ánh mắt uy trầm bức người chiếu lên người, Thịnh Y Diễm tỉnh tể nhận ra, khiến nàng nháy mắt phục hồi tinh thần. Nàng trừng mắt nhìn về phía Quân Khanh Liệt, thấy ánh mắt thâm thúy của hần khóa chặt vào người mình, đồng tử kia sâu như nước, đen như mực, lại lạnh lùng giống như một hồ sâu không đáy. Giờ phút này, nàng giống như nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình dưới nước, một thân hồng y, quang mang liễm diễm, nhan sắc xinh đẹp tựa thiên tiên, khiến nàng không khỏi ngẩn ra.

Nhưng, sau đó nàng mới thấy không thích hợp. Vì sao khi nàng trừng mắt nhìn Quân Khanh Liệt, thì ánh mắt lạnh lẽo chứa đầy uy áp nhìn chằm chằm sau lưng nàng kia chẳng những không biến mất, ngược lại còn tăng lên đâu.

Nàng nhắm rồi, còn có người nhìn chằm chằm vào nàng. Ánh mắt ấy giống như đã thú phát hiện con mồi, như hùng ưng nhìn trộm con thỏ nhỏ, trong tình thế giăng co như vậy, hưng trí nhìn chằm chằm vào nàng.

Là ai?

Thịnh Y Diễm bàng vào trực giác sâu sắc của mình đột nhiên quay đầu, nhưng không nhìn thấy một tia khác thường. Lầu các lẳng lẳng không chút bất thường, địa phương nàng nhìn tới ngay cả một bóng dáng đều không có...

Chẳng lẽ là nàng đa tâm?

Thịnh Y Diễm hí mắt, không phát hiện manh mối gì liền quay đầu. Trong lúc đó, nàng không thấy Quân Khanh Liệt theo ánh mắt của nàng cũng nhìn về phía lầu các, mày kiếm nhíu nhíu.

Mà khi Thịnh Y Diễm vừa quay đầu lại, đại phu nhân đã đứng lên, tiến lên một bước, lo lắng khuyên nhủ Thịnh Dịch Dương: “Lão gia bớt giận. Từ Nhi từ nhỏ đã theo nhị tiểu thư, nhị tiểu thư chỉ lo lắng cho Từ Nhi nên mới ra tay với lão gia. Lão gia niệm tình tuổi nàng còn nhỏ không hiểu chuyện, lại bị đặt trong hoàn cảnh cấp bách như thế mà tha thứ cho nàng đi.”

Lời này của nàng rõ ràng là đang nói: Thịnh Dịch Dương trong mắt Thịnh Y Diễm còn không bằng một đứa nha hoàn.

Đúng là lửa cháy còn đổ thêm dầu!

Thịnh Y Diễm không cần quan tâm Thịnh Dịch Dương nghe vậy sẽ thấy thế nào, nhưng nàng lại không chấp nhận được ở dưới mí mắt của nàng mà đại phu nhân còn kiêu ngạo như thế, liên tục ngăn chân nàng. Lập tức, nàng buông mắt cá chân Thịnh Dịch Dương ra, chuyển mình hướng mặt đại phu nhân

tát thật mạnh!

Ba! Ba!

Trái phải hai cái, đại phu nhân bị đánh trực tiếp ngã ngốc. Hai má mịn màng nổi lên dấu tay đỏ ửng, nàng ta sững sốt nửa ngày mới mở to hai mắt nhìn, không thể tin được nhìn chằm chằm Thịnh Y Diễm, làm sao còn hơi sức để giả vờ đoan trang, hét to: “Ngươi tát ta? Ngươi dám tát ta?”

“Vi sao ta không dám? Ta tát ngươi đó, thì sao?” Thịnh Y Diễm nói xong, lại đưa tay tát thêm hai phát vào mặt đại phu nhân. Mãi cho đến khi đại phu nhân ngã ngồi dưới đất, thế này mới từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống.

“Ngươi dám tát mẩu thân ngươi! Ngươi... Ngươi...” Thịnh Dịch Dương thấy đại phu nhân bị đánh ngã ngồi dưới đất, khoe môi rỉ máu, cả người tức giận đến phát run, sắc mặt đỏ lên, đưa tay chỉ vào Thịnh Y Diễm, thở hắt lên.

Ngay cả liếc mắt, Thịnh Y Diễm cũng không cho hắn, trực tiếp không nhìn, trầm giọng hô: “Từ Nhi!”

Từ Nhi thấy Thịnh Y Diễm vì chính mình mà ra tay với lão gia, sớm đã cảm động đến tận đáy lòng, chỉ cảm thấy mình thật may mắn vì đã theo hầu một chủ tử tốt. Lúc này, nghe thấy Thịnh Y Diễm gọi nàng, hai chân chạy nhanh về phía trước, lại thấy Thịnh Y Diễm nâng tay, nói: “Khăn tay!”

Từ Nhi sững sốt, mặc dù không rõ tiểu thư nhà mình muốn làm cái gì nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy từ trong lòng ra một cái khăn tay, đưa cho tiểu thư. Thịnh Y Diễm nhận cái khăn rồi lau lau vết máu trên tay, xong xuôi, nàng chán ghét vứt cái khăn xuống đất, thế này mới hướng Từ Nhi trách cứ: “Chuyện nhỏ nhặt này, còn chờ bản tiểu thư tự mình làm sao? Làm bản tay bản tiểu thư! Ngươi biết sai chưa?”

Đánh người còn ngai bản tay, nha đầu kia còn có thể cuồng vọng thêm chút nữa không? Thấy Thịnh Y Diễm không thèm nhìn Thịnh Dịch Dương đang cực kỳ giận dữ bên kia, còn nói ra lời nói như vậy, Quân Khanh Liệt liền buồn cười nhếch nhếch khoe môi.

Ý tứ của Thịnh Y Diễm là: căn bản đại phu nhân không xứng để nàng tự mình ra tay.

Đại phu nhân nghe xong lời này, tức giận đến độ cả khuôn mặt đều đỏ lên.

Từ Nhi nghe xong, nhất thời lại sững sốt. Lại thấy đại phu nhân toàn thân run run, liền cảm thấy một trận vui sướng. Từ khi phu nhân mất, lão gia đem hết sự vụ trong phủ giao cho đại di nương quản lý, đại di nương cũng nhờ vậy mà trở thành đại phu nhân trong phủ. Ngày thường đều bạc đãi chủ tử các nàng, hai vị tiểu thư do đại phu nhân sinh đều mỗi ngày tới khi dễ các nàng, hôm nay cuối cùng cũng được hành diện một hồi rồi.

Từ Nhi ngây ngốc một chút, mới vui vui về về đáp: “Nô tỳ biết sai rồi! Lần sau nhất định sẽ làm tròn phận sự, tuyệt đối không thể để bản tay cao quý của tiểu thư dính chút dơ bẩn nào nữa!”

“Thịnh Y Diễm, tiểu tiện nhân nhà ngươi, thế mà dám tát mẩu thân! Ngươi...” “Thịnh Nguyệt Như thấy thế, đột nhiên đứng bật dậy hướng về phía Thịnh Y Diễm kêu gào.

Thịnh Y Diễm thân nhiên liếc mắt nhìn Từ Nhi một cái. Từ Nhi lập tức phản ứng lại, tiến lên giơ tay hướng mặt của Thịnh Nguyệt Như tát. Một tiếng thanh thúy vang lên, Thịnh Nguyệt Như không đề phòng, tiếng kêu gào bị chặn ngang, miệng mở lớn, ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Diễm nhi muội muội

Thịnh Y Diễm nhìn Từ Nhi đầy tán thưởng, thầm nói, tính ra nha đầu này còn được cái tính giác ngộ cao. Trước khi Thịnh Nguyệt Như nổi cơn điên, nàng liền tiến lên trước đem Từ Nhi bảo vệ sau lưng mình.

Nàng vừa bước lên, Thịnh Nguyệt Như liền sợ hãi lui từng bước về phía sau, nhưng nàng ta nào có cam tâm, hai mắt tràn đầy nước mắt quỳ gối trước mặt Thịnh Dịch Dương, khóc hô: “Cha, người phải thay mẩu thân cùng nữ nhi làm chủ a!”

Trán Thịnh Dịch Dương nổi đầy gân xanh, hoàn toàn không thể tin được Thịnh Y Diễm lại kiêu ngạo như vậy. Vừa cho người nâng Thịnh Nguyệt Như cùng đại phu nhân dậy, vừa lấy tay chỉ thẳng vào Thịnh Y Diễm nói: “Ngươi... Ngươi dám tát mẩu thân ngươi, trước mặt mọi người còn ngược đãi tỷ muội. Ngươi... Ngươi đâu, đem nghịch nữ này trói lại cho ta! Hôm nay, ta nhất định phải thanh tẩy môn hộ!”

Thịnh Dịch Dương kêu xong, lập tức một đội hộ vệ từ ngoài vọt vào, không khí giương cung bạt kiếm, cực kỳ căng thẳng. Đại phu nhân cùng Thịnh Nguyệt Như, Thịnh Nguyệt Kiều ở một bên chờ, sắc mặt lộ vẻ vui mừng. Trong lòng hận không thể kêu hộ vệ bắt tiểu tiện nhân Thịnh Y Diễm này lôi đi, tốt nhất nàng phải bị lão gia đánh chết tươi thì lòng các nàng mới hả giận.

Từ Nhi thấy vậy, sắc mặt trắng bệch, bước lên che trước người Thịnh Y Diễm, bộ dáng như lâm đại địch, nhìn chăm chăm đội hộ vệ.

Thịnh Y Diễm lại không chút biến sắc, nàng thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn đội hộ vệ vây quanh nàng một cái cũng không thèm, chỉ nhếch mày nhìn Thịnh Dịch Dương, nói: “Một đứa tiện thiếp mà thôi, sao ta không dám tát, không thể tát chứ? Một đám nữ nhi thiếp thất sinh ra, sao ta không thể dạy dỗ? Thái phó đại nhân thế nhưng lại bắt ta gọi một đứa thiếp thất là mẫu thân, quả thực làm trò cười cho thiên hạ. Thái phó đại nhân không ngại ngừng, ta lại thay người mất mặt đâu!”

Thịnh Y Diễm nói xong, sắc mặt Thịnh Dịch Dương nhất thời đỏ lên.

Đại phu nhân tuy là đích nữ Thiên An vương phủ, nhưng khi nàng ta nhìn trúng Thịnh Dịch Dương, thì Thịnh Dịch Dương sớm đã cưới thê tử, nàng ta chỉ có thể ỷ khuất làm thiếp, gả cho Thịnh Dịch Dương.

Trung Từ quốc phân biệt đích thứ rõ ràng, bát quốc đều có quy củ, thiếp thất vĩnh viễn không thể thành thê tử!

Đã làm thiếp thất, cho dù chính thất mất, thì vĩnh viễn vẫn chỉ là thiếp thất!

Cho nên, sau khi mẹ đẻ của Thịnh Y Diễm qua đời, mặc dù đại phu nhân được sủng ái lại có quyền quản gia, còn được Thịnh Dịch Dương cùng người trong phủ gọi một tiếng đại phu nhân, nhưng vẫn không thể xóa sạch sự thật, nàng ta chỉ là thiếp thất!

Mấy năm nay, mỗi người đều gọi nàng ta một tiếng đại phu nhân, khiến cho Trầm Hoa Nga sớm quên mất bản thân chỉ là thiếp thất. Giờ phút này lại bị Thịnh Y Diễm nói ra, chuyện Thịnh Dịch Dương sủng thiếp diệt đích, khiến hấn á khẩu không trả lời được, cũng không thể giải thích.

Đại phu nhân nghe xong, vẻ đắc ý trên mặt rút lui nhanh chóng, nháy mắt sắc mặt lại trắng bệch. Mà nhóm thứ nữ Thịnh Nguyệt Như kia vốn dĩ trên mặt tràn đầy cao hứng, nhất thời bị tê liệt, biến thành kinh hoàng cùng xấu hổ.

Đại lục Tinh Vân rất chú trọng chuyện đích thứ, nhóm quý tộc cảm thấy chướng mắt nhất là chuyện không phân biệt được tôn ti, đích thứ điên đảo. Mặc dù đại phu nhân xuất thân không tầm thường, nhưng thiếp thì vẫn mãi là thiếp, biến thiếp thành thê chính là làm rối loạn quy củ, khiến cho người ta chê cười!

Vốn dĩ mọi người còn cảm thấy Thịnh Y Diễm quá đáng, nhưng giờ nghe xong lời này của nàng, lại nhớ tới thân phận của vị đại phu nhân phủ thái phó kia, nhất thời tất cả ánh mắt đều hướng tới Thịnh Dịch Dương, mà những ánh mắt đó đều chứa ý không đồng tình. Thiếp thất không được coi là thê tử, thiếp thất chỉ có thể được coi là nha hoàn, đứa nhỏ nha hoàn sinh ra thì có gì mà tôn quý?

Mặc kệ như thế nào, vì một đám tiểu thiếp như nha hoàn này mà thẳng tay diệt đích nữ thanh tẩy môn hộ, đây là một chuyện không thể nào hiểu nổi.

“Hay cho một câu làm trò cười cho thiên hạ! Diễm nhi muội muội nói lời này rất đúng! Thái phó, Diễm nhi muội muội là đích nữ của người, nàng bướng bỉnh thì người chậm rãi dạy dỗ mới phải, làm gì vì một đám nha hoàn mà gây chiến đâu!” Giữa lúc mọi người đang im lặng nhìn Thịnh Dịch Dương, đột nhiên Quân Khanh Liệt lại giương giọng, nói.

Đại phu nhân cùng nhóm Thịnh Nguyệt Như vì lời nói này của hấn mà gương mặt trắng thêm vài phần. Thịnh Nguyệt Kiều cùng Thịnh Nguyệt Hồng lại bày ra bộ dáng nước mắt lưng tròng nhìn Quân Khanh Liệt, chỉ tiếc Quân Khanh Liệt căn bản không nhìn các nàng.

Các nàng nhất thời lại càng ghen ghét nhìn về phía Thịnh Y Diễm. Thịnh Dịch Dương là thái phó của thái tử, ngày thường thái tử cũng hay tới Thịnh phủ, thái tử lại là nam tử xuất chúng nhất Trung Từ quốc, tỷ muội các nàng người nào mà không có tâm ý với hấn? Chỉ tiếc thái tử tính tình lạnh lùng, căn bản là không cho phép các nàng tới gần hấn!

Nhưng, hôm nay thái tử thê mà liên tục ra mặt nói chuyện giùm tiểu tiện nhân Thịnh Y Diễm này, còn gọi các nàng là nha hoàn. Thịnh Y Diễm, nàng đáng chết! Không, chết thì quá tiện nghi cho nàng, các nàng phải băm thây vạn đoạn nàng ra, rồi ném cho sói dữ ăn, đến xương cốt cũng không còn!

Cảm nhận được không ít ánh mắt ghen tị của chúng nữ tử ở đây chiếu lên người mình, trong lòng Thịnh Y Diễm có chút chán ghét, ánh mắt lạnh như băng liếc tới Quân Khanh Liệt.

Theo trí nhớ, thái tử Quân Khanh Liệt chính là nhi tử của hoàng đế cùng tiên hậu. Khi hấn sinh ra, tiên hậu bị rong huyết, mặc dù hấn được ngồi lên ngôi vị thái tử, nhưng tiên hậu sớm thê, sau lưng hấn lại không có thế lực nhà mẹ đẻ của tiên hậu chống đỡ. Hơn nữa, hoàng hậu hiện tại là Cố thị sinh được Dục vương cũng rất được lòng hoàng đế, nhà mẹ đẻ của Cố thị cầm trọng binh trong tay, nên trong triều không ít đại thần âm thầm ủng hộ Dục vương.

Giờ phút này, thái tử giúp nàng căn bản vì chính bản thân hấn thôi. Hấn muốn cho mọi người thấy, dù Dục vương được sủng ái, lại có nhà mẹ đẻ của hoàng hậu ủng hộ, chẳng qua chỉ là con của kẻ thất, không phải chính thống, trước mặt con chính thất là hấn vẫn phải cúi đầu.

Nàng tự nhiên sẽ không ngờ đến mức nghĩ rằng Quân Khanh Liệt đang giúp mình. Có điều, lời này của hấn đối với chính mình trăm lợi mà không hại, nàng tự nhiên sẽ không so đo với hấn.

Chỉ là, hấn cùng mình thân quen lắm sao? Diễm nhi muội muội? Vậy mà hấn có thể nói ra được!

Tinh thể nhanh chóng đảo ngược lại, còn có lời này của thái tử, Thịnh Dịch Dương sao dám bảo đội hộ vệ tới bắt Thịnh Y Diễm nữa. Sắc mặt hấn lúc trắng lúc đỏ, rất khó coi, nửa ngày mới nói: “Thái tử nói phải, chỉ là nghịch nữ này khiến thần rất tức giận!”

Nghe thấy Thịnh Dịch Dương hòa theo thái tử như vậy, cũng đồng nghĩa với việc đem mình thành nha hoàn bé nhỏ không đáng nhắc tới, đại phu nhân

hiều năm nhận được sủng ái như thể sớm đã quên mất thân phận của chính mình làm sao tiếp nhận được. Còn có, ánh mắt phức tạp của Thịnh Dịch Dương khi nhìn Thịnh Y Diễm lúc này, khiến nàng ta nhất thời khủng hoảng, nước mắt lập tức rơi ra, ánh mắt không tin vào sự thật trước mắt nhìn chăm chăm Thịnh Dịch Dương, run giọng nói: “Lão gia...”

“Phụ thân, người không còn yêu thương nữ nhi nữa sao? Nữ nhi bị nhị tỷ tỷ đánh thành như vậy, người đều không quan tâm sao?” Thịnh Nguyệt Kiều cũng túm lấy một góc y bào của Thịnh Dịch Dương mà khóc lên.

“Phụ thân, mẫu thân chương quản gia vụ bấy lâu nay, không có công lao cũng có khổ lao, sao người có thể tổn thương lòng mẫu thân như thế...” Thịnh Nguyệt Như cũng khóc lóc nói.

Thịnh Dịch Dương thấy phu nhân cùng nữ nhi mình yêu thương nhất đều quỳ xuống, nước mắt lưng tròng, trông thật đáng thương, nhất thời có chút áy náy. Thịnh Y Diễm lại tiến lên trước, nhíu mày nhìn Thịnh Nguyệt Kiều nói: “Muội muội đồ oan cho thái phó đại nhân rồi! Ngay từ đầu, thái phó đại nhân không quan tâm, không phân rõ tốt xấu mà trút giận lên ta, còn không phải vì giúp chúng muội muội xả giận? Tầm lòng của từ phụ được thái phó đại nhân đưa hết cho chúng muội muội, sao giờ chúng muội muội lại oán thái phó đại nhân đâu?”

Thịnh Nguyệt Kiều bị nói cho á khẩu không trả lời được. Thịnh Dịch Dương vốn thấy Thịnh Nguyệt Kiều thực đáng thương, còn cảm thấy nợ nàng, nghe xong lời này của Thịnh Y Diễm, nhất thời nhăn mày, ánh mắt có chút bất mãn.

Thịnh Y Diễm dời mắt, lại nhìn về phía Thịnh Nguyệt Như nói: “Đại tỷ tỷ, mẫu thân của chúng ta từ mười ba năm trước đã qua đời, nay mẫu thân trong miệng người là ai? Người thấy đại di nương chương quản hậu viện rất vất vả, vậy thì từ hôm nay trở đi, đem chìa khóa cùng sổ sách trong phủ giao tới chỗ ta đi.”

Vốn mọi người đang chê cười Thịnh Dịch Dương đem đích thứ làm cho điên đảo, thì Thịnh Y Diễm vừa nói lời này ra lại thấy Thịnh Nguyệt Như thật không hiểu quy củ, cư nhiên dám công khai gọi một di nương là mẫu thân. Sắc mặt Thịnh Dịch Dương đã đỏ lại càng đỏ thêm, mặt lộ vẻ giận dữ, tức giận trừng mắt nhìn Thịnh Nguyệt Như. Hắn chỉ cảm thấy, nữ nhi ngày thường ngoan ngoãn cùng hiểu biết nhất nay nhìn có chút không vừa mắt, tính tình nữ nhi này có chút được một tác lại muốn tiến một thước.

Mà đại phu nhân thấy chỉ vì một câu nói của Thịnh Nguyệt Như, tiểu tiện nhân Thịnh Y Diễm này lại dám nhân cơ hội đến đoạt quyền quản gia của nàng ta, sao nàng ta có thể cam tâm? Bất chấp tất cả, nàng ta giả vờ đáng thương, vội vàng nói: “Tiên thiếp được lão gia vừa ý, cho chương quản sự vụ trong phủ, nên tận tâm hết sức là điều hiển nhiên, nào dám coi đó là khổ lao, thật sự là không đáng nhắc tới.”

Thấy đại phu nhân như vậy, Thịnh Dịch Dương sao có thể nhìn không ra vừa rồi đại phu nhân chỉ giả vờ đáng thương mà thôi. Nhất thời, sắc mặt hắn lại khó coi thêm hai phần.

Từ Nhi thấy chỉ trong nháy mắt, mấy câu ít ỏi của tiểu thư nhà mình đã khiến tình thế chuyển ngược, khuôn mặt nhỏ nhắn rạng rỡ hẳn lên, ánh mắt long lanh, vẻ mặt tỏa sáng.

Còn Quân Khanh Liệt, hắn thấy vậy thì khóe mắt có chút nheo lại. Trong lòng đang âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn hôm nay tứ hoàng đệ kia của hắn không tới phủ thái phó đón dâu. Nữ tử như vậy, nếu như rơi vào tay tứ hoàng đệ, đó mới là việc đáng tiếc nhất trần gian. Cũng may, nàng còn ở đây. Cũng may, tứ hoàng đệ có mắt không trông, không nhìn ra viên ngọc trong tảng đá.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nói như chim anh vũ(1)

Thấy sắc mặt đại phu nhân sợ hãi, ánh mắt Thịnh Y Diễm lại lạnh hai phần, nhưng nàng không muốn buông tha nàng ta dễ dàng như vậy. Nàng chậm rãi tới gần đại phu nhân, sắc mặt đại phu nhân khê biến, giờ phút này, nàng ta nào dám coi khinh Thịnh Y Diễm nữa.

Thịnh Y Diễm dừng lại trước người đại phu nhân, từ trên cao nhìn chăm chăm vào người nàng ta. Xung quanh nhất thời lại tĩnh mịch, mọi người không rõ Thịnh Y Diễm muốn làm cái gì nên không chỉ đứng im, lại giống như đang chờ mong hành động kế tiếp của nàng.

Thịnh Dịch Dương thấy đại phu nhân sợ tới mức sắc mặt đều trắng bệch, tuy có chút lo lắng, nhưng lúc này hắn cũng không thể lại giúp đỡ đại phu nhân nữa. Hắn không thể công khai đối nghịch với quy củ của thế giới này được, chỉ có thể gắt gao nhìn chăm chăm vào Thịnh Y Diễm.

Dưới ánh mắt của mọi người ở đây, Thịnh Y Diễm nâng tay, trong lúc đại phu nhân run rẩy sợ hãi, nàng lại chỉ kéo dài lụa trắng ở khuỷu tay của nàng ta. Tiếp đó, nàng cầm dải lụa xoay người hướng phía lầu các đi tới. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, nàng vung dải lụa trong tay lên, dải lụa trắng kia liền giống như cầu vồng, bay lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ.

Vù một tiếng, dải lụa quấn quanh cửa sổ ở lầu hai, mọi người kinh ngạc nhìn Thịnh Y Diễm, chỉ thấy nàng cầm lấy đầu còn lại của dải lụa, hướng đại phu nhân nở một nụ cười cực kỳ rực rỡ. Ban đầu, đại phu nhân sửng sốt, nhưng ngay sau đó, sắc mặt nàng ta đột nhiên đại biến. Mọi người cảm thấy khó

hiểu.

Dải lụa trong tay Thịnh Y Diễm đột nhiên bị kéo căng một cái, răng rắc, khung cửa sổ bị dải lụa kéo vỡ, cánh tay nàng lại dùng sức lần nữa, oanh một tiếng, hai cánh cửa sổ kia thế mà tứ phân ngũ liệt, bị phá hỏng hoàn toàn. Nhất thời, khuê phòng trên lầu hai liền xuất hiện trước mắt mọi người trong sân viện.

Tuy là đứng từ dưới nhìn lên trên không thấy hết mọi cảnh vật trong phòng, nhưng chỉ loáng thoáng thấy mấy vật kia đã khiến mọi người giật mình. Tủ quần áo đã tróc sơn từ lâu, trên cánh cửa tủ còn xuất hiện một cái lỗ hồng lớn, có thể thấy được hai, ba kiện xiêm y đơn bạc bên trong. Trên cánh cửa sổ, cũng là màu sơn loang lổ, lớp sơn đã rớt không ít, nhìn đến thật tiêu điều. Phía sâu hơn chỉ có thể nhìn thấy đỉnh giường, rèm trướng được làm từ vải bông cực thô, giặt tẩy nhiều lần tới mức đã trắng bệch. Hiện giờ, chỉ sợ một tiểu thư con nhà thương hộ bình thường cũng dùng rèm trướng bằng lụa mỏng, vải bông thô như vậy, ngay cả nha hoàn thấp hèn nhất trong phủ cũng không dùng.

Tuy rằng không nhìn thấy những vật khác, nhưng có thể tưởng tượng, hình dáng của mấy vật kia như thế nào. Đường đường khuê phòng đích nữ của nhất phẩm thái phó, vậy mà so với khuê phòng của khuê nữ được nuông chiều trong nhà dân chúng tầm thường cũng không bằng. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai có thể tin tưởng a!

Đặt về mặt khiếp sợ của mọi người ở trong mắt, ánh mắt lạnh nhạt của Thịnh Y Diễm rời đi, tựa tiểu phi tiểu nhân Thịnh Dịch Dương, nói: “Thái phó đại nhân từ ái của ta, nhìn cho kỹ đại phu nhân hiền lành đôn hậu của ngài nuông chiều đích nữ của ngài như thế nào đi.”

Vốn Phụng Đế Tu an ổn nằm trên cây, giờ phút này đã ngồi tựa nửa người vào thân cây từ lúc nào không hay, ánh mắt trong suốt như nước quét nhìn khuê phòng không có cửa sổ, lại thần nhiên liếc qua cảnh trí trong phòng, nhủ nhủ mi, nói: “Chắc chắc, mỹ nhân như vậy, sao lại phải ở trong căn phòng sơ sài như thế. Gia cảm thấy thật thương hương tiếc ngọc, Cô Lỗ, chúng ta có nên giúp đỡ mỹ nhân này hay không?”

Nghe chủ nhân nói như thế, chim anh vũ Cô Lỗ khinh thường cụp cánh xuống, móng vuốt kéo ống tay áo của Phụng Đế Tu, ý tứ thực rõ ràng: mới vừa rồi người còn đối với Thịnh tử tiểu thư người ta như thế, sao không thương hương tiếc ngọc một chút, làm hại đại cô nương người ta rồi hai cái răng, về sau sống như thế nào a!

Phụng Đế Tu không để ý tới nó, cốc đầu nhỏ của Cô Lỗ, nói: “Nhanh, nếu không đi, lần sau ta nhuộm lông ngươi thành màu đen, khiến ngươi biến thành con quạ đen thui!”

Thanh âm của hắn chưa dứt, thân mình Cô Lỗ yêu xinh đẹp kia đã run lên, đôi mắt nhỏ ai oán nhìn nước trong suốt, trừng mắt liếc nhìn chủ nhân một cái, không chút do dự bay ra ngoài.

Lúc này, mọi người trong viện còn bị cảnh trí khuê phòng của Thịnh Y Diễm làm cho khiếp sợ, mọi nơi lại tĩnh lặng. Đột nhiên, tất cả mọi người đều thấy có một con chim anh vũ sắc sỡ từ phía sau lầu các bay lại đây, không khỏi đều ngẩn ra, nhìn chăm chăm vào nó.

Nhưng lại thấy con chim anh vũ kia bay đến đình viện, ở trong viện bay qua bay lại, sau đó nó bay xoay quanh đình đầu Thịnh Nguyệt Như không chịu đi, há mồm tùy tiện nói: “Thế diện phủ thái phó mất hết, mất hết! Chết đi cho sạch sẽ, chết đi cho sạch sẽ!”

Nó nói xong, sắc mặt Thịnh Nguyệt Như đột nhiên biến đổi, chỉ vì câu nói của con chim anh vũ này rõ ràng chính là lời châm chọc Thịnh Y Diễm mà nàng ta mới vừa nói ở trong phòng. Hơn nữa, con chim anh vũ kia không chỉ học được, ngay cả ngữ điệu, chỗ tạm dừng cũng đều bắt chước giống hệt.

Thịnh Nguyệt Như thấy mọi người đều nhìn về phía mình, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, có tật giật mình, nâng tay xua đuổi con chim anh vũ kia, trong miệng còn mắng: “Súc sinh từ đâu đến! Còn nói hươu nói vượn, xem ta vật lông ngươi!”

“Súc sinh! Vật lông ngươi! Súc sinh! Vật lông ngươi!”

Thịnh Nguyệt Như căn bản bắt không được con chim anh vũ, con chim anh vũ kia lại khôn, giương cánh, mở móng vuốt, xà xuống cào tóc Thịnh Nguyệt Như.

Cả người Thịnh Nguyệt Như từ trên lầu các lăn xuống dưới đã chặt vật, búi tóc trên đầu hỗn độn từ lâu, giờ lại bị con chim anh vũ này cào loạn, lúc này giống như con gà bị vật lông, rất thê thảm.

Cái này cũng chưa tính, con chim anh vũ kia rõ ràng đang mắng nàng ta là súc sinh, còn phối hợp cùng hành động cào tóc, quả thực như đang vật lông nàng ta vậy! Mà con chim anh vũ này, ngay cả ngữ điệu nói chuyện cũng học giống hệt ngữ điệu vừa rồi của Thịnh Nguyệt Như!

Thịnh Y Diễm chưa từng thấy qua con chim anh vũ thông linh như vậy, ngạc nhiên nhìn mặt Thịnh Nguyệt Như tái đi, một thân chặt vật ôm đầu trốn tránh, không khỏi cười một tiếng. Thăm nghĩ, con chim anh vũ này làm sao lại bay tới đây, thế mà lại nghe được lời nói vừa rồi của Thịnh Nguyệt Như, cũng không biết chủ từ như thế nào mới có thể dạy dỗ ra con chim anh vũ khiến người ta vui vẻ như vậy.

Chỉ là, con chim anh vũ này làm sao có thể chọn đúng lúc này, đột nhiên bay ra giúp chính mình như thế? Là chủ tử của nó phân phó sao? Chủ tử của nó, có phải là chủ nhân ánh mắt sau lưng nàng vừa rồi? Còn nữa, mới vừa rồi Thịnh Nguyệt Như từ thang lầu lăn xuống lại mặc danh kỳ diệu rồi hai cái răng nanh! Ánh mắt Thịnh Y Diễm bắt đầu sâu thẳm.

Nói như vậy, chính mình không có đa tâm? Thực sự có người ở một nơi gần đây bí mật quan sát? Bằng vào năng lực nhạy bén của nàng mà lại không cảm nhận được nơi ẩn náu của người nọ. Người này... Thật đáng sợ!

Thịnh Y Diễm nghĩ thế, cảm thấy cái loại bị người ta nhìn chăm chú này, cảm giác có mũi nhọn ở lưng lại nhiều thêm. Nàng đột nhiên quay đầu lại, hướng

phương hướng lầu các nhìn, chỉ tiếc vẫn không thu hoạch được gì.

Mà bên kia, con chim anh vũ cào tóc Thịnh Nguyệt Như một hồi, vẫn thấy không thú vị liền bay đến đỉnh đầu Thịnh Nguyệt Hân, nói: “Có tỷ muội như vậy đúng là si nhục tám đời! Si nhục tám đời! Si nhục tám đời!”

Vừa tỉnh lại, phát hiện chính mình quả thật đã rớt răng nanh, không chịu nổi đả kích, Thịnh Nguyệt Hân dùng ánh mắt ác độc nhìn chăm chăm con chim anh vũ, há mồm muốn cắn, nhưng xung quanh gió thổi lên, đúng là nói không được câu gì!

Khuôn mặt nàng ta dữ tợn cứ thế há miệng đứng đó. Kết quả ngay sau đó, liền có một bãi phân chim nóng hằm hập từ trên trời rơi xuống, thẳng tắp rơi xuống miệng nàng ta, Thịnh Nguyệt Hân hét âm lên, thanh âm so với heo bị chọc tiết còn khó nghe hơn.

Con chim anh vũ hiển nhiên là đang tỏ ý ghét bỏ nàng ta, khinh thường kêu hai tiếng, không thèm quan tâm tới nàng ta nữa, lại bay về phía Thịnh Nguyệt Hồng, kêu lên: “Ngu xuẩn! Dám tơ tưởng làm Dục vương phi! Ngu xuẩn! Xứng đáng!”

Có Thịnh Nguyệt Hân cùng Thịnh Nguyệt Như làm vết xe đổ, không muốn thê thảm như các nàng, Thịnh Nguyệt Hồng làm sao dám trêu chọc con chim anh vũ này nữa? Nàng ta chỉ cúi đầu nắm chặt tay, ai ngờ con chim anh vũ kia vẫn không chịu buông tha nàng ta, đậu trên vai nàng ta, kêu lên: “Ngu xuẩn! Ngu xuẩn! Đầu gỗ! Đầu gỗ!”

Thịnh Nguyệt Hồng tức giận đến độ bả vai đều run run, con chim anh vũ kia mới bay đi, lại hướng Thịnh Nguyệt Kiều nói: “Không xứng làm đích nữ, đất dưới chân chúng ta so với nàng còn cao quý hơn!”

Con chim anh vũ đem ngữ điệu của bốn người đều học rất sống động, người còn có thể nói dối, nhưng con chim anh vũ sẽ không có người cố ý dạy nó như vậy, lại nhìn cô Thịnh Y Diễm rõ ràng còn có một vết tím tái thật sâu, mọi người còn không rõ cái gì nữa?

Bốn tỷ muội này làm sao tới đây an ủi Thịnh Y Diễm? Rõ ràng chính là đến châm chọc khiêu khích, bỏ đá xuống giếng! Tỷ muội ruột gặp hoàn cảnh thê thảm như vậy, vì bảo toàn thanh danh cả phủ mà thất cổ tự sát, các nàng lại vẫn nói ra lời ác độc, liên tục châm chọc, lại là thứ nữ châm chọc đích nữ, đây quả thực chính là chuyện tày trời. Thứ nữ không biết tôn ti, không có mỹ đức như vậy, đích nữ Thịnh Y Diễm này cho dù đem các nàng đánh chết cũng là chuyện bình thường!

Còn có, đại phu nhân này, thể nhưng ngược đãi đích nữ, lại vẫn giả vờ đáng thương lừa gạt người khác. Thái phó này thật sự là hồ đồ rồi, vậy mà lại không rõ thị phi!

Nghĩ như vậy, ánh mắt tất cả mọi người đều chứa hèn mọn, không ủng hộ nhìn hướng Thịnh Dịch Dương.

Thể diện Thịnh Dịch Dương gìn giữ bao lâu đã sớm mất hết, càng thêm hấn xuất thân là thư sinh, là hàn môn học sĩ, hiện giờ mặc dù ngồi trên địa vị cao, nhưng tự ti trong lòng khuấy phá, sợ nhất là bị người khác nói hấn không hiểu quy củ, không rõ môn phong.

Hôm nay bị mất hết thể diện, giờ phút này lửa giận của hấn đều phát tiết trên đám người Thịnh Nguyệt Hồng. Không đợi con chim anh vũ trêu đùa Thịnh Nguyệt Hồng xong, hấn liền tiến lên hai bước nhấc chân đá vào ngực nàng ta.

Thịnh Nguyệt Hồng bị hấn một cước đá bay, phun ra một búng máu tươi, đáng thương hề hề nâng thân mình lên. Thịnh Dịch Dương vẫn không thể ngồi yên, trợn mắt mắng: “Vô liêm sỉ! Người tôi, đem vài nữ nhân không biết tôn ti, nói dối đầy miệng đều trói lại hết cho ta, quăng vào sái phòng!”

Ghi chú:

(1) chim anh vũ: con vẹt

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Báo ân

Thịnh Dịch Dương ra lệnh một tiếng, vốn đội hộ vệ bao vây Thịnh Y Diễm, giờ quay sang bao vây đám người đại phu nhân. Các nàng rõ ràng không bình tĩnh thông dong như Thịnh Y Diễm, Thịnh Nguyệt Hân cùng Thịnh Nguyệt Như hét chói tai nhào vào lòng đại phu nhân tìm kiếm sự che chở, Thịnh Nguyệt Hồng cùng Thịnh Nguyệt Kiều cũng tìm nương của các nàng, nhất thời, tiếng khóc của một đám nữ nhân vang vọng thiên địa.

Quân Khanh Liệt đem phản ứng của các nàng xem ở trong mắt, bất giác lại chuyển mắt đến trên người Thịnh Y Diễm. Phản ứng của đám người Thịnh Nguyệt Hồng mới là phản ứng của nữ tử khi gặp chuyện a, nàng lại hồ hững trấn định như thế, là vì sớm đã có đối sách, hay là do nàng căn bản không hề sợ hãi?

“Lão gia, người không thể chỉ nghe lời của nàng mà đã tin a. Tiệp thiếp oan uổng, tiệp thiếp nhận được sự coi trọng của lão gia, cảm kích còn không kịp, sao dám ngược đãi nhị tiểu thư con chính thất chứ... A...”

Đại phu nhân còn muốn nói sáo, nhưng nàng ta càng kêu gào như thế, càng khiến đám khách nhân kia thấy phủ thái phó không có quy củ, thấy Thịnh Dịch Dương không có uy nghiêm. Lúc này, Thịnh Dịch Dương đã cực kỳ tức giận, không nói tới hấn tức do đại phu nhân làm mất thể diện của hấn, mà hấn còn tức do nàng ta không có mặt, không hề cảm thấy xung quanh bất thường, còn kêu gào như thế. Cho nên, không chờ đại phu nhân đến gần người hấn, hấn liền giơ chân, đá lên vai nàng ta, đem nàng ta đá ngã lăn trên đất, ngất đi mới thôi.

Stịnh Dịch Dương nhìn cũng không nhìn đại phu nhân, tức giận nói: “Còn không mau lôi các nàng xuống!”

Đội hộ vệ thấy lão gia nổi cơn thịnh nộ, nào dám trì hoãn, bước lên trước đem vài nữ nhân quần áo tán loạn, đầu tóc không chỉnh tề kia kéo xuống.

Stịnh Y Diễm lạnh nhạt nhìn, đối với Thịnh Dịch Dương càng cảm thấy hấn thật hèn mọn, phụ thân tiệp này quả thực ngay cả heo chó cũng không bằng. Tin nhiệm đại phu nhân nhiều năm như vậy, thế mà nói ghét bỏ liền ghét bỏ. Nhắc tới đây mới nhớ, nàng bình sinh ghét nhất chính là nam nhân đối với nữ nhân ra tay vô tình, nếu Thịnh Dịch Dương kiên trì che chở đám người đại phu nhân, nàng còn có thể xem trọng liếc nhìn hấn một cái, nhưng hấn lại không làm vậy... Hừ, phụ thân lãnh khốc vô tình như vậy, làm mọi việc đều vì lợi ích của bản thân, nàng nhất định phải khiến hấn nếm thử cảm giác chúng bạn xa lánh là như thế nào!

“Diễm nhi, trước kia phụ thân bận rộn chính sự, không thể quan tâm ngươi, khiến cho nhóm người gian nịnh kia bạc đãi ngươi, về sau cha sẽ bù đắp tất cả cho ngươi. Hôm nay vốn là ngày đại hôn của ngươi, nhưng Dực vương không tới đón dâu, quả thực là không đem thể diện phủ thái phó đặt trong mắt. Ngươi là đứa bé ngoan, lỗi không phải do ngươi, sao ngươi có thể nghĩ quẩn mà tự sát cơ chứ, khiến cha thật đau lòng a! Ngươi yên tâm, cha nhất định sẽ tiến cung, vì nữ nhi của ta tìm một cái công đạo. Hôn sự của ngươi cùng Dực vương do chính thái hậu ban tặng, hoàng thượng sẽ không để yên cho Dực vương như vậy!”

Thấy đại phu nhân bị áp chế rồi đi, Thịnh Dịch Dương mới quay người hướng Thịnh Y Diễm lấy lòng, vẻ mặt giống như một phụ thân từ ái vẫn luôn trân trọng nữ nhi của mình. Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, hấn nhất định phải tiến cung tìm công đạo, bằng không phủ thái phó không thể ngẩng đầu làm người nữa. Hấn tin tưởng, chỉ cần hôn ước còn đó, cho dù Dực vương có cố chấp bao nhiêu, kể cả cưới Tiêu Diệp Nhi làm chính phi, thì Thịnh Y Diễm vẫn phải làm sủng phi, cũng coi như cứu vãn chút thể diện.

Stịnh Y Diễm lười cùng con người dối trá này trình diễn tiết mục từ phụ ái nữ, nàng thần nhiên liếc mắt nhìn hấn. Mọi người nghe vậy đều liếc mắt nhìn về phía Thịnh Y Diễm, ở trong lòng còn nghĩ diễn biến của trò hay này rốt cuộc sẽ như thế nào.

Trước kia Thịnh Y Diễm là người rụt rè sợ hãi, nhìn cũng không nhìn thẳng vào người ta được. Hiện giờ, nàng gặp họa được phúc, đột nhiên trở nên bình thường, hơn nữa lại giống như thay đổi thành một con người khác, toàn bộ khí chất đều thay đổi tới mức nghiêng trời lệch đất. Mỗi một lỗ chân lông của Thịnh Y Diễm đều tản ra quang mang chói mắt, tao nhã vô song, lại không biết Dực vương có vì vậy mà hồi tâm chuyển ý, nguyện ý cưới nàng hay không!

Lại nói tiếp, cô nương này cũng là người đáng thương. Thuở nhỏ đã mất mẫu thân, mấy năm nay đường đường là một đích nữ lại bị đám thứ nữ lăng nhục ngược đãi, bị chèn ép nhiều năm như vậy, giờ trời cao hậu đãi nàng, chắc là giờ đã có thể khổ tận cam lai. Nhưng nếu Dực vương vẫn không cần nàng, nàng liền biến thành nữ nhân đầu tiên bị chồng ruồng bỏ của Trung Từ quốc, thành nhân vật chính trong chuyện cười khắp thiên hạ, về sau còn ai nguyện ý cưới nàng a!

Tiêu cô nương của phủ đại tướng quân kia dù trời sinh không có mỹ mạo như Thịnh Y Diễm, nhưng được cái cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, là đệ nhất tài nữ Trung Từ quốc. Nay Thịnh Y Diễm không còn lấp bắp nữa, muốn đoạt quang mang của Tiêu cô nương, khiến Dực vương hồi tâm chuyển ý vẫn là chuyện có thể xảy ra. Chỉ hy vọng phủ thái phó đại nhân tiến cung bẩm báo cho hoàng thượng, hoàng thượng thật có thể thấy Thịnh Y Diễm đáng thương mà đứng ra làm chủ cho nàng.

Trong lúc mọi người nghĩ như vậy, Quân Khanh Liệt lại nhủ mi, ánh mắt trầm tĩnh chuyển sang người Thịnh Y Diễm, phát hiện ra không hiểu sao chính mình lại có chút khản thở. Nàng cũng hy vọng như thế sao? Nàng cũng mong mới phụ hoàng ra mặt vì nàng làm chủ, muốn tứ hoàng đệ hồi tâm chuyển ý, nguyện ý cưới nàng sao?

“Hôn sự của ta cùng Dực vương là được thái hậu ban tặng, khi xưa thái hậu yêu thương Dực vương, cũng sủng ái ta, muốn chúng ta có thể sống bên nhau hạnh phúc, thế mới chỉ hôn cho hai người chúng ta. Ta cảm động trước tấm lòng yêu thương của thái hậu, thế này mới một lòng một dạ thực hiện hôn ước này, một lòng đặt trên người Dực vương, coi như hướng thái hậu báo ân. Nay Dực vương không để ý tới hôn ước thái hậu ban tặng, lăng nhục ta như thế, ta thấy bản thân đã cô phụ sự kỳ vọng của thái hậu, thế này mới lấy cái chết để tạ tội. May thay, được trời cao thương xót, không thu nhận ta, khiến cho ta tỉnh lại, hiểu ra tất cả mọi chuyện. Dực vương tổn hại tấm lòng yêu thương của thái hậu, vậy hấn chính là đứa cháu bất hiếu, căn bản không xứng với tấm lòng của ta! Nay, mặc dù hoàng thượng muốn làm chủ giúp ta, kêu Dực vương cưới ta, ta cũng không nguyện ý. Ta không muốn nhìn thấy con người bất hiếu như thế nữa!”

Stịnh Y Diễm đứng thẳng thân mình, thanh âm lạnh nhạt đều đều. Lời nàng nói ra như đang thảo luận chuyện thời tiết với bằng hữu, rõ ràng lạnh nhạt như vậy, nhưng truyền vào tai mọi người lại cực kỳ khí phách, giọng điệu khẳng định kia, khiến cho người nghe không hề hoài nghi quyết tâm của nàng.

Gương mặt nàng trong trẻo lạnh lùng, một thân hồng y đỏ tươi, dung nhan bề ngễ thiên hạ, cuồng ngạo, cao quý, tự cao tự đại, tự tin đầy người, nhan sắc vô song. Một thân khí khái này của nàng, khiến cả người nàng giống như một cành mai kiêu sa trong gió, một viên ngọc trai lấp lánh trong bùn, sau khi trải qua bão táp, dưới ánh mặt trời tỏa ra quang mang sáng rực, sáng chói bức người, phong hoa tuyết đại.

Mọi người ngây ra như phỗng, thấy nữ tử như vậy, quả thật là Dực vương không xứng với nàng!

Mọi người đều không tự chủ mà tin tưởng, trước kia Thịnh Y Diễm si mê Dực vương như vậy, không để ý tôn nghiêm theo đuổi Dực vương, cũng không phải do có hôn ước trong người nên mới yêu hắn, mà là do nàng muốn báo đáp tình cảm yêu thương của thái hậu. Nữ tử trọng tình trọng nghĩa, kiên trì, thật thà, chất phác như vậy, Dực vương đã bỏ lỡ, tổn thương lòng của nàng, quả thực chính là một tội tày trời không thể tha thứ!

Thái hậu quá cố vẫn là hoàng tổ mẫu của Dực vương, tổ mẫu vừa chết, hắn liền vứt bỏ hôn ước mà tổ mẫu ban tặng, lăng nhục vị hôn thê như thế, quả thật, Dực vương không chỉ là đứa cháu bất hiếu, mà còn là nam nhân bạc tình bạc nghĩa, làm sao còn xứng đôi với Thịnh tiểu thư trọng tình trọng nghĩa này. Thịnh tiểu thư thấy hắn chướng mắt, cũng là điều dễ hiểu!

Nhìn Thịnh Y Diễm tao nhã tuyệt đại như vậy, mọi người không tự chủ nghĩ như thế!

Quần Khanh Liệt nhìn Thịnh Y Diễm, xưa nay khóe môi luôn trong trẻo lạnh lùng lại nhếch lên, tạo ra một đường cong sắc bén như đao, nhưng vẫn khiến người ta thấy nhu hòa đi không ít, cũng vì thế mà khuôn mặt cương nghị của hắn có thêm chút sắc thái, giống như trăng sáng chiếu xuống mặt hồ lạnh băng, ánh mắt sâu thẳm chớp động, phảng phất như ngọn lửa đón gió, nhảy múa tán loạn.

Hay cho một câu ‘đứa cháu bất hiếu’, hay cho một câu ‘không muốn nhìn thấy con người bất hiếu như thế nữa’!

Mấy câu ít ỏi của nàng liền khiến thanh danh của tứ hoàng đệ không còn. Đứa cháu bất hiếu, vô tình vô nghĩa, một nam nhân như vậy sẽ bị người trong thiên hạ phỉ nhổ, cả đời sẽ bị hủy hoại.

Mà một câu ‘không muốn nhìn thấy con người bất hiếu như thế nữa’, đã hoàn toàn đảo lại vận mệnh bị vứt bỏ của nàng. Chỉ biết, nàng nói như thế khiến mọi người đều nhớ rõ, tứ hoàng đệ không muốn cưới nàng, mà đồng dạng, nàng cũng không muốn gả cho tứ hoàng đệ! Chuyện trước kia nàng quán quít si mê tứ hoàng đệ, cùng với chuyện vừa rồi nàng tự sát, chẳng qua là vì báo đáp ân tình của thái hậu mà thôi. Một nữ tử trọng tình trọng nghĩa như vậy, chướng mắt tứ hoàng đệ cũng là chuyện theo lẽ thường!

“Mồm miệng thật độc, Cô Lỗ, nữ nhân thực nguy hiểm nha! Thánh nhân nói cấm có sai, quả thật không nên trêu chọc nữ tử cùng tiểu nhân...” Cùng lúc Quần Khanh Liệt cảm thán, Phượng Đế Tu đang nửa nằm nửa ngồi trên cây cũng than thở hai câu.

Chỉ là mấy câu nói lại mang hàm nghĩa sâu xa, lời nói thâm tàng sắc bén như vậy, nữ nhân này, thật không đơn giản a!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Muốn giải trừ hôn ước

Phượng Đế Tu nói xong, đôi mắt trong trẻo như hồ thu cũng nhận nhạo một tia gọn sóng, giống như bầu trời trong xanh bao la, bỗng nhiên có một đám mây trôi qua, khiến cho tuần nhan kia sinh động hơn hẳn, càng trở nên ngọc thụ lâm phong, tuyệt thế vô song.

Cô Lỗ bận rộn làm hết mọi việc, vừa mới trở về bên người chủ nhân, đậu xuống một cành hoa, nó giờ đầu nhỏ chờ chủ nhân vuốt ve khen ngợi. Thấy chủ nhân trực tiếp không nhìn mình, lời nói ra lại mang hơi thở nguy hiểm, Cô Lỗ không chiếm được khen ngợi càng cảm thấy không cam lòng, đôi mắt nhỏ dùng sức xoay tròn.

Từ ‘nguy hiểm’ này hiển nhiên Cô Lỗ biết. Nhớ đến hồi trước, chủ nhân luôn nói nếu nó nhìn thấy điều hâu nhất định sẽ gặp nguy hiểm, phải biết né tránh. Lúc này, đôi mắt nhỏ của Cô Lỗ sáng lên, hăng hái kêu: “Nguy hiểm, né tránh!”

Nó kêu cực kỳ đặc ý, mấy sợi lông trên đầu nhỏ đều run lên, trầm nghĩ nhất định chủ tử sẽ khen ngợi mình!

Không nghĩ tới, nó vừa dứt lời, đầu nhỏ liền bị Phượng Đế Tu cốc một cái. Nó chớp chớp đôi mắt nhỏ đầy vô tội nhìn chủ nhân, chỉ thấy vẻ mặt chủ nhân không đồng tình với lời nó nói, lại còn mở miệng, nạt nó: “Ngốc! Nhân sinh vốn không thú vị, nếu không gặp chút nguy hiểm, ném thử chút kích thích, trong lòng không có cảm giác giật mình, thì sống trên đời có ích lợi gì? Nữ tử nguy hiểm như vậy, nhất định phải buộc chặt bên người! Tiên hạ thủ vi cường(1), xuống tay sau sẽ hối hận. Nhìn thấy thứ tốt, mỗi người đều muốn, nếu bị người ta cướp vào trong tay trước, thì ai tới cứu trái tim mới nhảy loạn của gia đây?”

Hắn nói xong, Cô Lỗ như có điều suy nghĩ, nó vẫn đang rối rắm trong vấn đề nguy hiểm, không rõ mình nói sai ở chỗ nào. Nó rung đùi suy nghĩ nửa ngày, rốt cục mới nghĩ ra một câu, lại hăng hái nói: “Tình yêu, nguy hiểm! Tình yêu, nguy hiểm!”

Lần vỗ mông ngựa này của nó hiển nhiên không chạm đến lòng của chủ nhân, dứt lời, đầu nhỏ của nó lại bị cốc một cái. Phượng Đế Tu một cước đá bay nó, nói: “Quả nhiên là động vật không hiểu phong tình!”

Cô Lỗ ục một cái, đậu xuống cành hoa khác, nghi hoặc tích tụ trong lòng, thật sự là nó không hiểu chính mình nói sai ở điểm nào, rõ ràng trước kia chủ nhân vẫn thường nói với nó như vậy... Nó thật ủy khuất a!

Trong đình viện, Thịnh Dịch Dương nghe thấy Thịnh Y Diễm cư nhiên đồng dạng tuyên bố Dực vương không xứng với nàng, sắc mặt lập tức biến đổi. Dực vương là nhi tử độc nhất của đương kim hoàng hậu, lại là ngoại tôn của quốc công – người cầm trọng binh trong tay, còn là hoàng tử được hoàng thượng sủng ái nhất. Lời này của nàng quá cuồng vọng, hơn nữa, nữ nhi này trước kia mê luyến Dực vương như vậy, hiện tại không phải bị đả kích nhiều quá đến mức điên rồi chứ?

Hắn có chút không tin được sự thật trước mắt, nói: “Diễm nhi, ngươi nói cái gì? Ý của ngươi là, ngươi sẽ cùng Dực vương giải trừ hôn ước?”

Ngoại trừ Thịnh Dịch Dương khiếp sợ, Từ Nhi cũng khiếp sợ vạn phần. Người khác không biết tiểu thư đối với Dực vương cuồng dại ra sao, nhưng nàng làm sao mà không biết? Tình cảm tiểu thư giành cho Dực vương sao chỉ đơn giản là ái mộ? Tiểu thư căn bản là yêu Dực vương tha thiết, yêu đến mức dù cho đánh đổi cả tính mạng, tiểu thư cũng muốn giữ lại trái tim của Dực vương. Bằng không, khi nghe được tin Dực vương không tới đón dâu, sao tiểu thư liền tự sát đâu? Nhưng hiện tại, tiểu thư xảy ra chuyện gì rồi? Sao lại nói ra lời như vậy? Hơn nữa, nhìn bộ dáng tiểu thư không giống đang nói sáo a! Rốt cục, tiểu thư làm sao vậy nha?

Có điều, theo quan sát của nàng, tiểu thư bây giờ rất tốt, Dực vương vô tình vô nghĩa như vậy, quả thật không xứng với tiểu thư xinh đẹp thiện lương của nàng. Nếu tiểu thư đột nhiên muốn giải trừ hôn ước, vậy đó nhất định là chuyện vui lớn nhất thiên hạ, chỉ sợ...

Trong lúc Từ Nhi còn suy nghĩ, Thịnh Y Diễm đã thần nhiên liếc mắt nhìn về phía Thịnh Dịch Dương, nói: “Đúng như những gì thái phó đại nhân vừa nghe, ta muốn giải trừ hôn ước! Thái phó đại nhân, ta không muốn nhìn thấy Dực vương nữa, mà Dực vương cũng không thích ta. Cái này gọi là quả chưa chín mà muốn cưỡng ép hái xuống sẽ không ngọt, chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu. Cả hai chúng ta đều không thích nhau, nếu miễn cưỡng sống cùng nhau, tất sẽ không hạnh phúc. Chuyện này chỉ sợ đành phải làm trái với ý nguyện ban đầu của thái hậu, đồng nghĩa với việc bất kính với thái hậu. Hiện giờ ta muốn đích thân đến phủ đại tướng quân, cùng Dực vương giải trừ hôn ước, tiện thể chân thành chúc phúc lẫn cùng Tiểu tiểu thư, mong hai người đó có thể hạnh phúc mỹ mãn. Mong rằng thái phó đại nhân có thể thành toàn, kêu người chuẩn bị ngựa cho ta!”

Thịnh Dịch Dương nghe thấy Thịnh Y Diễm cư nhiên muốn xuất phủ, tự mình đến Tiêu phủ giải trừ hôn ước, nhất thời ghen hờn nhìn trần trời, sau mới tức giận nói: “Hồ nháo! Nào có nữ tử làm ra việc như thế! Hôn nhân là việc đại sự, sao có thể để tiểu hài tử như ngươi làm việc tùy hứng bậy bạ như vậy. Hơn nữa, hôn ước này được đích thân thái hậu ban tặng, mặc dù Dực vương có lỗi trước, nhưng chúng ta là thần tử, không thể làm càn, không thể không tuân theo!”

Nghe thấy Thịnh Dịch Dương nói vậy, Thịnh Y Diễm một chút cũng không giận mình. Thịnh Dịch Dương này, thời trẻ vẫn có vài phần bản sự, bằng không ở tuổi trung niên sẽ không thoải mái ngồi trên cái ghế nhất phẩm đại thần, thái phó của thái tử như thế. Phải biết rằng, thái phó của thái tử ở Trung Từ quốc không phải là chức vị hữu danh vô thực, trong tay vẫn có thực quyền.

Nhưng hắn ở vị trí nhất phẩm đại thần, hưởng thụ cuộc sống an nhàn sung sướng đã lâu, lại càng ngày càng nhát gan, sợ phiền phức, rất sợ trong lúc vô ý làm mất quân tâm, đánh mất vinh hoa phú quý. Quả thật là con chó trung thành của triều đình, là tiểu nhân hay nịnh nọt hoàng đế.

Càng già càng hồ đồ, chính là câu để nói về hắn!

Thịnh Y Diễm càng thấy khinh thường, nhưng trên mặt lại không lộ ra bất cứ khác thường nào. Nàng chỉ nhẹ nhàng nói: “Thái phó đại nhân quả nhiên là đệ nhất trung thần của triều đình, tha rằng khiến gia môn hổ thẹn, bị ăn một cái tát ngay trước mặt mọi người, đều vẫn nhẫn nhịn. Ngài không hổ là thái phó của thái tử, là đế sư tương lai, thái tử nhất định sẽ nhớ kỹ phần trung tâm này của ngài.” Ánh mắt Thịnh Y Diễm thần nhiên đảo qua Thịnh Dịch Dương.

Thịnh Dịch Dương chỉ cảm thấy ánh mắt âm u lạnh lẽo kia của nàng tràn ngập chế cười, như hàn băng thẳng chập, khiến người ta lạnh thấu xương. Nhưng, ánh mắt lạnh lẽo kia chỉ nhẹ nhàng liếc qua hắn, đã khiến cả người hắn căng thẳng, xấu hổ đỏ cả mặt.

Hơn nữa, Thịnh Y Diễm đem năm chữ ‘thái phó của thái tử’(2) nhấn thật mạnh, làm thái phó của thái tử mà hắn lại e ngại Dực vương như vậy, vào mắt của thái tử không phải là chuyện tốt, lại càng không phải là thần tử trung tâm gì!

Trong lòng Thịnh Dịch Dương phát lạnh, có chút kinh hoàng quay sang nhìn Quân Khanh Liệt. Hắn há mồm muốn giải thích, nhưng Quân Khanh Liệt căn bản không có nhìn hắn, giờ phút này, ánh mắt Quân Khanh Liệt đều dừng trên người Thịnh Y Diễm, càng nhìn nàng chăm chú hơn trước.

Nữ nhân này, cư nhiên dám lấy hắn làm vật trao đổi, mang hắn ra hù dọa Thịnh Dịch Dương. Ha ha, ở ngay trước mặt hắn lợi dụng hắn, thật đúng là to gan, tâm cũng thật lớn. Nàng đi từ hôn, cũng đồng nghĩa với việc ở trước mặt mọi người phá nát thể diện của tứ hoàng đế, cũng coi như là giúp hắn, vậy đây là nàng đang đòi nợ sớm hay sao? Nữ nhân này, nửa điểm cũng không muốn chịu thiệt thòi.

Quân Khanh Liệt nhìn Thịnh Y Diễm, ánh mắt xẹt qua một ngọn lửa, bỗng nhiên cười, nói: “Thái phó trung tâm, đương nhiên bán thái tử nhớ kỹ. Diễm nhi muội muội là ái nữ của thái phó, nay thấy muội muội bị tứ hoàng đế khi nhục, bán thái tử nể mặt thái phó, không thể bỏ mặc. Diễm nhi muội muội nếu quyết định muốn đích thân đến Tiêu phủ từ hôn, bán thái tử liền tự mình giúp Diễm nhi muội muội. Người đâu, mang Từ Điện của bán thái tử đem đến cho Diễm nhi muội muội!”

Quân Khanh Liệt nói xong, nhất đẳng thị vệ Mặc Văn đứng sau lưng hắn sừng sốt. Người khác không biết, chữ hắn rất rõ ràng, Từ Điện là con ngựa yêu quý của thái tử, lại là bảo mã do chính tiên hậu lúc còn trên trần thế tìm cho thái tử.

Tiên hậu mất, thái tử liền cực kỳ trân trọng bảo mã này. Mà hiện giờ, Từ Điện đã ở tuổi già, là một lão mã, nói không chừng một ngày nào đó sẽ giống như tiên hậu, rồi thái tử mà đi. Vì thế, thái tử càng yêu quý Từ Điện như tính mạng.

Không chỉ có thường ngày tự tay chăm sóc Từ Điện, mà ngay cả cho Từ Điện ăn cũng đích thân làm. Người bình thường căn bản không thể tới gần Từ

Điện, ngay cả hấn là thị vệ bên người thái tử, mới chỉ miễn cưỡng chạm vào một chút.

Có vài lúc thái tử không đành lòng nhìn Từ Điện mệt mỏi, đều nắm cương dắt đi, thà rằng tự mình dùng khinh công chạy đi, cũng không cười Từ Điện. Vậy mà thái tử vốn lạnh lùng nay cứ nhiên muốn hấn mang Từ Điện đến đây cho Thịnh cô nương cười, khiến hấn bị chấn kinh rồi.

Mặc dù những điều mọi người ở đây biết không như những điều Mặc Vân biết, nhưng mỗi người vẫn biết lai lịch của Từ Điện, cũng biết Từ Điện là bảo mã thái tử yêu quý nhất, nghe vậy nhất thời đều sùng sốt.

Nhóm quý nữ theo sau xem náo nhiệt lại khiếp sợ vạn phần, ghen tị trừng mắt nhìn Thịnh Y Diễm. Thái tử tuyệt điểm vô song, là nam tử xuất chúng đệ nhất Trung Từ quốc, bao nhiêu khuê nữ đều đem tấm lòng mình gửi gắm trên người thái tử, chỉ có điều thái tử của các nàng tính tình lạnh nhạt, khiến cho người ta không dám lại gần, cũng chưa bao giờ thấy hấn đối với vị quý nữ nào làm ra hành động khác biệt. Không nghĩ tới, Thịnh Y Diễm xưa nay bị vứt bỏ, sắp thành nữ nhân bị chồng ruồng bỏ rồi, thế mà lại được thái tử coi trọng, việc này khiến các nàng vừa ghen vừa hận!

Ghi chú:

(1) Tiên hạ thủ vi cường: ý là tay trước được lợi

(2) nguyên văn: thái tử thái phó bốn chữ

Bạn đang đọc truyện *Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nam nhân như trích tiên

Tính tình của chủ nhân thân thể này vốn khiếp nhược, ở trong phủ nhận hết mọi khi dễ, còn bởi vì nàng ấy bị bệnh cả năm, nên lòng tự ti rất lớn, hồi nhỏ lúc xuất hiện ở chỗ đông người, càng không thích nói chuyện.

Trong trí nhớ của cô nương này ngoại trừ Dục vương Quân Khanh Duệ ra, cơ hồ cái gì cũng không có. Ấn tượng về thái tử Quân Khanh Liệt đã ít lại càng ít, cho nên Thịnh Y Diễm cũng không biết lai lịch của bảo mã Từ Điện này. Chỉ là nhìn vẻ mặt của mọi người cũng có thể đoán được, Từ Điện này nhất định là con ngựa yêu quý của thái tử, nhưng dù vậy, nàng vẫn chưa lên tiếng ngăn cản.

Muốn từ hôn sao cho oanh động, nàng cần mượn lực lượng của thái tử dùng một chút. Dù sao trong chuyện này, Quân Khanh Liệt nợ nàng một ân tình, nên nàng vì sao phải cự tuyệt? Về mặt tính kế, từ xưa tới nay nàng sẽ không cự tuyệt chuyện có lợi với chính mình, giờ thế xác thay đổi cũng sẽ như thế.

Trong lúc mọi người còn ngây ngẩn, Mặc Vân đã đem bảo mã một thân ngăm đen dẫn tới đây. Thịnh Y Diễm nhìn qua, đôi mắt liền sáng lên.

Hình thể của con ngựa kia cao lớn, nhìn một chút liền biết nó cao hơn 1m67. Dáng nó đầy đặn tuyệt đẹp, đầu to gáy cao, tứ chi thon dài, da đen lông mượt, bộ pháp nhẹ nhàng tao nhã, lại kết hợp với bộ dáng ngẩng cao đầu, xoà tung bờm ngựa mềm mại, thân thể nổi một chỗ đều như đường cong hoàn mỹ được người ta tỉ mỉ vẽ ra. Thịnh Y Diễm nháy mắt liền nhận ra đây là hấn huyết bảo mã đã tuyệt chủng ở hiện đại!

Không nghĩ tới, nàng lại có vinh hạnh nhìn thấy hấn huyết bảo mã, con ngựa này mặc dù đã già, nhưng có một cỗ tâm tính không phục tuổi già, hai mắt nó sáng ngời, tư thái kiết ngạo, toàn thân đều tràn đầy sức sống.

Có thể nhìn ra Quân Khanh Liệt cực kỳ yêu quý con ngựa này. Bộ lông của nó được người ta chau chuốt sáng bóng mềm mại. Quan trọng hơn là, trên lưng con ngựa này ngay cả yên ngựa cùng dây cương cũng không đeo. Hiển nhiên, Quân Khanh Liệt thà rằng cưỡi ngựa không thoải mái, cũng không muốn cho nó đeo bất cứ cái gì lên người, khiến nó bị trói buộc.

Thịnh Y Diễm nhìn con ngựa kia, trong lòng bắt đầu nảy sinh một cỗ nóng lòng muốn thử. Ở bên kia, sau khi Thịnh Dịch Dương từ trong ngây ngẩn tỉnh lại, thấy Từ Điện quả thực bị dẫn tới đây, cả kinh hướng Quân Khanh Liệt nói: “Thái tử, tiểu nữ sao dám cười bảo mã yêu quý của điện hạ được. Chuyện này vạn vạn không được! Lại nói, tiểu nữ không biết cưỡi ngựa, đừng...”

Thanh âm của hấn còn chưa dứt, chỉ nghe Từ Điện kêu lên một tiếng dài. Hấn chuyển mắt nhìn lại, ngay lập tức kinh ngạc há to miệng, chỉ vì ở bên kia, Thịnh Y Diễm đã một tay cầm lấy bờm của Từ Điện, xoay người lên ngựa!

Thân ảnh của nàng mảnh khảnh giống như một con bướm đang bay lượn nhảy múa, nhẹ nhàng bay lên. Hi phục của tân nương đỏ thắm phiêu dật ở trong không trung tạo thành một đường cong xinh đẹp, che đi ánh sáng mờ ảo phía chân trời. Nàng như vậy, khiến mọi nơi giống như đột nhiên không còn vẻ đẹp gì nữa, chỉ còn lại có một mảnh điểm quang đồ rực tỏa ra từ người nàng mà bắn ra bốn phía.

Nàng ngồi yên trên lưng ngựa, tư thái tao nhã như vậy, động tác nước chảy mây trôi lưu loát sinh động như vậy, thần thái tiêu sái không kèm chế được

như vậy, phong thái đó quả thực thông dong vô song.

Từ Điện đột nhiên bị người xa lạ ngồi lên lưng, kháng cự lắc lư thân mình. Trên lưng ngựa, Thịnh Y Diễm cúi người xuống, ôm lấy cổ nó, tay khẽ vuốt dưới cổ nó, hai má cọ cọ bên tai nó, hai chân không chịu yên, kẹp chặt bụng ngựa.

Từ Điện hí lên một tiếng dài, giờ chân đá loạn, được nài trấn an mà chậm rãi phục tùng, trở nên ngoan ngoãn. Động tác thành thạo kia của nàng như thể nàng mới là chủ nhân của Từ Điện, chẳng qua Từ Điện chỉ đang hồn dôi với nàng mà thôi. Về mặt không chế hết thảy kia, tư thái tiêu sái thông dong, khiến cho nàng cùng Từ Điện hài hòa giống như một bức tranh vẽ mỹ nhân trấn an bảo mã đầy phấn khích.

Mỹ nhân, tuần mã, phong thái không ai không bị thuyết phục, khiến đa số nam nhân ở đây nhìn đến đều nhiệt huyết sôi trào, tim đập gia tốc.

Thanh âm của Thịnh Dịch Dương nghẹn lại trong cổ họng, mà mọi người lại khiếp sợ khi nhìn thấy phong thái này của Thịnh Y Diễm, cũng sợ hãi than thở về thuật cưỡi ngựa xuất chúng của nàng.

Mọi người đều biết, hãn huyết bảo mã kiêu căng khó thuần phục, sẽ không dễ dàng nhận chủ, trừ phi người cưỡi nó có phong thái cùng năng lực nhiếp hồn, nó mới có thể chịu thua. Cho nên, ở trên đại lục Tinh Vân này, người có năng lực khống chế hãn huyết bảo mã quá ít ỏi, mà nữ tử lại càng ít hơn, giờ một cái bàn tay lên đều đếm đủ. Trên đại lục đầy chuyện nồng hời này, quý nữ ở bát quốc đếm không hết, như bầu trời đầy sao, nhưng mà những nữ tử này dù có thân phận cao quý đến đâu cũng không thể khống chế hãn huyết bảo mã được.

Hơn nữa, một con ngựa không bội yên, không có trời buộc gì, muốn khống chế lại càng khó. Không nghĩ tới, hôm nay Thịnh Y Diễm lại thu phục hãn huyết bảo mã Từ Điện này chỉ trong chớp mắt. Việc này thật đúng là kêu người ta không thể không sợ hãi! Đúng rồi, Từ Điện là bảo mã yêu quý của thái tử, nó nhất định là nghe lệnh thái tử, thế mới nguyện ý cho Thịnh Y Diễm cưỡi!

Trong giây lát, mọi người nghĩ như vậy, mới tạm thời tìm được lý do có thể khiến chính mình tin tưởng một màn không thể tin trước mắt này.

Nhưng mà, Quân Khanh Liệt nhìn Thịnh Y Diễm đang ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa đầy ngạo nghễ lại nhếch nhếch khóe môi, ánh mắt lóe sáng không thôi. Từ Điện kiết ngạo bất tuân, nếu không nguyện ý, không ai có thể khống chế nó, ngay cả là mong muốn của chủ nhân như hắn, nó cũng không chịu nghe lời.

Mới vừa rồi, mọi người chỉ thấy động tác của Thịnh Y Diễm thông dong thoải mái, nhưng hắn lại nhìn rất rõ ràng, động tác nàng vỗ về chơi đùa những nơi trên thân Từ Điện cực kỳ chú ý, hơn nữa cường thế khống chế ngựa, khiến Từ Điện cảm thụ nội tâm của nàng cường đại tới mức nào, cùng ý tứ muốn tiếp cận hiền lành của nàng, thế này mới không chống cự nữa.

Vừa rồi hắn nghe thấy nàng không chút do dự, tự nhiên thoải mái nói Thịnh Dịch Dương kêu người chuẩn bị ngựa cho nàng, mà không phải là xe ngựa, hắn liền đoán nhất định thuật cưỡi ngựa của nàng siêu quần, thế mới quyết định thử một lần, nhưng cũng không ôm nhiều hy vọng nàng có thể khống chế được Từ Điện. Không nghĩ tới, nàng quả thực có thể khống chế được!

Chỉ là, khi hắn nhìn Thịnh Y Diễm đem khuôn mặt dán tại bên tai Từ Điện cọ cọ, môi đỏ mọng của nàng nhẹ nhàng nói vài câu trấn an Từ Điện, hắn lại nhớ tới chính mình cũng thường làm động tác như vậy. Chỗ nàng cọ qua kia, hắn cơ hồ mỗi ngày đều đụng vào, ánh mắt của Quân Khanh Liệt liền khóa chặt trên môi đỏ mọng của Thịnh Y Diễm, tim không thể ức chế nhảy loạn.

Có điều, hắn có chút thật sự không hiểu, Thịnh Y Diễm rõ ràng yếu đuối nhu nhược, trên người không có một chút nội lực, vì cớ gì nàng có thể làm được? Nàng có thể nhảy lên lưng con ngựa cao bằng nàng, còn có vừa rồi nàng chẳng qua chỉ nhẹ nhàng kéo, cánh cửa sổ gỗ lim rắn chắc kia liền tứ phân ngũ liệt. Nàng làm sao có thể làm được...

“Đưa hôn thư cho ta!”

Bên này Quân Khanh Liệt ngưng mắt trầm tư, bên kia Thịnh Y Diễm đã khống chế con ngựa thành công, điều khiển con ngựa tiến về phía trước phía trước vài bước, từ trên cao nhìn xuống Thịnh Dịch Dương, lời nói đầy ý không cho từ chối.

Nàng ngồi trên cao, hi bảo đung đưa sau người, kiêu diễm che phủ lưng ngựa, hồng ti cảm tuyến theo thành bức tranh mây bay muôn màu, ở dưới ánh mặt trời càng trở nên lấp lánh mờ ảo, làm nổi bật khí chất cao quý như nữ vương của nàng. Tư thái kia, giọng điệu kia, không cho phép người ta cự tuyệt, nàng giống như sinh ra đã là người đứng trên cao, là người ra lệnh, cao cao tại thượng.

Thịnh Dịch Dương còn chưa phục hồi tinh thần, người đã làm ra phản ứng trước một bước, hướng quân gia nói: “Đưa hôn thư cho ta!”

Quân gia không dám nói gì, hôm nay là ngày đại hôn, hôn thư vốn bị hắn mang trên người, nghe vậy liền đưa cho Thịnh Dịch Dương.

Thịnh Dịch Dương tiếp cầm lấy hôn thư, hai tay đưa cho Thịnh Y Diễm. Mãi cho đến khi nàng đưa ray, lấy hôn thư thu vào trong tay áo, Thịnh Dịch Dương mới chính thức tỉnh lại, nhận ra chính mình vừa mơ hồ làm theo lời Thịnh Y Diễm, nhất thời lại hồi hận không thôi.

Thịnh Y Diễm cầm hôn thư vào trong ray, chân dùng lực nhẹ đánh một chút, tay trái vỗ nhẹ cổ Từ Điện ý nói đi. Từ Điện liền quay lại đầu, hướng tới ngoài viện chạy đi. Khi chuẩn bị chạy ra khỏi cửa viện, cổ cảm giác gai góc lạnh băng như có mũi nhọn ở lưng kia đột nhiên lại rõ ràng hơn, Thịnh Y Diễm ghim ngựa, quay đầu nhìn lại, nhìn chăm chú vào một chỗ. Đại thụ cao lớn hiện ra một bóng dáng cô lập, cô tuyệt mà thanh đậm, một người đơn độc ở nơi đó, phảng phất giống như một đạo quang hoa buông xuống nơi chân trời, sáng rực thu hút ánh mắt người ta, làm đồng tử của nàng co rút lại, không tự chủ được bị đôi mắt tuyệt diễm bức người kia khiến cho nhắm lại hai mắt.

Lại mở mắt ra, nhìn lại, chỉ thấy phía sau lầu các gần hai trăm thước, trên đỉnh một cây hoa lớn, giữa muôn vàn khóm hoa màu đỏ tươi có một bóng dáng

đang đứng.

Quần trắng áo trắng, không gió tự bay, tay áo phát phới.

Cầm y dính đầy đóa hoa đỏ nhỏ xinh, phiêu dật tựa trích tiên(1) giáng thế, thần nhiên đứng đó giống như dòng suối mát lạnh chảy trong sơn cốc.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tên hỗn đản này

Ánh trời chiều chiếu xuống, người nọ chỉ như đám mây trắng, mờ mờ ảo ảo, nhưng lại không giấu được phong thái của hắn. Hắn đứng trên cây hoa đỏ, giống như tiên nhân đứng trên đám mây đỏ theo gió bay đến, một đầu tóc đen xõa xuống đằng sau, nhẹ nhàng bay bay, tiêu sái vô song, phiêu dật ôn nhuận, phong lưu phóng khoáng.

Tóc đen như mực, da trắng như tuyết, bạch y bay bay, rõ ràng chỉ là hai màu trắng đen đơn điệu, nhưng lại khiến người ta cảm thấy còn hơn ngàn vạn sắc thái trên thế gian.

Khoảng cách quá xa, người nọ lại đứng chỗ cao, mặc dù nhãn lực của Thịnh Y Diễm bất phàm, nhưng vẫn không thấy rõ diện mạo của nam tử kia. Chỉ mơ hồ thấy dung nhan như họa, như ngọc như lan, sáng chói bức người. Trên thân người này tỏa ra khí chất thần nhiên mà thần bí, khiến người ta cảm thấy dung nhan của hắn không hề trọng yếu nữa.

Hắn như băng tuyết ngàn năm trên dòng sông băng, ánh trời chiều phía chân trời chiếu xuống người hắn khiến hắn như ngôi sao tỏa ánh sáng lấp lánh lung linh. Lại như hồ nước cổ xưa trên đỉnh núi cao, gió thổi qua không một gợn sóng, trong yên tĩnh cực hạn lộ ra linh khí thần bí. Bất tri bất giác, Thịnh Y Diễm nhìn tới ngây ngẩn, lại đứng lúc này, nam tử nhẹ nhàng nâng tay lên.

Theo động tác nhẹ nhàng chậm chạp kia của hắn, Thịnh Y Diễm mơ hồ thấy được đôi mắt tối đen của hắn, lạnh lẽo lại yên bình như vậy, giống như một hồ nước trong xanh có thể hút mất linh hồn người ta.

Loại khí chất này không phải xã hội hiện đại hào hoa kia có thể tạo ra, khiến cho Thịnh Y Diễm chưa bao giờ gặp qua nhân vật bậc này, nhất thời giật mình ngẩn ra. Đột nhiên, một làn gió mát bay đến mon trớn, nàng chỉ cảm thấy sợi tóc mới vừa rồi vì không chế con ngựa mà bị tán loạn nay được làn gió mát kia nhẹ nhàng làm bay lên, lại chậm rãi hạ xuống, mềm mại nằm yên bên sườn mặt nàng, không một tia hỗn độn.

Thịnh Y Diễm cả kinh, khó có thể tưởng tượng làn gió mát kia nếu như xoẹt qua cổ của nàng sẽ phát sinh cái gì. Nàng chưa bao giờ cảm thấy nguy hiểm cùng uy hiếp như vậy, lại càng chưa từng bị đối xử lỗ mãng như thế. Nàng chợt thu hồi suy nghĩ, ánh mắt lại càng sắc lạnh, rạng rỡ như sao sáng nơi chân trời. Cho tới bây giờ, nàng không hề e ngại nguy cơ, mà nguy cơ chỉ kích thích niềm kiêu ngạo tận sâu trong xương thịt nàng, thúc đẩy nhiệt huyết nàng sôi trào mà thôi.

Nam tử kia giống như cảm nhận được ảo não của nàng, cư nhiên truyền một tiếng cười khê đến bên tai nàng. Tiếng cười kia như băng như ngọc va vào nhau, cực kì thanh nhuận.

Tiếp đó, hắn lại hạ tay xuống, gió mát ngay lập tức lại tới, ngay khi cả người Thịnh Y Diễm đề phòng, vẫn có một làn gió mon trớn cánh môi của nàng, vừa ôn nhu vừa ấm áp. Xúc cảm rõ ràng như thế, giống như có người dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa môi nàng, một cổ tê dại cùng ngựa ngựa ập đến. Ngay sau đó, một đoạn bờm ngựa bị cắt đứt, mà đoạn bờm ngựa đó rơi xuống từ chỗ vừa rồi môi nàng mới chạm qua trên thân ngựa.

Nàng bị tên hỗn đản này chọc ghẹo!

Bỗng nhiên nhận ra điều ấy, Thịnh Y Diễm tức giận tới mức hai tròng mắt như có hỏa diễm sáng chói thiêu đốt. Thân thù của nàng bất phàm, chưa từng ném qua chọc ghẹo như vậy, mặc dù ở hiện đại diễm danh của nàng vang xa, không biết bị bao nhiêu nam nhân mơ ước, nhưng nàng vẫn chưa bao giờ bị người khác phách chọc ghẹo như thế. Nam nhân này, quả thực đáng chết!

Hắn đã dùng yêu pháp gì, trước lộ ra gương mặt như trích tiên, sau lại làm ra hành động như yêu ma tà ác, lừa đảo người ta, thật là đáng giận!

Thịnh Y Diễm nheo mắt, cúi đầu lấy tay hung hăng lau qua khóe môi, bộ dáng đầy chán ghét, lửa giận bốc lên vạn trượng. Nàng lần nữa nâng mắt nhìn qua, chỉ thấy một cây đại thụ muôn vạn đóa hoa, hoa nở rộ rờ, theo gió đưa hương, nhưng đại thụ kia lại không còn nam tử như trích tiên đứng trên hoa với dáng vẻ phong lưu kia nữa.

Hắn thế nhưng cứ đi như vậy!

Loại cảm giác này như là người cùng người ta xảy ra mâu thuẫn, náo loạn một hồi, kết quả người nọ đột nhiên khoát tay mà đi, khiến tức giận toàn thân người đều không có chỗ phát tiết, cho tới khi toàn bộ lực phủ ngũ tạng của người cũng đều buồn bực mới thôi.

Thịnh Y Diễm bực mình không thôi, khuôn mặt tuyệt diễm bị lửa giận thiêu hồng, càng trở nên diễm lệ muôn vẻ.

Đến lúc này nàng mới xoay người chuẩn bị giục ngựa chạy đi. Trong lúc xảy ra chuyện kia, Quân Khanh Liệt kêu người dẫn một con ngựa khác đến, xoay người lên ngựa, vẫn chưa chú ý tình huống bên này. Đợi hần ngồi ngay ngắn, liền nhìn thấy vẻ mặt của Thịnh Y Diễm, ánh mắt không khỏi chột lóe, quay đầu dọc theo tầm mắt của nàng nhìn lại, chỉ thấy cây hoa nở rực rỡ xòe ra như một cái ô, tú lệ phiêu hương. Đồng tử của hần híp lại soi xét, thế này mới thu hồi tầm mắt.

Mà Thịnh Y Diễm đã sớm dời ánh mắt, phát tiết lửa giận, kẹp chặt bụng ngựa. Từ Điện như tia chớp màu đen, phi nhanh ra ngoài, chỉ còn hi bảo theo gió bay phấp phật phía sau, trông vô cùng diễm lệ.

Thấy nàng xông ra ngoài, Quân Khanh Liệt cũng vùng cương ngựa, con ngựa dưới thân kêu dài một tiếng, cũng theo sát đằng sau chạy ra khỏi tiểu viện. Hần mặc một thân hắc bào tung bay trong gió, áo bào huyền sắc như sóng triều, như hắc long đang nhàn nhả bay lượn, tung bay theo gió, trông rất sống động. Gió thổi mây bay, hai con ngựa phi nhanh như gió, y phục điên cuồng bay loạn, ập vào tầm mắt của mọi người, một đỏ một đen, đồng dạng hài hòa, tao nhã nhiếp hồn.

Đợi đến khi hai người một trước một sau không còn bóng dáng, mọi người mới một lần nữa há miệng thở dốc, đều nhanh chóng chạy theo, cũng hướng ngoài phủ mà đi, đều muốn chạy tới Tiêu phủ xem náo nhiệt. Trực giác cho thấy, trận náo nhiệt này nhất định trăm năm khó gặp, bọn họ may mắn đứng phải, nên không thể bỏ lỡ.

Hôm nay đích nữ phủ thái phó gả đi, cửa chính rộng mở, tân khách ùn ùn mà đến. Vốn mọi người nghe nói Dục Vương không tới phủ thái phó đón dâu, lại vòng qua phủ thái phó dẫn đội ngũ đón dâu hướng tới phủ của Tiêu đại tướng quân mà đi. Nhất thời, các vị tân khách đều kinh ngạc, ai ngờ tin tức này còn chưa hết, lại nghe thấy Thịnh tiểu thư không chịu nổi đã kích, đã thất cổ tự sát, chuyện này càng trở nên náo nhiệt, nhanh chóng gây oanh động.

Vừa rồi đi theo Thịnh Dịch Dương đến tiểu viện chẳng qua đều là bằng hữu thân thiết của hần, đại bộ phận tân khách đều ở lại bên ngoài. Lúc này, bọn họ còn đang ồn ào nghị luận, không nghĩ tới nhìn thấy một nữ tử đầu đội mũ phượng, vai quấn khăn, phóng ngựa chạy ra từ nội viện phủ thái phó. Hồng y diễm diễm, mà người cũng diễm diễm, quả nhiên là phong thái trác tuyệt. Nháy mắt liền thân nhiên không chừa con ngựa vòng qua đám người xông ra ngoài, phương hướng không rõ, lưu lại đằng sau là một loạt ánh mắt kinh diễm.

Không đợi mọi người ở đây phản ứng lại, ngay sau đó lại có một con ngựa khác chạy đến. Y phục thêu kim long, tung bay phấp phật, không cần nhìn kỹ cũng biết là thái tử Quân Khanh Liệt. Trong chớp mắt, hai người một trước một sau cưỡi ngựa chạy đi, sau khi mọi người hết ngạc nhiên, lại hai mặt nhìn nhau đầy nghi hoặc.

Thái tử trong trẻo lạnh lùng lại kinh thái tuyệt diễm của bọn họ thế nhưng đuổi theo một nữ tử, này... Này chứ không phải là mất bọn họ có vấn đề gì?

Có điều, phong thái của nữ tử chạy đằng trước kia thật diễm lệ, nhưng là đội mũ phượng lại quấn khăn, hôm nay ở Thịnh phủ ngoại trừ đệ nhất mỹ nhân bị vứt bỏ kia cũng không có người nào mặc như thế. Đó làm sao có thể là Thịnh Y Diễm? Thịnh Y Diễm đẹp thì đẹp thật, cũng chỉ là bình hoa vô dụng tầm thường, lại có dáng vẻ khúm núm khiếp nhược, nào có phong thái diễm lệ vừa rồi? Nhưng, ngoại trừ Thịnh Y Diễm, còn ai có thể đội mũ phượng vai quấn khăn chạy ra từ bên trong Thịnh phủ đâu? Còn nữa, không phải Thịnh tiểu thư không chịu nổi đã kích nên tự sát rồi sao?

Thịnh Y Diễm cũng không để ý đám tân khách kia, nàng phóng ngựa từ cửa chính phủ thái phó lao ra, liền dựa theo trí nhớ hướng phủ đại tướng quân chạy đi. Từ xưa, người quyền quý đều thích sống theo kiểu quần cư, bọn họ tự thấy thân phận mình cao sang, nên không muốn sống cùng nơi với nhà phú quý bình thường, hoặc dân chúng bình dân.

Cho nên, phủ Thịnh thái phó, cùng phủ Tiêu tướng quân chẳng qua chỉ cách nhau có hai con phố mà thôi. Không đợi đội ngũ đón dâu tới, Thịnh phủ đã loạn thành một đoàn, các tân khách đều chạy nhanh đến Tiêu phủ xem náo nhiệt, nghi thức đưa dâu bình thường cũng đều lười nhác không làm, cửa Thịnh phủ một mảnh vắng vẻ.

Nhưng, chuyển qua một con phố khác lại là tiếng cổ nhạc rầm rộ tận trời, khăn đỏ treo khắp nơi, xe ngựa đông nghìn nghịt, tân khách như mây đến xem náo nhiệt, phát tiền mừng cho nhóm dân chúng, hết người này đến người nọ nói gót mà đến, khắp xe toàn người là người. Cửa chính của phủ Tiêu tướng quân cùng cửa chính của phủ Thịnh thái phó, một trong trẻo lạnh lùng, một náo nhiệt phi thường, hình thành đối lập rõ rệt.

Bạn đang đọc truyện *Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cũng cá cược một chút

Hôm nay chính là ngày đại hôn của đích nữ Tiêu phủ, ái nữ của Uy Viễn tướng quân cùng phu nhân - Tiêu Diệp Nhi. Tiêu Diệp Nhi vốn cùng đích trưởng tôn của đệ nhất phủ thượng Trung Từ quốc Từ Đồ gia - Từ Đồ Hiến đính thân, không nghĩ tới hôm nay lúc đón dâu lại xảy ra biến cố, không chỉ có đội ngũ đón dâu của Từ Đồ phủ đến đây, mà ngay cả Dục vương cũng khoác lùa hồng trù hoa, một thân hi bảo, cưỡi con ngựa cao to đến Tiêu phủ. Hiến nhiên là cùng Hiến công tử cướp cô dâu, đều muốn lấy đại tiểu thư Tiêu gia làm vợ.

Tiêu Diệp Nhi cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, là đệ nhất tài nữ hữu danh hữu thực của Trung Từ quốc, không biết đã làm khuynh đảo bao nhiêu xuân tâm của nam tử Trung Từ quốc. Dực vương không cần phải nói, dung mạo xuất chúng, võ nghệ siêu quần, thiên phú hơn người, lại là hoàng tử do chính cung hoàng hậu nương nương sinh, được hoàng đế yêu quý.

Mà Hiên công tử tuy không phải xuất thân từ nhà quyền quý, nhưng tài sản của Tư Đồ gia rộng khắp thiên hạ. Hiên công tử cũng tuấn đạt xuất trần, còn có thủ đoạn kinh thương hơn người, tuổi còn trẻ đã chường quân sinh ý của Tư Đồ gia, chưa đầy hai năm liền đưa cửa hàng Tư Đồ mở rộng ra khắp tứ quốc. Không chỉ như thế, hắn còn rất hiểu thảo, phẩm hạnh đoan chính, ngay cả tài hoa cũng cực kỳ xuất chúng, là đương kim thần y nổi danh thiên hạ.

Tình yêu của tài tử giai nhân, từ trước đã là chuyện hay bị thể nhân lời ra nghị luận, hôm nay, việc hai nam nhân tranh một nữ nhân, còn liên lụy đến đệ nhất mỹ nữ Trung Từ quốc bị vứt bỏ kia, quả thực so với tình tiết trong kịch còn kích thích hơn nhiều. Chuyện như vậy quả nhiên là khó gặp, nhóm dân chúng từ sớm đã chen lấn trước cửa Tiêu phủ, vội vã muốn biết cuối cùng là Dực vương lấy uy quyền đè người ôm mỹ nhân về, hay là tài nghệ của Hiên công tử cao hơn một bậc, không sợ cường quyền, bảo vệ tôn nghiêm, nghiêng vị hôn thê về nhà.

Ở đầu đường thậm chí còn mở ra một bàn cược, đa số cược Dực vương thắng, nhưng cũng có số ít người cảm thấy Tư Đồ gia cũng không dễ chọc, hoàng thượng sẽ không dung túng ái tử làm việc can rờ như thế, nói không chừng phủ thái phó cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, cho nên, Dực vương nhất định sẽ không đạt được ý nguyện dễ dàng. Bàn cược náo nhiệt, mọi người cũng nghị luận náo nhiệt.

Lúc này, giờ lành đã đến, Tiêu Diệp Nhi đội mũ phượng vai quàng khăn, mặc hỉ bào đỏ thắm được ca ca Tiêu Khiếu công ra ngoài, không khí đột nhiên lên tới điểm cao nhất.

Đúng vào giờ phút này, Thịnh Y Diễm ngồi trên lưng ngựa phi nhanh đến đầu đường, mắt thấy trên đường toàn người là người, chặt như nêm, nàng dừng ngựa nghỉ chân, cũng không vội mà đi qua, ánh mắt thần nhiên dừng ở quán cá cược bên cạnh.

Hiện giờ, mọi người đều chú ý tới kết quả cuối cùng. Khiến cho quán cá cược lúc này ít ỏi không người, ngay cả lão bản cũng phe phẩy chiết phiến, kiểng chân nhìn về phía Tiêu phủ bên kia.

Thịnh Y Diễm nhìn nhìn, chỉ thấy bàn cược kia không phải chỉ có hai lựa chọn Dực Vương thắng hoặc Hiên công tử thắng, còn có một lựa chọn khác, chính là ai cũng không thể ôm mỹ nhân về. Tiêu Diệp Nhi không có khả năng đồng thời gả cho hai người, ba loại lựa chọn này thật ra đều đem hết mọi kết quả ra cược.

Có điều, mặc kệ là Quân Khanh Duệ, hay là Tư Đồ Hiên, đều là nhân trung long phượng, Tiêu Diệp Nhi không có khả năng ai cũng không gả, cho nên, hai loại lựa chọn Quân Khanh Duệ thắng và Tư Đồ Hiên thắng đều có khối người đặt cược. Nhưng chỗ lựa chọn Tiêu Diệp Nhi không gả cho ai lại cơ hồ không có ai cược, duy chỉ có một cái hà bao bằng gấm đỏ đơn độc đặt bên trên.

Thịnh Y Diễm nhìn hà bao kia mà nhủ mi, tiếp đó nàng tùy tiện rút một cây trâm phượng trên đầu xuống, liền vung ra ngoài. Cây trâm phượng chợt lóe lưu quang, đình một tiếng, cắm thẳng vào hà bao đơn độc kia.

Lão bản là một nam tử mặc cẩm y hoa phục đỏ thắm, hiển nhiên là một công tử thiếu niên thích khoe khoang, nghe thấy thanh âm kia, hắn quay đầu nhìn xuống hà bao bị cây trâm cắm thủng, chỉ nghĩ đến có người quấy rối, tuấn nhan nhăn lại, vẻ mặt lệ khí trùng mắt nhìn về phía Thịnh Y Diễm. Chỉ là khi hắn nhìn thấy Thịnh Y Diễm, lệ khí trên mặt hắn chớp mắt bay đi, đổi thành vẻ ngạc nhiên, bạc môi há rộng, biểu tình như gặp quý.

Người này đại khái là biết Thịnh Y Diễm, bằng không sẽ không phản ứng như thế, nhưng trong trí nhớ của thân thể này lại không có hắn. Chẳng qua, Thịnh Y Diễm cũng không hao tổn tâm trí đi tìm tòi nghiên cứu xem hắn là ai. Thấy hắn nhìn qua, nàng chỉ lạnh nhạt nói: “Tiền cược của ta!”

Nói xong, nàng không thèm liếc mắt nhìn nam tử kia một cái, ngồi lên ngựa hướng một đám trẻ nhỏ đang vui đùa âm ỉ bên ngoài đám người kia đi tới. Nghiêng người một chút, hướng bọn họ nói: “Các người có thể giúp tỷ tỷ một chút hay không? Các người mà giúp tỷ tỷ, lát sau tỷ tỷ cho các người mỗi người một lượng bạc mua kẹo hồ lô ăn, được không?”

Thanh âm của Thịnh Y Diễm nhẹ nhàng, ngữ điệu ôn nhu, trên mặt lại lộ vẻ thân thiết cùng tươi cười thiện ý. Tươi cười này của nàng được một đạo ánh sáng chói mắt nơi chân trời chiếu vào, điểm điểm như hoa, như ánh sáng điểm lệ phá mây mà ra, cũng đủ mê hoặc ánh mắt thế nhân, khiến người ta không tự chủ lén trốn vào một góc mà nhìn lên vẻ đẹp điểm lệ cực hạn này!

Đám trẻ nhỏ thấy một tỷ tỷ xinh đẹp như tiên nữ ngồi trên ngựa, mỉm cười cùng bọn họ nói chuyện, đừng nói còn có thưởng bạc, kể cả không có cũng nguyện ý giúp tiên nữ tỷ tỷ.

Lập tức, bọn họ liền hi hi ha ha xông tới, Thịnh Y Diễm cúi người nói nhỏ hai câu, cười cười nâng tay xoa tóc đứa nhỏ đứng gần mình.

Khi Quân Khanh Liệt tới liền nhìn thấy một màn Thịnh Y Diễm bị một đám trẻ nhỏ vây quanh như vậy. Nàng tươi cười ôn hòa, mặt mày loạn loạn, trong đôi mắt lấp lánh như hồ thu đều chứa ý cười, trong suốt như ánh trăng ôn nhu nhất của đêm hè, âm áp như làn gió mùa xuân. Nàng như vậy, xinh đẹp như tiên nữ giáng trần, lại cùng bộ dáng trong trẻo lạnh lùng lúc ở phủ thái phó như hai người khác nhau, giống nhau ở chỗ, đều khiến người ta say mê.

Hắn chưa bao giờ gặp qua nữ tử nào như vậy, khi lạnh lùng thì như hoa sen trên đỉnh tuyết sơn, khi âm áp thì như gió xuân mưa phùn, trước sau thay đổi nhiều như vậy, lại khiến người ta không cảm thấy một chút ngờ ngàng nào, giống như nàng vốn nên thiên biến vạn hóa như thế, vẫn tao nhã muôn vàn như thường.

“Liệt, nữ nhân kia... Nữ nhân kia là Thịnh Y Diễm à? Là mỹ nhân cả làng mà hôm nay bị vứt bỏ?”

Quân Khanh Liệt đang chăm chú nhìn Thịnh Y Diễm, lại nghe bên cạnh có người hỏi, ngữ điệu cao thấp rõ ràng, nhưng lại nhìn không được mà nói lắp bắp, thể hiện trong lòng người này đang khiếp sợ cùng không tin vào sự thật trước mắt.

Quân Khanh Liệt cúi đầu, thấy vẻ mặt thế tử Sở Thanh Y của phủ Thiên Ước vương kinh ngạc đến ngây ngẩn nhìn chằm chằm Thịnh Y Diễm cách đó không xa, một bộ dáng như nhìn thấy quỷ.

Phụ thân Sở Thanh Y là vương gia khác họ ở Trung Từ quốc, hần lại là nhi tử độc nhất của Thiên Ước vương, sinh ra liền thành thế tử. Sở Thanh Y là độc đinh của dòng họ, từ nhỏ được sủng ái yêu thương, khiến hần trở thành người vô pháp vô thiên. Cũng giống như đa số công tử ăn chơi trác táng khác, hần nháo loạn đến khi bản thân vui vẻ mới thôi, nên hôm nay Tiêu phủ có náo nhiệt, sáng sớm hần đã ở chỗ này mở ra một bàn cược, không vì kiếm tiền, chỉ vì cá cược kiếm chút trò vui.

“Khí nữ Thịnh Y Diễm đến đây, mọi người mau mau nhường đường a!”

Bên này, Quân Khanh Liệt chưa trả lời, bên kia, đám trẻ nhỏ đột nhiên đồng thanh hô lớn. Không cần Quân Khanh Liệt trả lời, Sở Thanh Y liền kêu to lên: “Thật đúng là nàng a, này... Này rõ ràng vẫn là dung nhan kia, nhưng thay đổi cũng quá lớn đi. Sao nàng có thể kêu bọn nhỏ mình là khí nữ đâu. Phải người khác thì chỉ biết giấu đi, nàng còn cố tình vạch ra! Chớ không phải là bị tứ vương gia kích thích đến điên rồi đi? Không đúng, nàng... Nàng vừa rồi cùng bọn nhỏ kia nói chuyện... Nàng, nàng như thế nào không còn cả lăm nữa? Ai nha, ta hoa mắt sao? Liệt, nàng như thế nào cười Từ Điện của ngươi? Từ Điện cư nhiên ngoan ngoãn cho nàng cười! Sao lại như thế này a, có phải ta bỏ lỡ cái gì hay không?”

Bên này Sở Thanh Y còn ồn ào hơn đám trẻ nhỏ bên kia, Quân Khanh Liệt liền không thèm quan tâm hần. Vì giọng bọn nhỏ vốn bén nhọn, đồng thời hô to như thế này, khiến thanh thế không nhỏ, nháy mắt liền có rất nhiều dân chúng phát hiện ra Thịnh Y Diễm đã đến. Vốn bọn họ tới đây muốn xem náo nhiệt, nay lại có một nhân vật chính khác đến, đương nhiên đều nhường đường. Trong chớp mắt, liền có một lối đi nhỏ giữa đám người, nổi thẳng đến trước cửa Tiêu phủ.

Thịnh Y Diễm kẹp bụng ngựa, hồng y như lửa, xuyên qua đám người chậm rãi đi về phía trước. Mắt thấy đám người sắp vây lại như cũ, Quân Khanh Liệt đương nhiên không trả lời Sở Thanh Y, vung cương ngựa lên, nhanh chóng đuổi theo.

Cách đó không xa, trên mái hiên bằng ngọc lưu ly của một đình viện, Phượng Đế Tu đã đổi thành một thân hồng y, cô độc đứng thẳng. Thấy Thịnh Y Diễm giục ngựa mà đi, ánh mắt hần sâu thẳm, lại thấy Quân Khanh Liệt theo ngay đằng sau nàng, thế này mới nhún nhẹ mũi chân, bóng dáng tức thì tựa như một con chim én nhỏ nhỏ, lại giống như một làn sương khói, lặng yên không một tiếng động bay qua năm, sáu bức tường cao, hướng Tiêu phủ bay đến.

Bạn đang đọc truyện *Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Khí nữ đến đây

“Đây chính là tiểu thư Thịnh phủ bị Dực vương vứt bỏ, Thịnh Y Diễm sao? Lớn lên xinh đẹp như vậy đâu, như thế nào còn bị vứt bỏ?”

“Ngươi không biết sao? Thịnh Y Diễm mặc dù là đệ nhất mỹ nhân của Trung Từ quốc ta, nhưng chỉ tiếc nàng lớn lên xinh đẹp thì có ích lợi gì đâu, nghe nói nàng là người bị bệnh cả lăm!”

“Không chỉ có cả lăm đâu, nàng còn là người cảm kỳ thư họa mọi thứ đều không thông! Làm sao có thể so sánh với Tiêu tiểu thư? Người ta có tài học hơn cả nam tử, khiến cho người khác yêu quý tận đáy lòng a!”

“Cũng không phải a, ta nhìn Thịnh tiểu thư này hiển nhiên là phong thái xuất chúng, thật sự không giống như bình hoa cái gì cũng không biết!”

“Nàng đã bị vứt bỏ rồi, còn tới đây làm gì? Tìm Tiêu tiểu thư tính sổ sao?”

“Ha ha, thấy Tiêu tiểu thư đoạt được Dực vương điện hạ, nói không chừng nàng tới Tiêu phủ để tự sát đâu!”

“Lớn lên xinh đẹp như vậy còn bị người ta vứt bỏ, ta nghĩ nàng sớm đã chết, thế nhưng còn đi ra đây để chịu xấu hổ mất mặt a!”

“Nha, theo sau nàng là thái tử sao? Thái tử cũng đến đây! Chuyện này càng lúc càng náo nhiệt!”

...

Thịnh Y Diễm đến, khiến cho không khí ở hiện trường càng nóng hơn, nhóm dân chúng vây xem đều nhường đường. Mắt thấy Thịnh Y Diễm một thân mũ phượng khăn quàng từ trong đám người nhanh chóng đi đến, bọn họ vừa châu đầu ghé tai nghị luận, vừa chen chúc tiến về phía trước xem náo nhiệt.

Thịnh Y Diễm cùng Quân Khanh Liệt một trước một sau xuyên qua đám người, con đường nhỏ hẹp kia nháy mắt bị dân chúng đứng vào chật kín. Sở

Thanh Y chẳng qua chỉ sững sờ một chút, đến khi hấn phản ứng lại định chạy theo thì ngay cả một kẻ hồ cũng không có mà đi, khiến hấn chen chúc chật vật, còn bị người nào đó đạp trúng hai chân, đầu tóc rối loạn, quần áo xộc xệch, nhất thời gấp đến độ ở đằng sau đám người giờ thẳng hai chân, tức giận nói: “Người nào! Người nào! Là người đáng chết nào, mau lăn ra đây tạ lỗi với gia, nếu lúc này gia lại lỡ mất trò hay, xem gia có lột da người hay không!”

Ở cửa Tiêu phủ, khi đội ngũ đón dâu của Dực vương cùng đội ngũ đón dâu của Tư Đồ Hiên một trái một phải giằng co, thì Tiêu Diệp Nhi đã được ca ca Tiêu Khiếu công ra phủ.

Nàng ta cũng mặc một thân mũ phượng khăn quàng, trên đầu đội khăn voan thêu uyên ương hí thủy. Bên cạnh nàng ta là Bạch Như Ngọc tiểu thư nhà lễ bộ thị lang, một thân trường bào đỏ tươi, vẻ mặt hưng phấn. Bạch Như Ngọc là bằng hữu khuê phòng tốt nhất của Tiêu Diệp Nhi, cũng là tùy tùng trung thành của nàng ta, xưa nay chỉ có nàng ta sai bảo Bạch Như Ngọc, sai đâu đánh đó.

Giờ phút này, Bạch Như Ngọc nhìn hai kiểu hoa ở cửa Tiêu phủ, lại nhìn Dực vương diện mạo hiên ngang ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa rồi nhìn tới Tư Đồ Hiên, trên mặt đều là vẻ hưng phấn không thôi, trong mắt tràn đầy hâm mộ cùng ghen tị, chanh chua nói: “Diệp Nhi tỷ tỷ, Dực vương thực sự đến cướp dâu đâu. Dực vương phong lưu phóng khoáng, không nghĩ tới mặc hi bảo vào lại càng anh tuấn! Hiên công tử thường ngày thích mặc bố y, vậy mà một thân cảm tử hi bảo ngày hôm nay so ra lại càng không kém Dực vương chút nào. Hai nam tử xuất sắc như vậy đều muốn nghênh tỷ về nhà làm vợ, ta mà được giống như tỷ tỷ, có một ngày được phong quang vô hạn như thế, chết ta cũng cam nguyện. Diệp Nhi tỷ tỷ, nữ tử khắp thiên hạ đều phải ghen ghét cùng hâm mộ tỷ đến mức muốn tự sát a. Thịnh Y Diễm kia còn là đệ nhất mỹ nhân Trung Từ quốc đâu, cùng tỷ tỷ so sánh, ngay cả bùn đất dưới chân tỷ còn không bằng. Dực vương thật đúng là có tuệ nhãn, thế nên tấm lòng hấn toàn bộ đều cho tỷ tỷ, đối với Thịnh Y Diễm kia cực kỳ khinh thường! Giờ nhất định là nàng đang ở trong phủ vụng trộm khóc lóc đâu. Vẫn là phong thái của Diệp Nhi tỷ tỷ xuất chúng, chỉ có tỷ tỷ mới xứng đôi với nam tử như Dực vương và Hiên công tử. Người nói có đúng không, Tiêu đại ca?”

Bạch Như Ngọc xấu hổ nhìn về phía Tiêu Khiếu, nghe thấy Tiêu Khiếu gật đầu nói ‘phải’, ánh mắt nàng ta sáng ngời, lộ ra tươi cười hạnh phúc.

Từ xưa, long xứng với long, phượng xứng với phượng, cộn rận cùng bộ chó chỉ xứng với con rệp mà thôi. Thân thể nàng ta như vậy, diện mạo cũng không xinh đẹp, nên người như Dực vương nàng ta đâu dám mơ tưởng. Tiêu đại ca anh tuấn tiêu sái, lại có võ nghệ cao cường, là chàng rể tốt nhất mà nàng ta ưng ý, đây cũng là nguyên nhân nàng ta luôn nịnh bợ Tiêu Diệp Nhi.

Nghe Bạch Như Ngọc nói vậy, tuy là đầu có che khăn voan, không nhìn thấy Quân Khanh Duệ cùng Tư Đồ Hiên, nhưng Tiêu Diệp Nhi vẫn có thể cảm nhận được không khí ở đây, càng có thể tưởng tượng đến bộ dáng nam tử xuất chúng kia cười con ngựa cao to đến cướp nàng ta là như thế nào. Nghe thấy lời nói của Bạch Như Ngọc, cảm nhận được ý ghen tị trong đó, tâm hư vinh của nàng ta chưa bao giờ thỏa mãn như vậy. Trên mặt nàng ta sớm đã ửng hồng, nghĩ tới ngay cả đệ nhất mỹ nhân Trung Từ quốc cũng bị nàng ta dẫm nát dưới chân, nhất thời lòng nàng ta tràn ngập sung sướng.

Nàng ta ôm lấy khoe môi, ngoài miệng lại oán trách nói: “Như Ngọc, người đừng nói lung tung. Làm hại Thịnh tiểu thư trở thành nữ nhân bị chồng ruồng bỏ, thật sự không phải mong muốn của ta. Người nói như vậy, người không biết còn tưởng rằng ta là nữ nhân lông bông hư hỏng đâu.”

Bạch Như Ngọc nghe vậy, nở nụ cười, nói: “Diệp Nhi tỷ tỷ luôn thiện lương như vậy. Tỷ tỷ tài hoa xuất chúng, khiến Dực vương ái mộ không thôi, tài tử giai nhân, vốn nên ở cùng một chỗ. Chỉ có thể trách Thịnh Y Diễm kia, chưa nói tới bị bệnh cả năm, còn là nữ tử vô dụng lại vụng về, nàng như vậy, căn bản không xứng với Dực vương diện mạo văn võ song toàn. Ánh mắt thể nhân đều sáng như sao, nào có ai hiểu lầm tỷ tỷ. Chỉ là giờ Dực vương cùng Hiên công tử đều muốn cưới tỷ tỷ, rốt cục tỷ tỷ muốn chọn ai đâu? Theo ta thấy, tuy rằng Hiên công tử phong độ có thừa, tài năng cũng xuất chúng, nhưng rốt cuộc thân phận vẫn không cao như Dực vương diện mạo. Ngoại trừ thái tử ra thì Dực vương là nam tử có thân phận cao quý nhất, về tướng mạo lại là nam tử tuấn mỹ nhất a. Tỷ tỷ vẫn nên làm Dực vương phi mới tốt. Chỉ là thương thay cho Hiên công tử, chắc phải thương tâm lắm a!”

Tiêu Diệp Nhi nghe Bạch Như Ngọc nói ra lời khiến người ta xấu hổ như vậy, vẻ mặt đầy đắc ý. Nhưng khi nghe thấy nàng ta nhắc tới Quân Khanh Liệt, hai tay Tiêu Diệp Nhi đặt trên đầu vai Tiêu Khiếu đột nhiên nắm chặt, khó chịu nói: “Cho dù bây giờ thái tử hơn Dực vương, nhưng một ngày nào đó, thế nhân sẽ biết Duệ mới là nam tử tốt nhất!”

Một cái nắm chặt này của Tiêu Diệp Nhi làm cho Tiêu Khiếu đau đớn. Nghe thấy ca ca hừ ra một tiếng, nàng ta mới thả lỏng hai tay, cắn cắn hàm răng nói: “Ca ca, người không sao chứ? Tư Đồ công tử cùng ta đính hôn từ nhỏ, đối với hấn... Ta thật sự không đành lòng làm tổn thương hấn, cho nên mới có chút kích động như thế.”

Tiêu Khiếu đương nhiên nghe được lời nói của Bạch Như Ngọc, hấn cũng biết muội muội đối với Dực vương có tình ý, điều nàng ta không thích nghe nhất chính là người khác nói Dực vương không bằng thái tử, càng lấy chuyện được Dực vương ái mộ mà kiêu ngạo tự đắc. Tất nhiên hấn sẽ không cùng muội muội so đo, nghe thấy vậy chỉ quay đầu, nói: “Xem ra muội muội đã quyết định phải gả cho Dực vương. Chỉ cần muội muội có thể tìm được phu quân trong cảm nhận của mình, có thể được hạnh phúc, thì cha cùng ca ca sẽ thay muội muội bồi thường cho Tư Đồ gia. Tư Đồ công tử là người hiểu rõ lý lẽ, phẩm hạnh lại tốt, khi được giải thích rõ ràng rồi, hấn nhất định sẽ giúp muội đạt được ý nguyện.”

Tiêu Diệp Nhi xấu hổ gật gật đầu. Tiêu Khiếu liền hướng gả sai vật bên người làm ra một động tác tay, gả sai vật hiểu chuyện, bước nhanh xuống bậc thang, thấp giọng hướng phụ thân của Tiêu Diệp Nhi – đại tướng quân Tiêu Hồ báo lại tâm ý của nàng ta.

Tiêu Hồ vốn chỉ là một tiểu tướng thất phẩm, nhờ cơ duyên xảo hợp vào mười hai năm trước mà hộ giá thành công mới dần dần thăng lên làm nhất phẩm tướng quân. Về hôn ước của Tiêu Diệp Nhi, lúc ấy cũng là một hôn ước môn đăng hộ đối, nhưng nay Tiêu gia không giống trước, danh tiếng của nữ nhi lại được truyền xa, tuy rằng Tư Đồ gia phú quý, nhưng vẫn chỉ là một thương gia, rốt cuộc thì thương nhân cũng chỉ là loại hạ đẳng, ở trong mắt Tiêu Hồ, giờ Tư Đồ Hiên đã không xứng với ái nữ của hấn nữa rồi, căn bản là không thể so sánh với Dực vương do đương kim hoàng hậu sinh.

Nếu Dực vương có ý muốn cưới nữ nhi làm Vương phi, vậy đương nhiên là gả cho Dực vương tốt hơn. Hoàng hậu không có khả năng không biết hành động của Dực vương, nếu hoàng hậu đã mặc kệ, cũng có nghĩa là hoàng hậu đã tán thành chuyện nữ nhi của hấn làm Dực vương phi. Như vậy, chỉ cần nữ nhi lên kiệu hoa của Dực vương, chờ bái đường thành thân xong, thì gạo đã nấu thành cơm rồi. Tiêu Diệp Nhi là nữ nhi của nhất phẩm đại thần, hoàng

thượng cũng phải chú ý tới thể diện của phủ tướng quân, nên chắc chắn cho nàng ta một cái công đạo. Lại có hoàng hậu nói tốt, còn có Dực vương đỡ cho, mặc dù thiếu nghị thức tam môi lục sinh này, nhưng chức vị Dực vương phi kia sẽ không chạy thoát khỏi lòng bàn tay.

Cho nên, khi Tiêu Hồ nghe thấy Tiêu Diệp Nhi cũng có ý này, trong lòng lập tức liền hứng khởi, chỉnh trang lại sắc mặt một chút, hần mới lộ vẻ áy náy đi xuống bậc thang, nhìn về phía Tư Đồ Hiên nói: “Thế chất, người phong thần tuần vĩ, Tiêu phủ của ta có thể có được con rể như thế chất quả là tam sinh hữu hạnh. Chỉ là chất thế chất cũng biết, ta chỉ có một khuê nữ là Diệp Nhi, khó tránh khỏi nuông chiều một chút, khiến nàng không biết trời cao đất rộng, cả gan làm loạn, cùng Dực vương kết làm bằng hữu, tuy thân đã có hôn ước, vẫn luôn giữ nghiêm lễ giáo, nhưng hai người này lại nảy sinh tình ý với nhau, nàng như vậy thật không xứng gả cho thế chất nữa. Tiêu gia cùng Tư Đồ gia là thế giao, nữ nhi của ta như vậy thật không có mặt mũi gả đến Tư Đồ gia. Nhưng tình yêu nam nữ vốn là kim lòng không đứt, thế chất cũng là người trẻ tuổi, hẳn là hiểu được lời của bá phụ... Huống chi, Dực vương có thể nhìn trúng Diệp Nhi, cất nhắc cho phủ tướng quân nhỏ nhỏ của ta, ta thân là quân thân, thật sự không dám không phân biệt tôn ti, làm ra hành động ngỗ nghịch. Mà với tài mạo song toàn như thế chất, ta tin chắc chắn về sau thế chất nhất định sẽ tìm được nữ tử xứng đôi với mình. Thế chất xem việc hôm nay...”

Lời nói của Tiêu Hồ xem như uyển chuyển, nhưng trong đó đều che chở cho Tiêu Diệp Nhi. Ý tứ của hần ai cũng hiểu được: nữ nhi của ta chướng mắt người, hơn nữa Dực vương là người mà phủ tướng quân của ta không dám đắc tội, còn nữa, người chỉ là thương nhân nhỏ bé, ta khuyên người vẫn nên thức thời một chút, sớm giúp người ta thành hôn, mọi người đều vui vẻ.

Thấy Tiêu Hồ xuống bậc thang, bốn phía liền yên tĩnh, ngay cả một thanh âm nhỏ như kim rơi đều có thể nghe được. Ánh mắt của mọi người đều dừng trên người Tiêu Hồ, muốn biết Tiêu gia cuối cùng sẽ đem nữ nhi gả cho ai, đóa hoa đệ nhất tài nữ này cuối cùng sẽ hoa rơi nhà ai. Cho nên, thanh âm Tiêu Hồ mặc dù không lớn, nhưng cũng đủ nhóm dân chúng đang dựng thẳng lỗ tai lên kia nghe được rõ ràng. Trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt đều dừng trên người Tư Đồ Hiên.

Đồng tình có, châm biếm có, đùa cợt có, thương hại có...

Nhưng ở trong tình thế mọi người đều chú ý như thế, lại chỉ thấy Tư Đồ Hiên vẫn ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa như trước, trên mặt mỉm cười thùy chung như một, khiến cho người ta cảm thấy ấm áp như gió xuân. Dực vương nghe được lời nói cự tuyệt kia của Tiêu Hồ lại thấy không hề ngoài ý muốn, chỉ là khi hần nhìn thấy vẻ mặt không chút thay đổi của Tư Đồ Hiên, hần nhũn chặt mi, ánh mắt nhìn Tư Đồ Hiên thật sâu.

Khi mọi người ở đây đều chờ câu trả lời của Tư Đồ Hiên, từ sau đám người đột nhiên truyền đến tiếng vang rầm rĩ.

“Khí nữ Thịnh Y Diễm đến đây, mọi người mau mau nhường đường a!”

Theo tiếng la này, mọi người đều quay đầu nhìn lại, đám người vây trước cửa Tiêu phủ nháy mắt bị tách ra thành một con đường nhỏ, giữa con đường nhỏ đó là một tuấn mã toàn thân ngăm đen chở một hồng y nữ tử đạp trên ánh nắng trời chiều mà đến. Ánh trời chiều nhiều màu, đầy trời tia sáng mờ ảo, làm nổi bật hình ảnh mỹ lệ kia. Một tuấn mã đen tuyền, một hồng y như lửa, nàng giống như phượng hoàng tắm lửa trùng sinh, toàn thân tản ra hào quang sáng rực, trong nháy mắt đã thành công thu hút ánh mắt của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Nhìn nhau cười

Nghe được tiếng la, Dực vương Quân Khanh Duệ cũng quay đầu nhìn qua. Chưa nhìn rõ bộ dáng của nữ tử cười ngựa mà đến kia, hần đã bị một thân khí thế bề ngỗ thiên hạ, không hề sợ hãi, tiêu sái thông dong kia làm cho khiếp sợ. Đồng tử của hần co rụt lại, trong ánh mắt không thể ức chế được hiện lên một chút kinh diễm.

Nhưng khi nhìn rõ ràng bộ dáng của nữ tử kia, quả thật là Thịnh Y Diễm, ánh mắt của hần lại xẹt qua một tia kinh ngạc cùng nghi hoặc. Có điều, mấy chuyện này đều xảy ra trong thời gian ngắn mà thôi. Khi nhìn đến con ngựa Thịnh Y Diễm cười, vẻ mặt hần như đang giấu giếm cái gì, chỉ là ánh mắt hần lại nặng nề nhìn Thịnh Y Diễm.

Thời điểm hần nhìn chằm chằm Thịnh Y Diễm, nàng cũng đang đánh giá hần. Hôm nay Dực vương Quân Khanh Duệ mặc một thân hi bào cẩm tú đỏ thắm, cũng không mang mũ hi, một đầu tóc đen chỉ dùng một dây tơ vàng buộc lên đỉnh đầu, cuộn thành trện(1) nhỏ.

Trời sinh dung nhan hần như ngọc, ngũ quan như họa, là nam sinh nữ tướng(2) điển hình, nhưng thân hình của hần lại cao ngất, dung nhan kia ẩn chứa một cỗ duệ khí tà mị, cho nên một chút cũng không có phong thái của nữ tử.

Hiển nhiên hần thực thích hợp với màu đỏ, một thân hồng y khiến khí chất tà mị của hần càng trở nên nổi bật, cùng trí nhớ của thân thể này không hề sai biệt. Quân Khanh Duệ này quả thật là nam tử dễ dàng khiến cho mọi nữ tử ái mộ.

Ngay cả Thịnh Y Diễm sớm nhận định Quân Khanh Duệ là nam nhân cận bã, nhưng không thể không thừa nhận, Quân Khanh Duệ có một bộ túi da hào hang, cũng không kém Quân Khanh Liệt bao nhiêu. Chỉ là dung nhan của hắn lộ ra vẻ kiêu căng, còn có khoe mỗi kia không chút để ý cười cười lại khiến nàng có xúc động muốn hung hăng đập nát gương mặt của hắn.

Quân Khanh Duệ không thấy bộ dáng vừa gặp hắn thì xuân tâm đã nảy mầm, xấu hổ không kìm chế được, bất cứ lúc nào cũng có thể rót nước miếng của Thịnh Y Diễm mà trước kia hắn vẫn thường thấy, giờ nàng cư nhiên nhìn chằm chằm hắn không chớp mắt, không có sắc mặt vô cùng thẹn thùng, ngược lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, trong đôi mắt xinh đẹp kia thậm chí hiện lên vẻ mỉa mai cùng chán ghét, khiến hắn không khỏi ngưng mắt nhìn kỹ.

Nhưng lập tức, trên mặt hắn lại trở về vẻ không chút để ý. Trong lòng nghĩ đến Thịnh Y Diễm chắc là không cam lòng bị hắn vứt bỏ như vậy, mới đến đây đòi đánh đòi chết, lại nghĩ đến Thịnh Y Diễm ra về ta đây như thế, chẳng qua đều là cố làm ra vẻ, muốn hấp dẫn chú ý của hắn mà thôi.

Nghĩ như vậy, mặt hắn lộ vẻ chán ghét, trầm giọng nói: “Người tới đây làm cái gì? Nếu như muốn đòi hưu thư, bản vương liền viết cho người, người đừng tiếp tục dây dưa nữa, mau mau rời đi đi! Bản vương nói cho người biết, muốn bản vương cưới người là việc tuyệt đối không có khả năng xảy ra! Người không xứng trở thành vương phi của bản vương, Diệp Nhi mới là người trong lòng bản vương. Người đâu, lấy giấy bút!”

Nghe nói có người kêu la Thịnh Y Diễm đến đây, tâm Tiêu Diệp Nhi liền căng thẳng, rất sợ có biến cố xảy ra. Nàng ta sâu sắc cảm nhận được không khí hiện trường có chút quỷ dị, như thể ánh mắt mọi người đều bị Thịnh Y Diễm đột nhiên xuất hiện kia hấp dẫn mất. Ngay cả Dục vương, Tư Đồ Hiến, ca ca cùng đám người đều không có động tĩnh. Nàng ta còn không rõ đây là có chuyện gì, thì đã có dự cảm cực kỳ không tốt, giống như tất cả mọi thứ mà nàng ta có sắp sửa bị thứ gì đó cướp đi.

Nhìn không thấy, nàng ta càng nóng vội khó nhịn. Giờ phút này lại nghe được lời nói của Dục vương, nàng ta mới tìm được thời cơ, giẫy giụa nhảy khỏi lưng Tiêu Khiếu, một phen kéo khăn voan đỏ trên đầu xuống, kinh hô một tiếng liền chạy xuống bậc thang, “Điện hạ, hưu thư này không thể viết!”

Khi nàng ta nói chuyện, người đã giống như con bướm bay phất phới tới trước ngựa của Dục vương. Trên mặt nàng ta tràn đầy kinh hoàng, lo lắng, cùng áy náy. Cảm nhận được tâm mắt của mọi người đều bị mình kéo về, trong lòng nàng ta an ổn một chút, ánh mắt trong suốt ngửa đầu nhìn Quân Khanh Duệ, phúc phúc thân hành lễ, lại chậm chạp nói: “Điện hạ nếu viết hưu thư, về sau Thịnh muội muội sao còn thành thân với ai được nữa? Ai còn muốn cưới nàng? Diệp Nhi khẩn cầu điện hạ thu hồi mệnh lệnh vừa ban ra, trăm ngàn lần đừng viết hưu thư.”

Tiêu Diệp Nhi dứt lời, thật sâu phúc thắt lưng, tư thái mềm mại đáng yêu, động tác tao nhã, giọng điệu của nàng ta lại chân thành tha thiết, khẩu khí thành khẩn, quả nhiên là tình chân ý thật, mặc kệ ai nhìn vào đều thấy nàng ta thật tình lo lắng cho Thịnh Y Diễm.

Thịnh Y Diễm nhìn Tiêu Diệp Nhi, không thể không tán tán thưởng một tiếng, hành động hay. Cái gì gọi là làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, làm tiểu tam còn muốn ra vẻ thánh nữ, nàng xem như nhìn rõ. Hành động bậc này nếu đặt ở hiện đại, thì những diễn viên nhận được giải thưởng Oscar kia đều phải than thở một câu không theo kịp. Vậy cũng khó trách thân thể vốn đơn thuần lương thiện này thua ở trong tay nữ nhân, rơi vào kết cục bi thảm phải thất cô tự sát kia.

Thịnh Y Diễm thân nhiên đem ánh mắt từ trên người Tiêu Diệp Nhi dời đến Quân Khanh Duệ. Chỉ thấy vẻ mặt Quân Khanh Duệ vừa ôn nhu vừa cảm động nhìn Tiêu Diệp Nhi, nhưng Thịnh Y Diễm lại nhạy cảm phát hiện ra, ôn nhu của Quân Khanh Duệ cũng không tới đôi mắt kia. Ánh mắt của hắn rõ ràng một mảnh lạnh lùng, thậm chí còn mang theo một cỗ nhìn thấu hết thảy cùng vẻ mỉa mai.

Hiển nhiên, hắn nhìn rõ màn xiếc nhỏ này của Tiêu Diệp Nhi, đối với màn xiếc này chán ghét không thôi. Quân Khanh Duệ cư nhiên cũng không ái mộ Tiêu Diệp Nhi thật lòng!

Như vậy, hôm nay hắn đến cướp dâu, thật ra là nhìn trúng quyền thế của phủ tướng quân, binh quyền trong tay Tiêu Hồ! Cũng khó trách Quân Khanh Liệt ra tay giúp nàng, chỉ sợ hắn cũng sớm nhìn ra dã tâm bùng bùng này của tứ hoàng đệ nhà hắn.

“Là bản vương kiên trì muốn cưới người, Diệp Nhi không cần phải áy náy như thế.” Quân Khanh Duệ ôn nhu nói xong, nghiêng thân nâng tay đỡ Tiêu Diệp Nhi dậy.

Tiêu Diệp Nhi dựa vào Quân Khanh Duệ chậm rãi đứng dậy, nâng đôi mắt chứa đầy tình ý nhìn thẳng vào mắt Quân Khanh Duệ, mặt đỏ bừng cúi đầu, gương mặt tựa hồ hiện lên vẻ tự đắc.

Thịnh Y Diễm đem vẻ mặt của hai người đều thu hết vào đáy mắt, nhếch môi cười lạnh. Thật ra Tiêu Diệp Nhi một lòng nghĩ Quân Khanh Duệ ái mộ nàng ta, đắm chìm trong hạnh phúc do chính nàng ta dựng lên, xem ra, Tiêu Diệp Nhi này cũng không có gì giỏi giang, chuyện này ngày càng thú vị.

Quân Khanh Liệt cười ngửa khoan thai đi đến, thấy Quân Khanh Duệ cùng Tiêu Diệp Nhi đang liếc mắt đưa tình ở đối diện, hắn khinh thường liếc mắt nhìn hai người kia một cái nữa, chỉ đem ánh mắt nhìn chăm chú về phía Thịnh Y Diễm. Thấy trên mặt Thịnh Y Diễm chẳng những không có một tia ghen tị hoặc thương tâm, ngược lại, còn mang theo nụ cười nghiền ngẫm, đồng tử của hắn lấp lánh một chút.

Tư Đồ Hiến thấy Tiêu Diệp Nhi chạy lại đây cùng Dục vương mặt mày đưa tình, chẳng qua cũng chỉ liếc mắt nhìn hai người một cái, khóe mắt cũng chưa động một chút liền dời ánh mắt đi, hắn cũng tự nhiên nhìn chăm chú vào Thịnh Y Diễm.

Hắn là thương nhân, đem sinh ý của Tư Đồ gia mở rộng đến khắp nơi. Hắn luôn phải chạy xung quanh xem xét cửa hàng, rất ít ở một chỗ, cũng vì hôn kỳ tới gần, hắn mới phụng lệnh mẫu thân trở lại Hiến Viên Thành.

Cho nên, trước kia hắn chưa bao giờ gặp qua Thịnh Y Diễm, nay xem ra, nữ tử lưu luyến si mê Dục vương trong mấy lời đồn đãi này chẳng những không thất hồn lạc phách, vẻ mặt ghen tị thành cuồng, ngược lại, còn lộ ra vẻ không đếm xỉa. Hắn trông thấy rõ nụ cười của nàng, gương mặt tràn đầy ánh sáng trí tuệ, khiến cho khuôn mặt tuyệt diệu kia càng tỏa ra khí thế nhiếp hồn đoạt phách, cũng khiến tim hắn không khỏi đập loạn.

Thăm nghĩ, lời đồn đãi quả không nên tin, nữ tử như vậy, thật xứng với danh hiệu đệ nhất mỹ nữ Trung Từ quốc. Trên thực tế, mấy năm nay hấn vào nam ra bắc, đi lại giữa các quốc gia, mặc dù hấn từng gặp qua vài vị mỹ nữ đang tiếng đồn xa của mấy quốc gia kia, nhưng cũng chỉ bằng một góc nhỏ của nữ tử trước mắt.

Nghe nói nàng là người bị bệnh cả lăm, chẳng lẽ vì vậy mới khiến cho nàng bị thế nhân châm biếm? Nhưng với khí thế cùng phong thái bậc này, mặc dù có tật xấu cả lăm, cũng gặp phải tình huống khuyết điểm che lấp ưu điểm mới đúng a! Nghĩ đến đây, đồng tử trong tròng của hấn hiện lên một tia nghi hoặc.

Thịnh Y Diễm sớm đã cảm nhận được ánh mắt của Quân Khanh Liệt cùng Tư Đồ Hiên. Hôm nay ánh mắt của Quân Khanh Liệt vẫn thường thường khóa chặt vào người nàng, nàng cũng mặc kệ, liền làm như không thấy. Cho nên khi cảm nhận được ánh mắt của hai người, đôi mắt của Thịnh Y Diễm liền chuyển động, chỉ nhìn về phía Tư Đồ Hiên.

Tư Đồ Hiên giống như không dự đoán được Y Diễm đột nhiên sẽ nhìn về phía hấn, tia nghi hoặc kia không kịp thu hồi, chuyển thành ngạc nhiên, nháy mắt lại biến thành một cổ áy náy. Chưa có sự đồng ý của người ta, đã nhìn chằm chằm vào người ta mà tìm tòi nghiên cứu, việc này rốt cuộc vẫn là hành động thiếu lễ phép.

Tướng mạo của Tư Đồ Hiên tuy không bằng hai huynh đệ nhà Quân Khanh Liệt, trên người càng không có khí thế nhiếp hồn như chủ nhân của con chim anh vũ kia, nhưng ngũ quan của hấn cũng tuần tú, đáng người cũng cao ngất, như từng như lan.

Chắc là vì hàng năm bốn ba xung quanh, khiến da hấn có màu nâu đen khỏe mạnh, gương mặt lại cực tinh tế, khỏe môi mang theo ý cười, khiến cho người ta cảm thấy ấm áp như gió xuân, toàn thân đều lộ ra một cổ hương vị thanh đậm.

Hấn là nam nhân vừa có tướng mạo, vừa có khí chất. Lớn lên vừa chuẩn, không quá tuấn mỹ, nhưng lại có phong lưu, khí thế cũng vừa chuẩn, không quá đàng hoàng, nhưng lại lực ảnh hưởng người diện.

Ngay cả áy náy trong đôi mắt hấn lúc này cũng vừa chuẩn như vậy, thân nhiên, không quá phận, lại lễ phép, khiến người cảm thấy hấn làm người rất khiêm tốn như thế. Người này không giống thương nhân, lại càng giống thư sinh hơn. Kể từ lúc xuyên qua, hấn là nam nhân đầu tiên Thịnh Y Diễm cảm thấy thoải mái khi nhìn vào, nhưng một nam nhân có thể đem sinh ý mở rộng ra tứ quốc, sao có thể là người khiêm tốn? Người này cũng là người đơn giản đâu.

Chẳng qua, làm tân lang bị người ta cướp mất tân nương đúng ngày đại hôn, hấn có phải về mặt hấn có chút không đếm xỉa, lại lạnh nhạt không sao cả rất không phù hợp hay không?

Thịnh Y Diễm nghĩ như vậy, hiển nhiên Tư Đồ Hiên cũng nghĩ như thế, hai người đem về mặt của nhau thu vào trong mắt, bốn mắt nhìn nhau, không khỏi đều là ngẩn ra, lập tức đồng thời hiểu được ý nghĩ trong lòng đối phương, lòng như có cảm ứng nhìn nhau cười rộ lên.

Hai người này ngoài cười ra thì cũng không làm gì khác, lại khiến Quân Khanh Liệt cùng Quân Khanh Duệ, ngay cả Phượng Đế Tu ẩn nấu một nơi gần đó đồng thời biến sắc. Vài đạo ánh mắt cùng lúc bắn về phía Tư Đồ Hiên đang ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa nhìn Thịnh Y Diễm, những ánh mắt kia rét lạnh như băng sương, nhọn hoắt giống như mũi tên sắc lạnh.

Ghi chú:

(1) triện: cách gọi búi tóc của đàn ông thời xưa

(2) nam sinh nữ tướng: ý chỉ đàn ông sinh ra có tướng mạo giống nữ giới

Bạn đang đọc truyện *Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tình chàng ý thiếp

Quân Khanh Duệ nâng Tiêu Diệp Nhi dậy, lại vô tình nhìn thấy một màn Thịnh Y Diễm cùng Tư Đồ Hiên hiểu ý nhìn nhau mà cười này. Nụ cười kia của nàng, khiến sóng mắt lưu chuyển, mơ hồ còn thấy được phong tình nơi đáy mắt, như sóng nước dập dềnh tràn ra ngoài, nhất thời làm cho khuôn mặt tuyệt diệu kia càng trở nên linh động đáng yêu, quả nhiên là phong tình vạn chủng, điểm sắc bức người.

Trong lòng Quân Khanh Duệ buồn bã một chút, không khỏi nhăn mày nhăn mặt, chỉ cảm thấy loại phản ứng này của Thịnh Y Diễm vượt ngoài dự tính của hấn, nhưng lại khiến hấn nảy sinh cảm xúc tức giận khi bị người ta phản bội. Ánh mắt hấn lãnh liệt nhìn lướt qua Tư Đồ Hiên, rồi lại gắt gao trừng về phía Thịnh Y Diễm, hỏa diễm trong mắt bốc cháy hừng hực.

Ánh mắt của Quân Khanh Liệt vẫn không rời khỏi người Thịnh Y Diễm. Thấy nàng đánh giá Tư Đồ Hiên, rồi bỗng nhiên lại cười cùng Tư Đồ Hiên nhìn nhau mà cười, lòng hần co rụt lại, gương mặt lạnh lẽo nháy mắt lại trầm xuống vài phần, khiến cho khuôn mặt kia tan ra một cỗ hàn khí bức người. Tiếp đó, hần cũng mị mắt quét về phía Tư Đồ Hiên, cánh tay run lên, con ngựa dưới thân liền tiến lên hai bước, đứng ngay giữa Thịnh Y Diễm cùng Tư Đồ Hiên, cũng tiện thể chặn luôn ánh mắt đang trừng về phía Thịnh Y Diễm của Quân Khanh Duệ.

Chính là lúc này, con ngựa dưới thân Tư Đồ Hiên không hiểu sao đột nhiên lại kích động, hí dài một tiếng, giờ cao hai chân trước lên đá loạn. Mà phương hướng nó đá lại đúng chỗ trước ngựa của Dục vương, nơi Tiêu Diệp Nhi đang đứng.

Mất thấy con ngựa kia sẽ đá vào lưng Tiêu Diệp Nhi, chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn, có vài người đã kinh hô ra tiếng, thầm nghĩ Hiên công tử này có chút thiếu kiên nhẫn, không có phong độ quân tử. Mặc dù hôm nay Tiêu gia bày ra dáng vẻ mặt chó thấy người thấp, bất nhân bất nghĩa, cộng thêm Dục vương có chút ý thể hiếp người, nhưng cũng không thể ở trước mặt mọi người đã thương người ta a... Nhất là đối với một cô nương nũng nịu như vậy.

Trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, Tư Đồ Hiên lại dùng sức túm cương ngựa, dốc hết sức lực thay đổi phương hướng cú đá của con ngựa. Chỉ là miệng ngựa cũng bởi vậy mà xước da chảy một ít máu, con ngựa đau đớn kêu lên một tiếng, Tư Đồ Hiên cũng vì thế mới rút khỏi lưng ngựa.

Thân mình của hần lặn vài vòng nhỏ trên mặt đất, rồi mới đứng vững, nhin không được nâng tay sờ sờ cái mũi. Ánh mắt như có chút suy nghĩ dạo qua một vòng giữa Thịnh Y Diễm cùng Quân Khanh Liệt, cuối cùng lại dừng trên cổ kiêu hoa đỏ thắm đặt trước cửa Tiêu phủ mà Dục vương đang đứng cạnh kia.

Một loạt biến cố này đến quá mức đột ngột, nhất thời mọi người đều không phản ứng kịp. Đến khi hoàn hồn, Tiêu Diệp Nhi đã bị Quân Khanh Duệ mang lên lưng ngựa, đang được Quân Khanh Duệ bảo vệ trong lồng ngực, kinh hồn đầy mặt vẫn chưa rút lui.

Ánh mắt của Quân Khanh Liệt lại càng trở nên sâu thẳm, lợi hại như mũi tên, cũng như Tư Đồ Hiên, thản nhiên đảo qua cổ kiêu hoa kia.

Võ công của Tư Đồ Hiên bắt phàm, người có thể dùng một chiêu bức Tư Đồ Hiên xuống ngựa, phóng mắt nhìn khắp bát quốc, cũng không có nhiều a...

Rốt cuộc, người đó là ai...

Quân Khanh Duệ đem Tiêu Diệp Nhi mang lên lưng ngựa, ôm trước người để bảo vệ, mặt lại càng nhăn thêm chút nữa. Ánh mắt hần lướt qua Quân Khanh Liệt đang che trước người Thịnh Y Diễm, lại quét mắt về phía con ngựa bị kích động kia của Tư Đồ Hiên, tức giận trong mắt càng tăng lên, thậm chí, mắt hần còn mang theo một cỗ lệ khí trừng về phía Thịnh Y Diễm.

Thịnh Y Diễm cảm nhận được ánh mắt kia, cười ngựa từ phía sau Quân Khanh Liệt thản nhiên đi ra. Mới vừa rồi, Thịnh Y Diễm đột ngột xuất hiện, lại phong hoa tuyệt đại như vậy, khiến lực chú ý của Quân Khanh Duệ đều dừng trên người nàng, đến lúc này hần mới chú ý tới con ngựa mà Thịnh Y Diễm cười, quả thật là bảo mã Tử Điện của thái tử.

Sóng mắt hần nổi lên cuộn cuộn, ánh mắt không khỏi đảo qua đảo lại giữa Quân Khanh Liệt cùng Thịnh Y Diễm. Cuối cùng, vẫn như trước, dừng lại trên người Thịnh Y Diễm, mang theo vài phần hờn giận khó nhận thấy.

Tiêu Diệp Nhi bị Quân Khanh Duệ bảo vệ, sau khi tỉnh lại từ con kinh hãi liền lộ vẻ mặt then thừng, hai gò má ửng hồng, ánh mắt của nàng không khỏi lộ vẻ đắc ý, rồi ngẩng đầu nhìn về phía Thịnh Y Diễm. Chỉ là, nàng ta vừa ngẩng đầu, nhìn thấy lại là Quân Khanh Liệt che trước người Thịnh Y Diễm, tiếp đó, từ sau lưng Quân Khanh Liệt xuất hiện một cái đầu ngựa, lông mao ngăm đen tỏa sáng, liếc mắt một cái nàng ta cũng có thể nhận ra đó là Tử Điện của Quân Khanh Liệt.

Lòng nàng ta lập tức liền căng thẳng, lại thấy, thân ngựa lộ ra, ngồi bên trên là một hồng y nữ tử, phong hoa tuyệt đại, rõ ràng đúng là bình hoa Thịnh Y Diễm kia! Điều này sao có thể xảy ra! Xưa nay tính tình Quân Khanh Liệt vốn lạnh lùng, làm sao có thể nguyện ý cho Thịnh Y Diễm cười bảo mã yêu quý của hần được? Thịnh Y Diễm làm sao có thể có bộ dáng như vậy!

Đắc ý ở đáy mắt của Tiêu Diệp Nhi nháy mắt biến mất, một chút không tin vào sự thật trước mắt cùng hoảng sợ ừn ừn kéo đến, hai gò má của nàng ta vốn vì xấu hổ mà ửng hồng cũng đột nhiên vắn vẹo, hai tay nắm chặt. Sao có thể, khí nữ này còn bị nàng ta hung hăng dẫm nát dưới chân, sao có thể lôi kéo được thái tử về phía mình! Nàng nên ở trong Thịnh phủ thương tâm cực độ, khóc lóc nỉ non mới đúng a!

Nhưng rất nhanh sau đó, Tiêu Diệp Nhi liền che giấu cảm xúc của mình, lại dịu dàng cúi thấp đầu xuống.

Làm một sát thủ có thể bộc lộ hết tài năng giữa cả ngàn sát thủ khác, tuổi còn trẻ mà đã thành người không cần ra ngoài làm nhiệm vụ, chỉ cần ở trong tổ chức dạy dỗ sát thủ mà nói, kiếp trước năng lực của Tô Ý Nhan tự nhiên chân thật đáng tin, biểu tình nhỏ nhất nàng cũng có thể sớm nắm giữ kỹ xảo mà diễn lại y hệt.

Cho nên, tuy rằng Tiêu Diệp Nhi cực lực che giấu cảm xúc dao động của mình, nhưng Thịnh Y Diễm vẫn nhìn thấu nàng ta. Chỉ sợ Tiêu Diệp Nhi không ngờ sẽ có một ngày, Thịnh Y Diễm có thể tỏa ra diễm quang rực rỡ xuất hiện ở trước mặt nàng ta như vậy đi. Từ xưa tới nay, Tiêu Diệp Nhi đều lấy chuyện có thể dẫm nát Thịnh Y Diễm ở dưới chân làm thú vui, hiện giờ nàng ta biết e ngại rồi sao?

Lòng ghen tị cùng hư vinh của nữ nhân, thật đúng là buồn cười!

Nàng hưng trí nhìn chằm chằm Tiêu Diệp Nhi hồi lâu, thế này mới quay sang nhìn Quân Khanh Duệ, đem về mặt phần nộ nhưng vẫn tỏ vẻ không hờn giận của hần xem ở trong mắt, trong lòng Thịnh Y Diễm lại châm chọc một trận.

Về nam nhân, nàng còn chưa đủ hiểu sao, đều là sức sinh tự đại ích kỷ, vĩnh viễn chỉ tự cho mình cái quyền khi nhục nữ nhân, cũng không đồng ý nữ nhân thoát khỏi lòng bàn tay, ăn trong bát nhìn trong nồi, vĩnh viễn đều cảm thấy thứ không chiếm được mới là thứ tốt nhất, đem nữ nhân trở thành con rối gỗ để không chế mới thỏa mãn lòng tự đại kia của mình. Nhưng cũng đồng dạng, thời gian trôi qua lại ngán ngẫm nữ nhân thiếu mất tính kích thích, mất đi hương vị xưa kia, sau đó có mới nói cũ.

Hơn nữa, nam nhân như Quân Khanh Duệ này, lại là loại tưởng rằng nữ nhân khắp thiên hạ nên vây quanh một mình hắn. Nay người ngưỡng mộ hắn là nàng có thể thoát khỏi sự khống chế của hắn, hắn liền cảm thấy mình bị phản bội, dục vọng chinh phục một lần nữa nổi lên, nói không chừng lát nữa hắn còn nghĩ nàng chơi trò lật mềm buộc chặt với hắn đâu.

Quả thực là quá buồn cười, quá ngây thơ!

Đối với người như thế, ngay cả cho chút mặt mũi Thịnh Y Diễm đều lười, lại càng không nguyện ý tốn tâm tư lên người hắn, nàng không hề che giấu vẻ chán ghét trong mắt mình. Ánh mắt từ trên mặt Quân Khanh Duệ dời đi, dừng lại trên người tên thị vệ đứng cạnh hắn, thân nhiên nói: “Quả thật là không cần chuẩn bị giấy bút!”

Thấy vẻ mặt chán ghét căn bản không muốn nhìn mình của nàng, lòng của Quân Khanh Duệ lại rối rắm vài phần. Nhưng vừa nghe thấy lời nói kia của Thịnh Y Diễm, ánh mắt hắn liền giãn ra, thầm nghĩ chẳng qua nàng muốn hấp dẫn hưng trí của hắn mà thôi, còn không phải đang phát tiết lửa giận khi bị hắn hù. Quả thực Thịnh Y Diễm lúc này vẫn là Thịnh Y Diễm trước kia, hắn đã nói mà, một người làm sao có thể đột nhiên thay đổi nhiều như thế đâu.

Có điều, tiếp theo hắn liền phát hiện có gì đó không đúng, lời nói mới vừa rồi của Thịnh Y Diễm cư nhiên không hề có chút tạm dừng nào, thanh âm thanh thúy, nhấn rõ từng chữ từng từ, lời nói lưu loát, giọng điệu ẩn chứa cường thế vô cùng. Cái loại giọng điệu ra lệnh này, thế nhưng phát ra từ miệng của người luôn luôn khiếp nhược, luôn luôn khúm núm như Thịnh Y Diễm?

Đồng tử của hắn co rút lại, mà đôi mắt hạnh của Tiêu Diệp Nhi ngồi ở trước người hắn cũng mở to, nhin không được kinh hô: “Thịnh muội muội, người... Người đã khỏi, không còn cà lăm nữa?”

Thịnh Y Diễm nhìn về mặt kinh ngạc cùng kinh sợ của Tiêu Diệp Nhi, tựa tiểu phi tiểu, mị mị ánh mắt, thế này mới thân nhiên nói: “Đúng vậy, ta đã khỏi rồi. Sao nhìn Tiêu tỷ tỷ không cao hứng cho ta vậy?”

Mới vừa rồi, câu nói đầu tiên của Thịnh Y Diễm chẳng qua chỉ có vài từ, nói lưu loát cũng không khó gì, nhưng nàng vừa nói xong câu này, quả thực không còn lấp bắp nữa, khiến cho không chỉ có Tiêu Diệp Nhi trừng to mắt kinh ngạc nhìn, ngay cả đám người Quân Khanh Duệ cũng đều lộ ra vẻ khiếp sợ!

Đối với Tiêu Diệp Nhi mà nói, Thịnh Y Diễm trời sinh so với nàng ta đẹp hơn nhiều, nhưng so ra vẫn kém danh tiếng của nàng ta, khắp nơi đều bị nàng ta ngồi lên đầu. Chỉ vì có nữ nhân Tiêu Diệp Nhi tài ba là nàng ta, thì đệ nhất mỹ nhân Trung Từ quốc Thịnh Y Diễm này liền thành trò cười, Thịnh Y Diễm luôn luôn đều là lá cây làm nền cho đóa hoa Tiêu Diệp Nhi.

Nay, Thịnh Y Diễm đột nhiên không còn cà lăm, người cũng thay đổi khác trước, tản ra hào quang chói lọi, hào quang này lại khiến Tiêu Diệp Nhi cư nhiên không có biện pháp nhìn thẳng, sao nàng ta có thể cao hứng được? Ngoài việc không thể cao hứng, nàng ta còn hoảng sợ vạn phần, cổ dự cảm không tốt mà lúc này khi kéo khăn voan xuống nàng ta cảm nhận được giờ lại càng cường thịnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Giải trừ hôn ước (phần thượng)

Theo lời nói của Thịnh Y Diễm, mọi người đều nhìn về phía Tiêu Diệp Nhi. Về phần hận trên mặt Tiêu Diệp Nhi không kịp thu hồi, hiện giờ nàng ta chột thay đổi về mặt, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn kia trông có vẻ hơi dữ tợn, mất đi tạo nhã thường ngày.

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc cùng quái dị của mọi người, nàng ta chỉ có thể nhanh chóng cười cười tỏ vẻ xấu hổ, khô khan nói: “Làm sao có thể, ta... Ta đương nhiên là cảm thấy cao hứng thay Thịnh muội muội.”

Nàng ta nói xong, lại cúi đầu cắn môi dưới, bình ổn một chút tâm tình, thế này mới có chút nghiêng người, ra vẻ run rẩy hướng Quân Khanh Duệ nói: “Diệp Nhi tư chất kém cỏi, nhận được ái mộ, vô cùng cảm kích, nghĩ muốn báo đáp, nhưng Thịnh muội muội nàng si mê vương gia, không muốn vương gia viết hù thư, Diệp Nhi cũng không thể hại Thịnh muội muội. Nay Thịnh muội muội được trời cao phù hộ, không còn bệnh cà lăm, người vẫn nên cưới Thịnh muội muội làm phi đi thôi, Diệp Nhi... Diệp Nhi như vậy không còn mặt mũi tái giá, gả cho người khác, nguyện ý cả đời không thành gia, coi như hồi báo tình ý của điện hạ...”

Nàng ta nói xong, hai dòng nước mắt lăn xuống hai gò má trắng nõn, giống như hoa lê đầm mưa(1), quả nhiên là điềm đạm đáng yêu, một bộ dáng bị nữ nhân hư hỏng hãm hại, như đóa hoa trắng nhỏ nhỏ không thể không từ bỏ người mình yêu.

Bị nàng ta nói như vậy, lại biến thành Thịnh Y Diễm là kẻ ác độc, lòng dạ hẹp hòi, rõ ràng người ta tình chàng ý thiếp, lại đi chia rẽ người ta, làm hại đệ nhất tài nữ tương lai phải cơ khổ cả đời, quả thực so với Pháp Hải hãm hại Bạch nương tử cùng Hứa Tiên không thể đến với nhau trong kinh kịch càng khiến người xem giận dữ không thôi.

Đôi mắt của Thịnh Y Diễm lạnh lùng nhìn Tiêu Diệp Nhi diễn trò, cũng không để ý tới vẻ mặt mọi người hoặc đồng tình, hoặc phẫn nộ, thấy Quân Khanh Duệ nắm tay Tiêu Diệp Nhi thấp giọng nhỏ nhẹ an ủi, ánh mắt nàng chứa đầy vẻ mỉa mai.

“Nữ nhân như ngươi sao có thể mặt dày mày dạn như vậy! Dực vương rõ ràng không thích ngươi, ngươi không nên quần quít lấy điện hạ a. Diệp Nhi tỷ tỷ cùng điện hạ mới là trời sinh một đôi, đều là ngươi, không nên chia rẽ bọn họ, ngươi thật ác độc!”

Bạch Như Ngọc thấy Thịnh Y Diễm không còn cả lăm nữa, người cũng hoàn toàn thay đổi, càng được thái tử xem trọng, sớm đã kiếm chế không được, lúc này thấy Tiêu Diệp Nhi rơi nước mắt, nàng ta liền nhảy ra, dẫn đầu trách móc Thịnh Y Diễm.

Thịnh Y Diễm bị nàng ta chỉ vào cái mũi mà mắng, vốn khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng nháy mắt thay đổi, nàng nâng tay ôm ngực, đầu vai run run, lã chã khóc, không biết theo ai nhìn Bạch Như Ngọc, vẻ mặt ủy khuất đáng thương như vậy.

Nàng trời sinh tuyệt mỹ, giờ phút này đồng tử trong suốt tràn đầy nước mắt, như những hạt mưa long lanh đọng đầy đôi mắt, mắt đen dính nước càng thêm đen bóng, chớp mắt một cái liền có vài giọt nước mắt rơi ra, lông mi run lên, phảng phất như cánh bướm dính sương sớm sắp sửa bay đi.

Hàng mi tú nhả như sương khói nhẹ nhàng mờ ra, chớp mũi kia ủy khuất nhấn lại, hàm răng nhỏ nhỏ đáng yêu khê cắn môi dưới, khóe môi hơi nhếch lên như đóa hoa hải đường khê run rẩy trong đêm mưa bão.

Mỹ nhân ủy khuất, rõ ràng đã không còn sức chống đỡ, lại còn quật cường không chịu cúi đầu khóc lóc trước mặt mọi người. Cái loại mỹ cảm làm lòng người rung động này quả thực khiến người nhìn nàng tan nát cõi lòng, cam tâm tình nguyện chết vạn lần, chỉ để đổi lại nụ cười của nàng mà thôi.

Cái gì gọi là diễn xuất cao hơn một bậc? Có đối lập bậc này, khiến vẻ mặt đáng thương lúc trước của Tiêu Diệp Nhi, nhất thời mọi sắc thái đều biến mất, ai còn nhớ rõ ủy khuất của nàng ta đâu?

Mọi nơi bỗng nhiên lâm vào im lặng, đồng loạt nhìn Thịnh Y Diễm. Trong lòng nàng cười cười, kiếp trước nhan sắc của nàng chẳng qua hơn trung bình một chút, chỉ cần nàng muốn, liền có thể bắt lấy tâm tư của bất luận kẻ nào, mặc kệ nam nữ già trẻ, nay, nàng có được nhan sắc của Thịnh Y Diễm đứng là gấp mấy lần, Tiêu Diệp Nhi muốn ở trước mặt nàng diễn trò, quả thực là tự tìm đường chết.

Nàng run run lông mi, cắn cắn cánh môi, giống như khó kim nén được, đột nhiên nàng nâng tay áo lên che khuất gương mặt mình.

Mọi người thấy vậy, đều thôn thức không đành lòng, tự động tưởng tượng đến hình ảnh mỹ nhân buồn bã rơi nước mắt. Nhưng khuôn mặt bị vải vóc che chắn của Thịnh Y Diễm lại nhanh chóng nghiêng về phía Tiêu Diệp Nhi chớp chớp hai mắt. Đây là hành động khiêu khích trắng trợn, tỏ ý châm chọc cùng khinh thường đối với Tiêu Diệp Nhi của nàng.

Tiêu Diệp Nhi đương nhiên hiểu được ý tứ của Thịnh Y Diễm. Thấy Thịnh Y Diễm hướng mình chớp mắt, vừa kinh sợ lại ngạc nhiên, vừa tức giận lại uất ức. Làm cách nào nàng ta cũng không thể tin được, đây là người đêm qua chịu đựng tức giận của mình, ủy khuất run rẩy, quỳ gối dưới chân mình đau khổ cầu xin, Thịnh Y Diễm! Nàng ta giương miệng, còn chưa phản ứng lại, Thịnh Y Diễm liền tiếp tục thay đổi sắc mặt.

Mà Quân Khanh Duệ tự nhiên cũng đem động tác của Thịnh Y Diễm nhìn rõ ràng, lại cảm nhận được cả người Tiêu Diệp Nhi đang run run, hiển nhiên là tức giận không kìm được, đôi mắt đen nhánh của hân nổi sóng cuộn cuộn. Nữ nhân này, nàng dám ở dưới mí mắt hân bày ra bộ dáng hai mặt như thế, nàng, rất là kiêu ngạo!

Vì trường bào che lấp, cộng thêm vấn đề về góc độ, cũng chỉ có Tiêu Diệp Nhi, Quân Khanh Duệ, Quân Khanh Liệt, Tư Đồ Hiên, cùng Bạch Như Ngọc, nhóm người cách Thịnh Y Diễm gần nhất này mới nhìn thấy động tác nhỏ kia của nàng.

Chẳng qua chỉ trong giây lát, không chờ Tiêu Diệp Nhi phản ứng lại, Thịnh Y Diễm đã hạ ống tay áo, bày ra bộ dáng ần ần nhấn ép nước mắt quay về, tiếp đó, nàng mới hướng Bạch Như Ngọc nói: “Bạch tỷ tỷ thật sự nghĩ sai cho ta, lúc trước ta quần quýt si mê Dực vương, đều do hôn ước kia cả. Thái hậu chỉ hôn, ta thân là nữ nhi của đại thần triều đình, không dám không để trong lòng a. Mặc dù ta bắt tài, nhưng vẫn đọc qua nữ giới, biết được một khi nữ tử đã đính hôn, liền phải bảo vệ tâm của mình cho tốt, chung thủy như một, cho nên, dù Dực vương không thích ta, ta cũng muốn báo đáp lại ân đức của thái hậu, quy củ một lòng. Chỉ là, hôm nay là ngày đại hôn, ta lại bị Dực vương vứt bỏ, cảm thấy quá xấu hổ, tự vẫn suốt nửa chết đi. May mắn thay trời cao cho ta tỉnh lại, thế mới hiểu ra, Dực vương cam nguyện mạo hiểm làm trái ý chỉ của thái hậu, bôi nhọ danh tiếng hoàng thất, làm một đứa cháu bất hiếu, cũng phải cưới Tiêu tỷ tỷ bằng được. Tiêu tỷ tỷ cùng Hiên công tử đã đính hôn, còn dám mạo hiểm làm trái quy củ của thiên hạ, đối với Dực vương động tâm, qua đó có thể thấy được hai người là thật tâm yêu nhau, ta sao có thể nhẫn tâm ngăn cách đôi tình nhân này đâu? Khi ta tự vẫn, từng ở trong sương mù gặp được thái hậu, lão nhân gia ca thán liên tục, về mặt bị thương, nói rõ nàng nói sai đây tư hồng rồi, thế này mới khiến ta thông khổ nhiều năm, khiến Dực vương không thể toại nguyện mà oán nàng, nàng thương ta, đã đồng ý cho ta tùy ý giải quyết hậu quả nàng gây ra. Hôm nay, ta tới nơi này, cũng không phải muốn ngăn cản Dực vương...”

Nàng nói xong, vẻ mặt lại lần nữa khôi phục thanh nhã, giống như mình châu được tẩy trần, như ánh mặt trời phá tan tầng mây, khuôn mặt bừng sáng, liếc mắt nhìn về phía Quân Khanh Duệ cùng Tiêu Diệp Nhi, nói: “Ta không gọi thị vệ đi lấy giấy bút, chỉ vì ta cùng Dực vương vẫn chưa thành thân, mà chưa thành thân, làm sao có thể hưu đây?”

Nàng vừa dứt lời, mọi nơi lại tĩnh lặng. Mọi người còn chưa tỉnh lại từ bờ ngờ trước một loạt hành động này của nàng.

Quân Khanh Liệt thấy Thịnh Y Diễm một thân trong treo lại lạnh lùng cường thế nháy mắt như thay đổi thành một người khác, mảnh mai giống như một trận gió đều có thể thổi đi, trên đầu Bạch Như Ngọc, vốn hẳn đã có chút ngạc nhiên, lại thấy nàng nghịch ngợm bồn cọt hướng Tiêu Diệp Nhi nháy mắt, cười khê như vậy khiến người ta nín thở, tim nhảy loạn trong lồng ngực, nhất thời hẳn liền không nhìn được cười cười. Giờ phút này, thấy nàng mới chỉ nói vài lời đã khiến sắc mặt của Quân Khanh Duệ biến đổi mấy lượt, cuối cùng xanh mét một mảnh, mà vẻ mặt của Tiêu Diệp Nhi lại vụn vụn, đỏ ửng lên, Bạch Như Ngọc lại sợ ngây người, Quân Khanh Liệt liền nhìn không được nhếch cao khóe môi.

Mấy lời này của Thịnh Y Diễm quả nhiên rất độc a. Tuy rằng những câu này đều có giọng điệu của kẻ yếu thế, nhưng quả thực chính là chỉ vào cái mũi của Quân Khanh Duệ mắng hấn bất hiếu, đá vào mặt của Tiêu Diệp Nhi mắng nàng ta không tuân thủ lễ giáo, hoa tâm.

Chuyện không liên quan tới mình, nhóm dân chúng đều im lặng xem náo nhiệt. Thế nhân đều thích nhìn tài tử giai nhân tạo thành một đôi thần tiên quyến lữ. Trước kia, Thịnh Y Diễm là tiêu điểm bị người ta chê cười, một cái bình hoa suốt ngày lấp bắp, lại dám mơ tưởng Dục vương, đương nhiên so ra không bằng Tiêu Diệp Nhi xứng với Dục vương, cho nên, thế nhân liền cứ xem nhẹ hôn ước của nàng cùng Dục vương, chỉ đành than thở thay cho Dục vương, bất bình thay cho Tiêu Diệp Nhi. Nhưng hôm nay, hào quang mà Thịnh Y Diễm tỏa ra còn hơn Tiêu Diệp Nhi gấp vạn lần, nàng lại là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của Quân Khanh Duệ, nghe nàng nói xong mấy lời kia, thế nhân nhất thời lại có suy nghĩ khác về chuyện này.

Ghi chú:

(1) hoa lê đầm mưa: gốc là 梨花帶雨, giống như hoa lê dính hạt mưa, vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi, sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái khi khóc

Bạn đang đọc truyện *Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Giải trừ hôn ước (phần hạ)

Lúc này, tâm tình của thế nhân lập tức thay đổi nghiêng trời lệch đất!

Đúng vậy, rõ ràng người có hôn ước với Dục vương là Thịnh tiểu thư. Nhiều năm qua, Thịnh tiểu thư có tình có nghĩa như vậy, nhưng Dục vương lại vô tình vô nghĩa, là một đứa cháu bất hiếu, Tiêu Diệp Nhi kia lại hoa tâm làm tiểu tam chen chân vào, không tuân thủ nữ tắc, cô phụ Hiến công tử, còn công khai quyến rũ Dục vương, quả thực là cực kỳ không biết xấu hổ. Chỉ thương thay cho Thịnh tiểu thư, nhiều năm qua đều bị thế nhân hiểu lầm, bị khi nhục, thật sự là điều không nên.

Tiêu Diệp Nhi có tài thì như thế nào! Nàng căn bản không có đức hạnh, rốt cuộc thì lời người xưa nói rất đúng, nữ nhân không có tài thì đã có đức, nữ nhân học rộng tài cao thì không tuân thủ quy củ, thanh cao tự mình hứa hôn, cũng không biết phân biệt tôn ti, ngay cả nữ tắc cũng không tuân thủ!

Lúc này, mọi người nhìn thấy Tiêu Diệp Nhi ngồi trước người Quân Khanh Duệ ở trên lưng ngựa, được Quân Khanh Duệ ôm vào trong lòng còn cảm thấy hình ảnh mỹ nữ tuấn nam này cực kỳ đẹp mắt, một đôi bích nhân bị Nguyệt lão nối sai tơ hồng, vẫn vượt qua muôn vàn khó khăn để yêu nhau rốt cuộc đã có thể ở cùng một chỗ, nhưng hiện tại nhìn lại, lập tức liền cảm thấy hai người này quá đối phong bại tục!

Một người ở ngay trước mặt vị hôn thê, cùng nữ nhân khác ôm ấp áp áp. Một người ở ngay trước mặt vị hôn phu, cùng nam nhân khác âu âu yếm yếm. Dục vương thì không sao, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu cũng là chuyện bình thường, nhưng là một nữ tử chưa thành hôn, Tiêu Diệp Nhi lại phóng đảng như thế, quả thực là quá vô liêm sỉ!

Cái gì mà đệ nhất tài nữ, căn bản ngay cả kỹ nữ cũng không bằng, kỹ nữ còn thu bạc mới đón tiếp nam nhân đâu, đệ nhất tài nữ như nàng xem ra thật tốt, tự động đón tiếp không cần thu bạc!

Mọi người vừa nghĩ như vậy, không khỏi nhìn về phía Tư Đồ Hiến, chỉ thấy nụ cười như gió xuân của Hiến công tử giờ đây đã không còn trên mặt, hẳn buồn bã cúi đầu, bóng dáng nhìn vào có vẻ có chút tịch liêu, gương mặt tràn đầy thương tiếc cùng bất đắc dĩ đối với hành động của Tiêu Diệp Nhi.

Hóa ra, vừa rồi Hiến công tử cũng là cố gắng chống đỡ a. Mọi người đồng thời thờ dài, ánh mắt nhìn về phía Quân Khanh Duệ cùng Tiêu Diệp Nhi càng trở nên sắc bén hơn, hèn mọn hơn.

Thịnh Y Diễm trực tiếp không nhìn ánh mắt có thể ăn thịt người của Quân Khanh Duệ, nàng chuyển mắt nhìn về phía Tư Đồ Hiến. Chống lại tầm mắt của hắn, nàng nhìn không được hừ một tiếng, ý tứ trong đó cực kỳ rõ ràng: vừa rồi sao ngươi không giả vờ, lấy ta ra làm người giao dịch, thế mới có chỗ dựa để kiếm chút lợi ích cho bản thân.

Tư Đồ Hiến thấy mắt đẹp của Thịnh Y Diễm trừng đến, bất động thanh sắc hướng về phía nàng đưa tình, coi như lấy lòng nói: chúng ta là đội hữu cùng chiến tuyến, đừng tức giận vì chuyện nhỏ nhặt như vậy a.

Quân Khanh Liệt thấy Thịnh Y Diễm cùng Tư Đồ Hiến trao đổi ánh mắt đầy hiểu ý nhau kia, nụ cười chợt tắt, cười ngửa tiến lên, nói: “Diễm nhi muội muội nói rất đúng, nếu còn chưa thành thân, làm sao có thể hưu? Nếu khi Diễm nhi muội muội đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết, hoàng tử mẫu lại hiện linh, muốn nàng tùy ý giải quyết chuyện này, như vậy, hôm nay Diễm nhi muội muội cùng tư hoàng đệ giải trừ hôn ước đi thôi. Bản thái tử nguyện cùng các con dân Trung Từ quốc ta làm chứng.”

Quân Khanh Duệ bị hai, ba câu nói không chút lưu tình nào của Thịnh Y Diễm bêu danh thành đũa chấu bất hiếu, vô tình vô nghĩa, lại thấy ngay cả liếc mắt nhìn mình một cái nàng cũng lười, lại ở ngay trước mặt hấn cùng Tư Đồ Hiến mất đi mây lại, hấn vừa tức vừa hận, tay ôm hông Tiêu Diệp Nhi không tự chủ co chặt lại. Lực đạo kia quả thực dã man, giống như đem Tiêu Diệp Nhi biến thành Thịnh Y Diễm, bầm thây vạn đoạn nàng cho hạ giận.

Mà Tiêu Diệp Nhi thấy mọi người đều dùng ánh mắt hèn mọn nhìn chằm chằm nàng ta, có vài người còn đối với nàng ta chỉ chỉ trỏ trỏ, bắt đầu chửi rủa, từ nhỏ đến lớn nàng ta toàn được người khác thổi phồng khen ngợi, chưa từng chịu qua đối xử như vậy, rốt cuộc vẫn chỉ là một cô nương hơn mười tuổi chưa trải qua sự đời, ngày thường có thể giả vờ, nay một chút bình tĩnh cũng không còn, oán hận khiến sắc mặt nàng ta bắt đầu xuất hiện vẻ dữ tợn, xấu xí.

Mười ngón tay của nàng ta đâm sâu vào lòng bàn tay, không cam lòng cùng cấu giận tràn ngập thân thể nàng ta, phần nộ khiến nàng ta không cảm nhận được cảm giác đau đớn ở eo khi bị Quân Khanh Duệ kim chặt.

“Nàng giả vờ! Nữ nhân độc ác này! Các người đều bị bề ngoài của nàng lừa gạt, vừa rồi nàng còn vụng trộm nở nụ cười với Diệp Nhi tỷ tỷ, ta thấy hết. Nàng căn bản chính là muốn tranh thủ sự đồng tình của các người nên mới nói vậy. Hơn mười năm qua nàng đều như thuốc cao bôi trên da chó, dính lấy Dực vương điện hạ, làm sao có thể thành toàn cho Diệp Nhi tỷ tỷ cùng điện hạ a! Các người đừng bị nữ nhân này lừa!” Đến lúc này Bạch Như Ngọc mới hồi phục tinh thần, thấy tình thế chuyển biến lớn, nàng ta lập tức giận sôi, khuôn mặt tràn đầy dữ tợn nâng tay chỉ vào Thịnh Y Diễm, lớn tiếng ồn ào.

Thịnh Y Diễm bị nàng ta mắng như vậy, chẳng qua cũng chỉ thở dài, nhân tiện nói: “Theo như lời của Bạch tỷ tỷ, trước kia ta quả thật cố chấp chuyện hôn ước, quả thật làm phiền Dực vương cùng Tiêu tỷ tỷ, cho nên hôm nay mới rút ra được kinh nghiệm xương máu, đến Tiêu phủ sửa chữa sai lầm trước kia của ta.”

Nàng nói xong, hai chân lại kẹp chặt bụng ngựa, tiến nhanh về phía trước hai bước, có chút cúi người lười biếng nằm xuống đầu ngựa, nhìn chăm chú Quân Khanh Duệ cùng Tiêu Diệp Nhi đang gần nàng trong gang tấc, nói: “Y Diễm chúc mừng Dực vương đã tìm được giai nhân. Ta biết tâm ý của vương gia, nên nguyện ý cho đôi tình nhân biến thành quyền lữ. Hôm nay cố ý đến đây giải trừ hôn ước, thành toàn hai người, giúp Tiêu tỷ tỷ có thể quang minh chính đại tiến vào Dực vương phủ, càng bày tỏ chúc phúc từ đáy lòng ta, chúc vương gia cùng Tiêu tỷ tỷ có thể bạch đầu giai lão, ân ái ái, không nghi kỵ nhau.”

Ánh nắng trời chiều, mờ mờ ảo ảo chuyển động phía sau, lập tức, hình ảnh nữ tử lười biếng nằm ở đầu ngựa kia càng trở nên bắt mắt. Hồng y diễm lệ như lửa, nàng nói xong còn mỉm cười, khiến gương mặt tuyệt diễm kia như tỏa ra quang ảnh lưu ly, làm cho thiên địa thất sắc, sóng mắt nàng lưu chuyển, chiếu lại hình ảnh mờ ảo, giống như tiên nữ hạ phàm.

Tiếp đó, từ trong tay áo, đột nhiên nàng rút ra một tờ hôn thư, bàn tay hồng hào giương lên, đem hôn thư ném lên cao. Đồng thời, một bên tay khác cũng giơ lên, rút Tế Huyền bảo kiếm từ thất lung Quân Khanh Liệt ra, cổ tay phi vũ, kiếm chỉ trường không, qua vài động tác múa kiếm hoa mỹ, tờ hôn thư đã biến thành muôn vàn mảnh vụn bay bay như bông tuyết, phiêu lãng bên cạnh người nàng, rồi dần dần rơi hết xuống đất.

Hôn thư đã hủy, hôn ước đã giải. Nàng thật muốn giải trừ hôn ước này, thành toàn cho Dực vương cùng Tiêu Diệp Nhi. Hiển nhiên, lời nói của Bạch Như Ngọc tự động sụp đổ.

Thân mình Quân Khanh Duệ run lên, cánh tay kim chặt trên eo Tiêu Diệp Nhi bất tri bất giác buông lỏng. Hấn cơ hồ cứ trở mắt nhìn chằm chằm Thịnh Y Diễm, trong đôi mắt màu đỏ tràn đầy phức tạp, cuộn cuộn nổi sóng.

Thịnh Y Diễm lại nhìn chằm chằm Quân Khanh Duệ, cho tới khi nói xong mấy câu vừa rồi, lần đầu tiên nàng thật sự thần nhiên nhìn hấn, từng chữ từng từ nói: “Hôn thư đã hủy, hôn ước cũng giải. Từ nay về sau, Thịnh Y Diễm ta cùng Dực vương thành người xa lạ, không còn bất cứ quan hệ gì!”

Thanh âm của nàng như sấm oanh tạc, chấn nhiếp lòng người. Nói xong, cổ tay nàng chuyển động, chuôi bảo kiếm này liền lóe ra thanh quang, rời tay mà đi, đương một tiếng, chuẩn xác cắm vào vỏ kiếm gài bên hông Quân Khanh Liệt.

Tao nhả thanh dật, có thể so sánh với nam nhi. Một kiếm chém tan hôn ước, duy ngã độc tôn, thanh ngạo bất phàm

Sau khi khắp nơi trải qua một hồi tĩnh lặng, bốn phía lại ồn ào như sấm vang trời.

“Trời a, đẹp quá! Mất Dực vương bị mù đi, sao mỹ nhân bạc này lại không thêm cười? Ngày sau chỉ sợ hối hận muốn chết!”

“Nữ tử trọng tình trọng nghĩa, thiện lương lại tiêu sái, trung trinh như vậy đi đâu tìm được? Lần này Dực vương quả thật đuối dũa hấu lớn đi để tìm hạt dũa nhỏ bé a!”

“Rõ ràng là Tiêu cô nương có lỗi với nàng, Thịnh cô nương còn thành toàn cho nàng ta. Tấm lòng như vậy thật sự là khó có được a!”

“Đây mới là phong thái của đệ nhất mỹ nhân Trung Từ quốc, không đúng, chỉ sợ ngay cả thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Thịnh cô nương cũng đảm nhận được!”

...

Khắp nơi nghị luận ầm ầm, kiếm khí tỏa ra lưu quang bốn phía kia càng làm nổi bật một thân thanh ngao của nữ tử. Mỹ nhân phong hoa tuyệt đại như vậy, chấn nhiếp lòng người. Lại nghe thấy lời nói không chút để ý của Thịnh Y Diễm, thành người xa lạ, không còn bất cứ quan hệ gì, vốn thân mình Quân Khanh Duệ đây cao ngạo nay đột nhiên cứng đờ. Từ khi sinh ra, đây là lần đầu tiên hắn nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt đều xanh mét, khó có thể duy trì bình tĩnh, ngũ quan toàn mỹ tràn đầy cảm xúc phức tạp bắt đầu vận vẹo, bên tai chỉ quanh quẩn câu nói kia của nàng.

Từ nay về sau, thành người xa lạ, không còn bất cứ quan hệ gì!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ngàn người chê trách

Mọi người hình như cũng không ngờ được Thịnh Y Diễm sẽ dứt khoát phá hủy hôn thư như vậy, nhất thời đều sững sốt, gió lớn thổi qua, yên tĩnh không một tiếng động.

Hồi lâu sau, không biết người nào lớn tiếng kêu lên: “Thịnh cô nương sao lại dứt khoát giải trừ hôn ước như vậy, là người ta có lỗi với Thịnh cô nương, Thịnh cô nương nên tiến cung cầu hoàng thượng cho cô nương một cái công đạo mới phải! Công đạo đều dựa vào lòng người, nhóm dân chúng chúng ta mặc dù người nhỏ, lời nhẹ, nhưng sẽ không trơ mắt nhìn vài người ý thể chen ép người khác, huống chi, Thịnh cô nương làm như vậy chẳng phải là tiện nghi cho đôi...”

Lên tiếng là một vị thư sinh mặt trắng mặc bố y. Lòng hắn tràn đầy căm phẫn hô lên, cuối cùng lại nhớ tới thân phận của Dực vương, cùng với thế lực của Tiêu gia, nên không nói hết ý. Nhưng tuy là như thế, mọi người đều hiểu được mấy lời sau cùng mà hắn nuốt vào không nói ra kia.

Chẳng phải là tiện nghi cho đôi gian phu dâm phụ!

Đúng vậy, gian phu dâm phụ!

Vậy mà, chỉ trong khoảng nửa khắc, đôi tình nhân Dực vương cùng Tiêu Diệp Nhi phải vượt qua muôn vàn gian khổ để đến với nhau này liền trở thành gian phu dâm phụ, bị ngàn người chê trách.

Sắc mặt của Tiêu Diệp Nhi sớm đã trắng bệch, giờ phút này nàng ta sao dám không biết xấu hổ ngồi trong lòng Quân Khanh Duệ ở trên lưng ngựa nữa, rồi rít nháy xuống đất.

Lúc này, nàng ta quả thật trông cực kỳ kinh hoàng luống cuống. Ngày thường nàng ta tự nhận mình tài hoa xuất chúng, không thua nam nhi, tâm tư kín đáo, nữ trung hào kiệt, nhưng giờ nàng ta có vất hết óc cũng không thể nghĩ được biện pháp có thể xoay chuyển thế cục.

Từ khi sinh ra, đây là lần đầu tiên nàng ta lâm vào hoàn cảnh thất kinh như vậy, khiến lúc nàng ta xuống ngựa, thân hình chật vật suýt nữa thì té ngã. Giương mắt yêu dị kia của Quân Khanh Duệ lúc này cực kỳ âm lệ nhìn chằm chằm vào Thịnh Y Diễm, căn bản là không bận tâm Tiêu Diệp Nhi có chật vật hay không.

Vẫn là ca ca Tiêu Khiếu của Tiêu Diệp Nhi thấy muội muội sắp té ngã, vội vàng chạy xuống bậc thang đỡ nàng ta. Tiêu Diệp Nhi cùng Tiêu Khiếu là huynh muội cùng cha cùng mẹ, đều là con vợ cả, muội muội này của hắn từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, thực khiến người khác yêu thích, còn nữa, trong nhà lại chỉ có muội muội là tiểu cô nương, sau khi lớn lên lại có tài hoa xuất chúng, xinh đẹp động lòng người, đương nhiên Tiêu Khiếu yêu thương muội muội như tính mạng mình, càng lấy chuyện có muội muội như vậy ra mà kiêu ngạo.

Giờ thấy muội muội xưa nay tao nhã lại cao quý bị đá kích như vậy, bộ dáng chật vật không chịu nổi, hắn đỡ Tiêu Diệp Nhi xong liền đưa nàng ta giao cho tỷ nữ phía sau diu, quay đầu lại rút Hàn kiếm ở thắt lưng ra hướng về phía yêu nữ Thịnh Y Diễm đang ngồi trên lưng ngựa kia, trong miệng hô to: “Người nữ nhân âm độc giả dối này, ta giết người, ai cho phép người ở trước cửa Tiêu phủ chúng ta giương oai!”

Tiêu gia là tướng môn, ngay cả Tiêu Diệp Nhi thân là nữ nhi cũng học một chút công phu quyền cước, huống chi Tiêu Khiếu là trưởng tử? Tiêu Khiếu cũng như những con cháu nhà võ khác, tính tình táo bạo, nhưng thiên phú không sai, võ nghệ cũng tính là có chút thành tựu. Một kiếm này của hắn đến quá đột ngột, không lưu tình chút nào, độc ác khiến người nhìn lạnh sống lưng, kiếm phong hướng thẳng vào mi tâm Thịnh Y Diễm mà đâm.

Hắn đột nhiên làm ra hành động như vậy, mọi người chỉ kịp nhìn thấy một đạo ngân quang lóe lên, trong giây lát liền bay thẳng tới trước mặt nữ tử tuyệt diễm kia!

Ánh mắt của Quân Khanh Liệt run lên một chút, tay phải chột vội vã hướng tới thắt lưng, nhưng thứ hắn muốn cầm đã không còn, ngón tay lại chạm phải một mảnh da thịt mềm mại. Đúng là do Thịnh Y Diễm đang ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa kia nhanh hơn hắn một bước, nghiêng thân lấy đi trường kiếm của hắn.

Hắn không thể cầm tới chuôi kiếm, lại chạm phải bàn tay nàng vươn tới, động tác của hắn vì chạm phải làn da mềm mại như tơ lụa của nàng mà nháy mắt

dừng lại, hần cứ trơ mắt nhìn kiếm của mình bị Thịnh Y Diễm cầm lên sử dụng.

Nàng rõ ràng không có một chút nội lực cùng võ công, nhưng động tác còn nhanh hơn cả mình, sao nàng làm được như thế?

Quân Khanh Liệt vừa sợ vừa ca thán, chỉ có thể ngưng mắt nhìn bóng dáng Thịnh Y Diễm ngồi trên lưng ngựa không nhanh không chậm ngửa ra sau, vòng eo mềm mại cơ hồ dán chặt trên lưng Từ Điện, sau khi tránh được một kiếm dừng mảnh mà Tiêu Khiếu đâm tới, nàng lại huy kiếm đón nhận kiếm phong.

Chỉ là kiếm khí của nàng còn chưa chạm tới Tiêu Khiếu, Tiêu Khiếu liền bị một cổ chưởng phong quý dị mà cường đại đánh trúng, cả người như mảnh bô y rách nát, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Oành một tiếng, thân thể của Tiêu Khiếu đánh lên cổ kiệu hoa mà người của Tư Đồ phủ nâng đến, lực đạo quá lớn đem kiệu hoa kia tứ phân ngũ liệt. Lại oành một tiếng nữa, Tiêu Khiếu ngã xuống một đồng vô pháo hoa, hé miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Đồng thời, Hàn kiếm trong tay hần cũng cách một tiếng dừng lại, một ám khí hình ngôi sao bảy cánh làm bằng tinh cương đen nhánh, lóe ra từng tia sáng sắc lạnh cắm vào cổ tay cầm kiếm của hần, máu tươi ồ ồ chảy ra, hiển nhiên, hần bị hai người công kích cùng một lúc.

Trước không nhắc tới cổ chưởng phong vô danh đánh bay hần, còn ám khí ngôi sao bảy cánh trên cổ tay hần kia mọi người đều biết. Đó là món quà hoàng đế đích thân tặng ái tử Dực vương Quân Khanh Duệ nhân dịp sinh nhật tám tuổi, hoàng đế đã mời thợ rèn tốt nhất Trung Từ quốc, dùng tinh cương tốt nhất để rèn thành. Tổng cộng có tám cái, ngày thường đều được gắn trong đai lưng của Quân Khanh Duệ, làm thành trang sức, cũng thành ám khí.

Quân Khanh Duệ cực kỳ yêu quý bộ ám khí này, làm thành vật tùy thân mang theo, không một ngày rời khỏi người, người chôn tính mạng dưới ám khí của hần đêm không xuê, nên không khiến mọi người kinh ngạc là bao. Chỉ là mọi người không nghĩ tới, lúc này hần lại ra tay công kích Tiêu Khiếu, nhất thời đều có chút mơ hồ.

Nhất là Tiêu Diệp Nhi, nàng ta thấy ca ca té ngã liền kinh hô một tiếng xông lên, mắt nhìn đến ám khí trên cổ tay Tiêu Khiếu, mắt hạnh tràn ngập không thể tin nổi cùng bị thương, nâng đôi mắt đầy nước mắt nhìn về phía Quân Khanh Duệ.

Vừa rồi Quân Khanh Duệ căn bản không kịp suy nghĩ, ám khí trong tay đã tung ra, giờ phút này trên mặt hần cũng lộ vẻ kinh ngạc vô cùng. Đón nhận ánh mắt lên án cùng bi thương của Tiêu Diệp Nhi, nét ngạc nhiên trên mặt hần liền rút hết, thay bằng vẻ lạnh lùng như băng tuyết, một chữ giải thích cũng không có. Tay phải của hần nhấc lên, trong không trung như có một sợi dây vô hình, kéo ám khí từ cổ tay Tiêu Khiếu lại, vẽ ra một đường tơ máu, quay về lòng bàn tay của Quân Khanh Duệ.

Tiếp đó, ám khí trong lòng bàn tay nhanh chóng xoay tròn tạo thành một đóa hoa lạnh lẽo, thương một tiếng, lại quay trở về ngăn chứa ám khí trong đai lưng của hần. Giờ phút này, hần mới lạnh nhạt nhìn về phía Tiêu Khiếu, nói: “Bốn vương nhất thời lỡ tay, người đâu, diu Tiêu công tử đi xuống chữa thương.”

Thất tinh hàn phiêu(1), một khi ra tay, không chết cũng bị thương, chưa từng nghe qua Dực vương lỡ tay, chỉ là nếu như Quân Khanh Duệ đã nói vậy, Tiêu gia liền không một ai dám có dị nghị gì. Thị vệ liền đi tới nâng Tiêu Khiếu dậy, Tiêu Khiếu lại hé miệng phun ra một ngụm máu tươi lớn nữa.

Thấy ca ca bởi vì mình mà chịu trọng thương như thế, nước mắt Tiêu Diệp Nhi rơi như mưa, chua xót cùng đau đớn tràn ngập thân thể nàng ta, thậm chí ngay cả dũng khí quay đầu nhìn Quân Khanh Duệ cũng không có.

Quân Khanh Duệ ra tay chẳng qua cũng chỉ khiến tay Tiêu Khiếu bị thương, không có nội thương gì, nhưng Tiêu Khiếu lại phun ra hai ngụm máu tươi, rõ ràng đó là do nội tạng bị trọng thương gây ra, có thể thấy được, cổ chưởng phong lúc nãy đánh bay hần ra ngoài kia lăng liệt tới mức nào.

Quý tử nhà mình bị trọng thương như thế, còn ở ngay trước cửa nhà, sắc mặt Tiêu Hồ liền dữ tợn, ánh mắt lợi hại đảo qua mọi người xung quanh, giơ giọng nói: “Là ai khiến con ta trọng thương? Có bản lĩnh thì ra đây cho lão tử...”

Lời nói của hần còn chưa dứt, cư nhiên nghe thấy hai tiếng ba ba vang lên, lại có hai đạo bạch quang lăng liệt lóe lóe. Theo thanh âm thanh thúy, hai bên hai gò má của Tiêu Hồ nhanh chóng hiện lên dấu bàn tay đỏ ửng, thân thể cũng bị lực đạo của hai cái tát này khiến cho lão đảo. Hần cảm nhận được đau đớn, trên mặt liền lộ ra vẻ kinh sợ không thôi.

Mới vừa rồi có người âm thầm đánh Tiêu Khiếu trọng thương, hần không thể cảm nhận được người nọ ra tay từ đâu, chỉ nghĩ chắc là do nhất thời không đề phòng, nhưng hiện tại, khi hần hô to như thế, rõ ràng đã tập trung toàn bộ lực chú ý, cả người phòng bị, thế nhưng còn bị người nọ tát vào mặt ở ngay trước mắt mọi người, kể cả như vậy, hần cũng không biết người nọ ra tay từ đâu, chuyện này, quả thực đáng sợ!

Sắc mặt Tiêu Hồ đại biến, mắt hồ trừng trừng, hoảng sợ tìm kiếm xung quanh.

Ánh mắt của Quân Khanh Liệt cũng đã thâm thúy trừng về phía cổ kiệu hoa đặt trước cửa Tiêu phủ kia. Vừa rồi khi có người ra tay khiến con ngựa của Tư Đồ Hiến chấn kinh, hần đã nhận ra hơi thở thâm trầm phát ra từ trong kiệu. Giờ Tiêu Khiếu bị chưởng phong đánh bay ra ngoài, hần càng chắc chắn cảm giác của mình không sai, quả thật trong kiệu này có người!

Mà giờ phút này, khi Tiêu Hồ lên tiếng, hần đem lực chú ý toàn bộ đều ngưng tụ trên cổ kiệu kia. Chỉ thấy Tiêu Hồ bị người nọ vấp miệng trong vô hình, vậy mà rèm che kiệu lại không hề lay động chút nào. Tiêu Hồ là nhất phẩm tướng quân của Trung Từ quốc, võ nghệ đương nhiên bất phàm, có thể dễ dàng khiến Tiêu Hồ mất hết thể diện như thế, ngay cả đối thủ là ai, đang ở phương nào đều không phát giác ra được...

Đôi mắt vốn nhìn chăm chăm rèm che kiệu của Quân Khanh Liệt không khỏi híp lại, hai tay đặt bên người bỗng nhiên nắm chặt.

Ghi chú:

(1) Thất tinh hàn phiêu: đại ý là ngôi sao bảy cánh lạnh lùng bay

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nam nhân như yêu nghiệt

Ánh mắt của Thịnh Y Diễm cũng dừng trên cổ kiệu hoa kia, mắt đẹp lóe tinh quang.

Công phu của người trong kiệu sâu không lường được, nếu không phải hấn ra tay trước, nàng căn bản không phát hiện ra sự tồn tại của hắn. Mặc dù hắn đã ra tay nhiều lần, nhưng nàng vẫn không thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của hắn được. Có thể biết được hắn trốn trong kiệu, chẳng qua đều dựa vào kinh nghiệm cùng bản năng cảnh giác với nguy hiểm được rèn luyện qua nhiều năm làm sát thủ mà thôi.

Hơn nữa, trực giác của nàng nói, người trong kiệu chính là hủn đản lúc trước ở trong phủ thái phó chọc ghẹo nàng, mà trực giác của nàng lại luôn luôn chuẩn!

Mục đích của người này không rõ, thân phận cũng không rõ, lại có võ công cao cường như thế, nhiều lần nhúng tay vào chuyện của nàng, dù hắn không có ác ý, nhưng Thịnh Y Diễm vẫn cảm thấy chán ghét. Nàng chán ghét người khác không nói một tiếng đã nhúng tay vào chuyện của nàng, càng chán ghét người khác mạnh hơn nàng, càng thêm thống hận loại cảm giác nguy hiểm không thể khống chế trong lòng bàn tay này.

“Trốn sau lưng đã thương người khác, thì tính làm anh hùng hảo hán gì chứ, mau ra đây!” Tiêu Hồ tìm xung quanh vẫn không thu hoạch được gì, không khỏi lại lớn tiếng, chỉ là lần này hắn không dám mắng nhiếc, chửi rủa nữa.

Tiếng hắn vang lên, bốn phía nhất thời tĩnh lặng, gió lớn thổi qua, tiếp đó mới có một thanh âm vang lên.

“Lão già ngại bản yêu phú, bất nhân bất nghĩa, không biết phân biệt phải trái đúng sai, làm ác khinh thiện, còn có một nữ nhi hoa tâm, giả vờ làm tài nữ, giả nhân giả nghĩa, chắc chắn, người một nhà như vậy, mỗi người đều là sâu bọ, còn nói cái gì mà khí khái anh hùng? Gia có thể trốn sau lưng đã thương người đã xem như nể mặt các người lắm rồi.”

Đó là một thanh âm có ngữ điệu cực kỳ lười nhác thư hoãn, giọng nam kia mang theo một cổ hơi thở thanh nhuận độc nhất, giống như châu ngọc rơi vào mặt hồ mát lạnh, so với thanh âm hỗn hân của Tiêu Hồ tạo thành đối lập rõ rệt.

Quả nhiên là hắn!

Thịnh Y Diễm nghe tiếng liền nhớ tới thanh âm cười khê mà nam nhân kia cách không truyền âm tới bên tai nàng, mũi nhọn trong mắt lại tăng lên một phần. Có điều, nam nhân này mắng người Tiêu gia thật ra quá chuẩn xác, thật xuôi tai, nàng thích.

Đánh người còn nói là nể mặt người ta, thật quá cuồng vọng. Nếu không phải là quá kiêu ngạo nên không biết thế gian này thâm hiểm ra sao, thì chính là có thực lực hơn người, có bản lĩnh để cuồng ngạo. Nam tử này không hề nghi ngờ chính là loại người sau.

Thấy trên mặt Tiêu Hồ ba màu trắng đỏ đen không ngừng thay đổi, còn Tiêu Diệp Nhi nhất thời tức giận đến cả người phát run, Thịnh Y Diễm lại thần nhiên nở nụ cười.

Sau khi thanh âm của nam nhân kia vừa dứt, kiệu hoa tám người nâng kia, rèm che thêu long thêu phượng đỏ thẫm không gió tự bay, đột nhiên rớt xuống. Thịnh Y Diễm theo tám mắt của mọi người nhìn lại, chỉ thấy trong thân kiệu rộng thùng thình, một nam tử mặc hồng y, vóc người đỉnh đặc, chân vừa dài vừa rắn chắc, cả người như không có xương nằm ườn trong đấy.

Trong kiệu, vị trí vốn để cho tân nương ngồi sớm bị hắn rút tấm chắn ra, còn một bên kia, trù hoa kết bằng tơ lụa treo trên bốn góc trong kiệu cũng bị hắn kéo xuống, xếp thành gối đầu đặt ở dưới một đầu tóc đen của hắn. Hắn như vậy, quả thực giống như đang ngủ trong phòng ở nhà mình, thần nhiên mà tự đắc.

Cổ kiệu kia vốn trang trí bằng tơ lụa đỏ sậm, trên tơ lụa đó thêu mẫu đơn màu hồng, nam tử mặc hồng y này nằm như thế, đầu để trên trù hoa đỏ thẫm, tóc đen che khuất dung nhan, duy ngã độc tôn, khiến cho khi Thịnh Y Diễm nhìn lại, chỉ cảm thấy diễm quang nhiếp người. Nam tử như ngọc kia giống như nằm ở biển hoa diễm lệ, hồng y đỏ tươi, tóc đen như mực, hai loại màu sắc đỏ cùng đen kết hợp tạo ra khung cảnh cực kỳ tà mị, mê hoặc hồn người.

Lúc này còn mặc áo trắng như tuyết, phiêu dật như tiên, giờ phút này lại hồng y như lửa, tà mị mê người. Chỉ nghe nói nữ nhân thích thay đổi, chưa nghe qua nam nhân cũng thích thay đổi như vậy. Tên yêu nghiệt này!

Mắt đẹp của Thịnh Y Diễm nheo lại, gắt gao trừng về phía nam nhân đang nghiêng người nằm trong kiệu, trong lòng còn nghĩ, mới vừa rồi nam nhân này còn ở trong phủ thái phó, giờ hẳn làm cách nào vào trong cổ kiệu này, nhận hết ánh mắt của mọi người, hay là, hẳn có yêu thuật?

Chỉ là, Dục vương Quân Khanh Duệ tới đón tân nương, kiệu hoa lại vô thanh vô tức bị người ta phá thành cái dạng này, bọn thị vệ, nhóm kiệu phu không hề phát hiện ra cũng thôi đi, còn Quân Khanh Duệ cả ngày đều đi theo giữ kiệu, vậy mà cũng hoàn toàn không biết gì cả. Kiệu hoa như vậy rồi còn cười tân nương gì nữa. Đây quả thực là ở trước mặt mọi người tát cho Quân Khanh Duệ một cái.

Thịnh Y Diễm tựa tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn Quân Khanh Duệ, quả thật thấy gương mặt vốn không đẹp mắt lắm nay càng tối tăm hơn, tựa như bầu trời đêm thăm thẳm trước bình minh.

Nàng thích a, ánh mắt lại quay về trên người nam nhân trong kiệu, quyết định tạm thời tha thứ cho tội tên hỗn đản này chộc ghẹo nàng, về sau tìm cơ hội chộc ghẹo lại hẳn là được.

Ánh mắt của nàng dời qua, nam nhân liền chống người, chậm rãi ngồi dậy, hẳn vừa động dậy, khí chất toàn thân lại là thay đổi. Cái loại trời sinh tao nhã cứ tự nhiên tỏa ra này, khiến cho một thân màu đỏ xinh đẹp mị hoặc kia, đột nhiên biến thành thanh dật lịch sự lại tao nhã.

Ngay sau đó, tóc đen trên mặt hắn rơi xuống, lộ ra khuôn mặt trắng nõn. Mây kiếm, mũi cao, mắt xéch, bạc môi, tướng mạo nam tử này tú nhả, dung nhan tuấn tú. Nhưng cũng chỉ là tuấn tú mà thôi, so với Quân Khanh Duệ cũng mặc một thân hồng y, thì dung mạo kia của hắn thật sự không tính là xuất sắc.

Nhưng mọi người thấy tướng mạo của hắn như thế lại không hề cảm thấy thất vọng, ngược lại, lại thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Nam tử như vậy, khí thế đã quá mức cường đại, khí chất thì đoạt hồn đoạt phách mọi người, nếu lại có dung mạo trời sinh tuấn mỹ vô song, sẽ làm cho người ta cảm thấy áp lực cực lớn, sẽ khiến người ta không muốn sống a!

Một nam nhân yêu nghiệt như thế lại lộ ra ngoài bộ dáng này, Thịnh Y Diễm khinh bỉ bĩu môi.

Bên này, độ cong nơi khoe miệng của nàng vừa hiện lên, thì bên kia, Phượng Đế Tu liền nhìn lại đây, ánh mắt hắn cực nhẹ, nhưng lại cực kỳ kỳ cang, giống như một tấm lưới vô hình bao chặt người ta, khiến người ta có cảm giác hít thở không thông.

Độ cong ở khoe miệng của Thịnh Y Diễm nửa điểm cũng không thay đổi, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng giấu đi chút cảm xúc, nhưng cũng không chút nào yếu thế nhìn chằm chằm Phượng Đế Tu.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời, ai cũng không dời đi. Một cái nhẹ nhàng không gọn sóng, một cái lạnh lùng không động dậy, nhưng rõ ràng như có cái gì đó đan xen vào nhau ở sâu trong đáy mắt hai người, giống như cánh chim đỏ rực nhẹ nhàng bay qua trong lòng..

May là việc này chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt, và cũng may là một khắc trôi qua, Phượng Đế Tu bỗng nhiên cười cười. Tư thái như ngọc, tao nhã bất phàm, khí chất trên người hắn cho dù là thánh thủ tài nghệ xuất sắc nhất thiên hạ cũng khó vẽ ra được. Ánh mắt của Thịnh Y Diễm không thể không chế, bị nam sắc bức người này làm cho đình trệ một chút, tiếp đó, khoe môi hắn lại co vào, nụ cười của Phượng Đế Tu liền mở rộng, dung nhan đều bị ý cười kia làm cho rạng rỡ tỏa sáng, tựa hồ Thịnh Y Diễm càng khinh bỉ hắn, hắn lại càng vui vẻ.

Vô si, Thịnh Y Diễm thăm mắng một tiếng, hèn mọn chuyển tầm mắt.

Kể từ lúc Phượng Đế Tu hiện thân, Quân Khanh Liệt liền suy đoán thân phận. Nam tử có phong tư như vậy, quả là hiếm thấy trên thế gian, nhưng hắn chưa từng thấy qua dung mạo này, không phải bất kỳ vị công tử nổi danh nào trên đại lục Tinh Vân này, rốt cuộc là ai? Chỉ có thể khẳng định, Trung Tử quốc không có nhân vật như vậy, nếu là người của quốc gia khác, vào lúc này đến Trung Tử quốc làm cái gì, có ý đồ gì hay không?

Nhĩ như vậy, khiến hắn nhất thời xem nhẹ ánh mắt giao nhau của Phượng Đế Tu cùng Thịnh Y Diễm.

Mà giờ phút này, sắc mặt Quân Khanh Duệ lại ửng đỏ, kiệu hoa đón dâu của hắn bị người ta phá hư như thế, hẳn là không hay biết, chuyện này quả thực là quá mất mặt. Ánh mắt của hắn đảo qua tám kiệu phu, nhưng mà nhóm kiệu phu kia đều có vẻ mặt kinh ngạc tới ngây ngốc, hiển nhiên cũng không rõ tại sao trong kiệu lại có người.

Duy chỉ có Tư Đồ Hiến là quét mắt nhìn gương mặt của Phượng Đế Tu, lại nhìn ánh mắt không hề nhúc nhích của Thịnh Y Diễm, trong lòng liền cảm thấy căng thẳng. Mới vừa rồi chẳng qua hắn chỉ cùng Thịnh Y Diễm nhìn nhau mà cười, nam nhân này liền ra tay khiến con ngựa hắn cười thiếu chút nữa đã trúng Tiêu Diệp Nhi, nếu Tiêu Diệp Nhi bị thương, hôm nay hẳn có lý cũng biến thành vô lý. Nam nhân này là ai, cùng Thịnh Y Diễm rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Thuật dịch dung hoàn mỹ như thế, vậy mà tồn tại trên thế gian, thực khiến người ta giật mình.

Tư Đồ Hiến không chỉ am hiểu y thuật, còn có thuật dịch dung đệ nhất thiên hạ, chuyện này thế nhân đều biết. Nhưng dù vậy, hắn vẫn không thể nhìn ra trên mặt của Phượng Đế Tu có sơ hở gì, chỉ bằng vào trực giác, hắn mới khẳng định, trên mặt nam tử này tuyệt đối có đồ gì đó, nam tử này đang dịch dung!

“Xin hỏi các hạ là người phương nào, vì sao phải nhục mạ Tiêu gia chúng ta như thế?”

Khắp nơi yên tĩnh không tiếng động, mọi người đều đang suy đoán. Sau khi sự tĩnh lặng này trôi qua, Tiêu Hồ phục hồi tinh thần lại, nhưng thái độ của hắn cư nhiên thay đổi, trở nên khách khí rất nhiều. Thật sự là khí chất của nam tử này quá bất phàm, nhìn không rõ lai lịch, hắn không dám tùy ý làm ra hành động đắc tội nam tử này nữa. Hôm nay Tiêu gia đã bị Thịnh Y Diễm làm cho mặt xám mày tro, thanh danh đều thối hoắc, giờ phút này hắn có sứt đầu mẻ trán, cũng không muốn lại trêu chọc nam nhân khiến người ta khó thở như này.

“Ngô... Ta a, chẳng qua là người lạ mượn nơi để ngủ tạm một chút mà thôi. Ta thật vất vả mới ngủ được, liền bị tiếng huyền não của một đám sâu bọ đánh thức. Nếu người làm ta thức giấc là người có phẩm hạnh cao quý, hoặc là một mỹ nhân dung nhan mỹ lệ vô song cũng thôi đi, ta là người có đạo đức tốt, không thêm so đo. Nhưng cố tình đánh thức ta lại là một nhà rệp cùng ruồi bọ, ta xưa nay lười biếng không tranh giành với ai, cũng không muốn lâm vào tranh đấu vô vị, nhưng là đám ruồi bọ, con rệp, con gián này lại thích tới gần người ta, xông vào mắt ta, ta sao nhẫn nhịn được, nên không tự chủ được đánh cho một cái. Ai, việc này thật sự không nên trách ta a...”

Phượng Đế Tu vừa nói, vừa nhay nhay mi tâm, thờ dài một tiếng, buồn rầu dựa vào kiệu hoa, hắn thật bất đắc dĩ, thật ủy khuất a...

Mượn nơi ngủ tạm một chút lại mượn kiệu hoa của người ta, còn bày ra bộ dáng như vậy, nam nhân này quả thực có năng lực tức chết người không đến mạng. Còn có, ánh mắt lơ đãng liếc về phía Tiêu Hồ kia của hắn nhìn sao cũng giống như ánh mắt nhìn con kiến, rất bừa bãi. Thịnh Y Diễm thấy sắc mặt Tiêu Hồ đỏ lên, tức giận đến cơ bắp toàn thân đều run run, Tiêu Diệp Nhi thì nhẩn nhẩn mày liễu, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên dữ tợn, không khỏi nhếch môi, không đếm xỉa đến, lạnh lùng tiếp tục xem kịch.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tâm ý tương thông

“Ngươi! Tiêu phủ chúng ta đường đường là phủ của nhất phẩm tướng quân Trung Từ quốc, với ngươi không cừu không oán, ngươi đừng khinh người quá đáng! Đừng khinh thường coi Trung Từ ta không có người như thế!” Tiêu Diệp Nhi lại khó nhịn, cắn môi, vẻ mặt tức giận nhìn chằm chằm Phượng Đế Tu, khuôn mặt nhỏ nhắn bị lửa giận thiêu hồng, làn da sáng láng, hai tròng mắt nhìn e ngại trong lòng lên án nhìn chằm chằm Phượng Đế Tu mà quát.

Bộ dáng hờn dỗi kia của nàng ta, ánh mắt long lanh nén giận, chỉ sợ đa số nam nhân nhìn vào xương cốt đều mềm nhũn, cảm thấy không nên khiến mỹ nhân khó xử như vậy. Nhưng vào tai Phượng Đế Tu, lại khiến hắn liếc cũng không liếc Tiêu Diệp Nhi một cái, cánh môi giương lên liền có tiếng cười réo rất từ hâu kết trần ra: “Ha ha...” Tiếng cười này hắn mang chút lạnh lẽo cùng mỉa mai.

Tiêu Diệp Nhi chỉ cảm thấy một cổ uy áp truyền đến, tiếp đó, đôi khuyên tai ngọc bích trên hai tai nàng ta, ngay cả dây chuyền ngọc trai từ thời thượng cổ, trong thời gian ngắn như bị trọng lực ép chặt, xuất hiện một vài vết nứt. Vết nứt kia lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được xuất hiện càng ngày càng nhiều, càng ngày càng lớn!

Từ vết nứt kia lại có tiếng vang kéo kết truyền ra, Tiêu Diệp Nhi cúi đầu nhìn dây chuyền trên cổ, liền cảm thấy giống như có người nắm chặt cổ nàng ta, một khi ngọc trai kia vỡ vụn, đồng nghĩa với việc tới lượt xương cốt của nàng ta bị chèn ép. Thanh âm vỡ vụn vang lên, giờ nàng ta cảm thấy không thể hô hấp, chỉ có thể hoảng sợ nhìn dây chuyền ngọc trai kia. Cho đến khi có một trận gió thổi qua, ngọc trai biến thành bụi bặm, hồi phi yên diệt.

Đồng thời, mũ phượng bằng vàng ròng trên đầu Tiêu Diệp Nhi cũng đột nhiên oanh một tiếng, vỡ thành vụn mảnh nhỏ, đổ rào rào từ trên tóc nàng ta xuống dưới. Nhảy mất, tóc tai Tiêu Diệp Nhi bù xù, trông rất chật vật.

Sắc mặt của Tiêu Diệp Nhi trắng bệch, khí thế cố gắng chống đỡ nhất thời sụp đổ, nàng ta không tự chủ được kinh hãi ôm cổ lùi lại phía sau hai bước, đặt mông ngã ngồi xuống đất, toàn thân run rẩy.

Nam nhân này... Thật đáng sợ! Nếu hắn muốn giết nàng ta, giờ phút này nàng ta... Nàng ta không thể tưởng tượng được nữa. Hai mắt nàng ta vô thần, một đầu tóc đen bay tán loạn, sắc mặt trắng bệch, run rẩy như bị si ngốc, giờ đây nào còn nữa điềm đáng vẻ của đệ nhất tài nữ nữa!

Mọi người nhìn Tiêu Diệp Nhi trước mắt, chỉ cảm thấy trước kia quả thật là không nhìn rõ con người nàng ta, làm sao có thể đem nữ tử như vậy tôn sùng thành tài nữ, nàng ta như vậy thật là không xứng. Mọi người quay sang nhìn Thịnh Y Diễm đang ngồi trên lưng Từ Điện kia, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, lại dịu dàng tao nhã, liền cảm thấy Tiêu Diệp Nhi càng khó coi hơn, quả thực chính là khác nhau một trời một vực.

Trước kia mắt bọn họ bị mù, nhưng bọn họ là dân chúng bình dân, không quen biết Tiêu Diệp Nhi cùng Thịnh cô nương, phân không rõ minh châu cùng sỏi đá cũng thôi đi, như thế nào mắt Dực vương này cũng bị mù, đuổi đưa hầu đi để kiểm hạt dưa đâu?

Nghĩ như vậy, mọi người đều nhìn về phía Quân Khanh Duệ, ánh mắt kia muốn bao nhiêu phức tạp, bao nhiêu quái dị thì có bấy nhiêu phức tạp cùng quái dị. Lúc này, Quân Khanh Duệ sớm đã tức giận đến mức nghiền răng nghiền lợi, gân cốt bạo liệt, lại bị thể nhân vừa châm biếm vừa trêu chọc, dùng ánh mắt vừa kinh ngạc vừa khó hiểu phức tạp nhìn chằm chằm, cả người cơ hồ mỗi một cái lỗ chân lông đều cứng ngắc.

Một người là càng nói ra càng mạnh mẽ, như ánh sáng của trăng rằm, một người chẳng qua là cây mạnh, biết vài động tác võ thuật đẹp mắt, ngay cả một đồng cỏ thối hôi thối cũng không bằng.

Trước mắt Phụng Đế Tu hiện lên đôi mắt tràn đầy lửa giận như hàn tinh của Thịnh Y Diễm khi ở phủ thái phó, thủy chung chưa từng liếc mắt nhìn Tiêu Diệp Nhi một cái, chỉ tựa tiểu phi tiểu nhân về phía Quân Khanh Duệ đang ngồi trên lưng ngựa, thu lại nụ cười. Lười biếng đôi cánh tay trái chống thân thể, hẳn không chút để ý nói: “A, ta giáo huấn người của Tiêu phủ, cùng Trung Từ quốc có quan hệ gì đâu? Ta thật không biết giờ đây một cái phủ tướng quân nho nhỏ cư nhiên có thể đại biểu toàn bộ Trung Từ quốc! Tiêu gia thật là cuồng vọng, lại không biết là người phương nào cho Tiêu gia tự tin như vậy...” Hắn còn chưa dứt lời, đã cười cười nhìn về phía Thịnh Y Diễm, một bộ dáng chờ Thịnh Y Diễm mở miệng nói tiếp.

Thịnh Y Diễm sớm đã bị một thân công phu quý dị của nam tử này khiến cho ngây ngốc, nằng nặc lần nữa chứng kiến sự cường đại của nội lực thời cổ đại, giờ phút này mới hồi phục tinh thần, hận Phụng Đế Tu nói đến máu chốt lại không nói nữa. Nàng trừng mắt ảo não nhìn hắn, nhưng thấy hắn như vậy, biết hắn sẽ không nói tiếp, rốt cuộc vẫn không cam lòng buông tha cơ hội đả kích Quân Khanh Duệ tốt như vậy, thản nhiên cười, tiếp lời: “Đương nhiên là Dục vương cho Tiêu cô nương tự tin, phải biết, trong tay Tiêu tướng quân cầm mười vạn đại quân cực kỳ oai vũ, trong tay ngoại tổ phụ của Dục vương là quốc trượng đại nhân lại cầm hai mươi vạn tinh binh a. Lại nói tiếp, phủ tướng quân cùng Dục vương mới chân chính là môn đăng hộ đối đầu, ba mươi vạn trọng binh này hợp thành một thì đã là một nửa binh lực của Trung Từ quốc rồi, muốn Trung Từ quốc đổi chủ đều có thể làm được a. Trong cảm nhận của Tiêu cô nương, phủ Tiêu tướng quân có thể đại biểu toàn bộ Trung Từ quốc thì có cái gì không được?”

Lời nói này của Thịnh Y Diễm vừa dứt, sắc mặt của Quân Khanh Duệ cùng Tiêu Hồ thay đổi liên tục. Mà ở bên kia, Tiêu Diệp Nhi vừa được tỷ nữ nâng dậy, thấy thần sắc hai người đại biến lại còn có chút ngây thơ không biết đang xảy ra chuyện gì.

Tư Đồ Hiến nhìn Thịnh Y Diễm vừa nhẹ nhàng băng quơ nói vừa thản nhiên hạ mi mắt, lại nhìn về mặt ngây thơ của Tiêu Diệp Nhi, sau đó, lại nhìn Quân Khanh Duệ đang nắm chặt hai tay, cả người cứng ngắc, hẳn liền yên lặng nhếch nhếch môi một cái.

Quân Khanh Duệ cười Tiêu Diệp Nhi đơn giản chỉ là nhìn trúng binh quyền của Tiêu gia, nhưng hôm nay vì một câu nói của Thịnh Y Diễm mà hắn liền mua dây buộc mình, chọc phải lòng nghi ngờ của hoàng đế cùng người trong thiên hạ thì không nói, lại có hành động ngu ngốc vứt mình châu mà cầm hạt cát. Một nữ tử thông minh trí tuệ như vậy thì hai mươi vạn tinh binh trong tay Tiêu Hồ kia sao có thể so sánh? Trí tuệ cùng cơ mưu của nàng đã sánh bằng mưu sĩ tốt nhất, lương tướng mạnh nhất, chiến lược của nghìn quân, chắc chắn không lâu sau, Quân Khanh Duệ sẽ hiểu rõ sai lầm của bản thân có bao nhiêu thái quá!

Phụng Đế Tu thấy Thịnh Y Diễm quả thực nói tiếp lời của hắn, tâm tình gọn sóng rung động, khoe môi nhướng cao. Đúng lúc đó, đôi mắt sáng ngời của Thịnh Y Diễm nhìn về phía hắn, hắn lập tức sung sướng mở rộng ý cười, hướng Thịnh Y Diễm chớp chớp hai mắt. Hành động ấy giống như đang nói: nhìn đi, chúng ta tâm ý tương thông biết bao a.

Thịnh Y Diễm thấy hắn lười biếng dựa vào kiệu hoa hướng mình nháy mắt, thâm nghĩ hẳn không đơn giản, chỉ cần vài câu nói hắn đã khiến mọi người chú ý tới trọng điểm. Người này có thể dễ dàng thay đổi toàn bộ lực chú ý của mọi người, lại thành công ẩn giấu bản thân, không người nào tiếp tục truy cứu lai lịch của hắn, người này rốt cuộc là ai?

Tiêu Diệp Nhi là khuê nữ, ngay cả có cái danh hiệu tài nữ, thì nàng ta mới chỉ giỏi về vấn đề cảm kỳ thư họa mà chúng nữ tử hay chơi đùa mà thôi, làm sao hiểu được chuyện chính sự trên triều đình. Nàng ta nghe Thịnh Y Diễm nói xong còn ngây thơ không hiểu, căn bản là không biết có điểm nào không đúng. Nhưng đám người Tiêu Hồ sao lại không biết thâm ý ẩn chứa trong lời nói của Thịnh Y Diễm chứ?

Thịnh Y Diễm này quả thực chính là đang nói Tiêu gia cùng với Dục vương hợp mưu tạo phản, lời này nếu truyền đến tai hoàng thượng, hậu quả thật đúng là không thể tưởng tượng nổi, chắc chắn Tiêu gia gặp phải hậu quả bị tịch thu tài sản cùng họa diệt môn.

Phụng Đế Tu cùng Thịnh Y Diễm kẻ xướng người họa quả thực muốn đem Tiêu phủ đẩy vào cảnh vạn kiếp bất phục! Dem Dục vương Quân Khanh Duệ đặt trên lò lửa nướng chín!

Nay Cố hoàng hậu là chính cung, lại có nhà mẹ đẻ cầm trọng binh trong tay, Dục vương cũng được hoàng thượng sủng ái, thế lực sau lưng có thể chèn ép thái tử. Nếu Dục vương lại cùng Tiêu phủ kết thành thông gia, vị trí thái tử đồng cung nhất định sẽ dao động. Mấy đạo lý này, nhóm dân chúng thường thích xem náo nhiệt, cũng thích xem chuyện tình của vương gia cùng tài nữ, không hề nghĩ sâu xa gì, nhưng trong lòng các đại thần cùng hoàng đế của Trung Từ quốc đều hiểu rõ. Các đại thần không nói, chẳng qua đều xem thái độ của hoàng thượng đối với việc này mà hành động. Hoàng thượng nếu là không coi trọng Dục vương, vậy đó là muốn ủng hộ thái tử, nhưng nếu hoàng thượng muốn Dục vương cưới Tiêu Diệp Nhi, vậy chỉ sợ vị trí ở đồng cung kia sẽ phải đổi chủ.

Nay Thịnh Y Diễm nhẹ nhàng đâm thủng tầng giấy mỏng manh này, còn có lời nói của dân chúng, đối với Dục vương cũng không phải là chuyện tốt a. Mặc dù hoàng thượng cố ý muốn phế thái tử mà đứng về phía Dục vương, một khi lời đồn đãi lan truyền, hoàng thượng cũng phải thay đổi ý định mà đi bảo vệ thái tử. Chỉ vì hiện nay, thái tử không phạm phải lỗi lầm nặng nề gì, ngược lại, cực kỳ xuất chúng, được vạn dân Trung Từ quốc kính yêu, thái tử là hoàng thượng khâm định, có người công khai mưu đoạt vị trí thái tử đó là hành động ngỗ nghịch với hoàng thượng, hoàng thượng vì bảo hộ quân uy của chính hắn, nên nhất định phải trông coi Dục vương kỹ càng, tạm thời bảo vệ thái tử.

Có điều, từ xưa tới nay đế vương đều có lòng đa nghi, vốn tâm hoàng đế như gương sáng, nhưng lời đồn đãi nổi lên, hoàng đế cũng là người, nghe nhiều, mọi người lại trăm miệng một lời, hoàng đế cũng sẽ chịu ảnh hưởng từ lời đồn đó. Một khi hoàng đế sinh lòng nghi ngờ Dục vương cùng Tiêu gia liên thủ tạo phản bức cung, vậy không riêng gì Tiêu phủ, cho dù Dục vương là nhi tử thân sinh, chỉ sợ cũng gặp phải đại họa!

Thịnh Y Diễm, nữ tử này, không đơn giản a!

Chương 21: Huynh thân thiết đệ cung kính

Hôm nay, nhóm thư sinh đến xem náo nhiệt nhiều đếm không xuể, mà thư sinh thích nhất là nghị luận chuyện triều chính, khí phách gan đục khơi trong. Thịnh Y Diễm vừa dứt lời, chẳng qua chỉ yên lặng một lát, nhóm thư sinh phản ứng nhanh này liền nghị luận âm ẩm.

“Đã nói Dục vương sao lại bỏ giai nhân như Thịnh tiểu thư mà đi cưới một nữ nhân hoa tâm đầu, hóa ra là nhìn trúng binh quyền Tiêu gia.”

“Nói đúng a, nào có người không đề ý thanh danh của mình, thà rằng trên lưng đeo danh đũa cháu bất hiếu cũng chỉ muốn cưới tiểu mỹ nhân, hóa ra căn bản là có dụng tâm kín đáo.”

...

Nhóm thư sinh bên này nghị luận, thì nhóm dân chúng bên kia cũng đều tỉnh ngộ, bắt đầu cùng nhau nghị luận.

“Ai nha, Dục vương đến bây giờ còn chưa hành lễ với thái tử điện hạ đâu, xem ra quả thật là...”

“Tiêu gia này được triều đình trọng dụng, thế nhưng lại không thần phục, quả thật là con rệp ruồi bọ cũng không bằng.”

...

Nhóm thứ dân cũng không nghĩ nhiều. Trong lòng bọn họ, thái tử chính là trưởng tử, là thái tử mà hoàng thượng khâm định. Quân Khanh Liệt vẫn võ song toàn, lại có thiên phú, ba tuổi có thể làm thơ, sáu tuổi liền viết sách luận, mười hai tuổi có thể nghĩ kế đẩy lui đại quân Nam Phong quốc, không chiến mà thắng, mười bốn tuổi giấu tên thi đỗ trạng nguyên, còn yêu thương dân chúng, hiếu thuận lương thiện, quý trọng huynh đệ, mặc dù trông hẩn trong treo lạnh lùng một chút, nhưng vẫn là một thái tử tốt của bọn họ. Có người âm mưu cướp đoạt vị trí thái tử, đó là âm mưu phản nghịch, là nguyên nhân chính quyền dao động.

Quốc gia rung chuyển mà nói, thường thường gánh chịu tai họa đều là dân chúng, bọn họ sẽ gặp tai ương, cho nên, bọn họ lập tức liền lên tiếng khiển trách.

Thịnh Y Diễm đương nhiên biết nói ra sẽ tạo oanh động như thế nào, mang đến phiền toái cho Quân Khanh Duệ cùng Tiêu gia ra sao, bằng không, nàng cũng không phí lời như vậy. Chỉ là, nàng vốn nghĩ sau khi nói lời này ra, nhóm dân chúng chẳng qua cũng chỉ lên lút nghị luận một chút, lại không nghĩ rằng, bọn họ dám ở trước mặt Quân Khanh Duệ mà khiển trách hẩn. Chuyện này đúng là do các quốc gia trên đại lục Tinh Vân luôn luôn khai sáng cho dân, cũng không hạn chế dân chúng nghị luận quốc sự, quan trọng hơn là, thái tử Quân Khanh Liệt này đã đi sâu vào lòng mỗi người.

Quân Khanh Liệt do thê tử của Minh đế sinh, khi hẩn chưa đầy hai tuổi, mẹ đẻ liền mất, nhà mẹ đẻ lại không có thế lực lớn. Minh đế hiển nhiên cực kỳ quý trọng tình người, thê tử mất hai năm mới cưới kế thất, sau này đăng cơ làm đế, mặc dù truy phong thê tử thành hoàng hậu, nhưng cũng phong kế thất Cố thị thành chính cung hoàng hậu, nhiều năm qua ân sủng có thừa.

Quân Khanh Duệ chỉ nhỏ hơn Quân Khanh Liệt ba tuổi, Quân Khanh Liệt có thể ở trong hoàn cảnh tứ cố vô thân lớn lên, bình yên sống đến bây giờ đã là không dễ, hẩn lại vẫn có thể ổn định đứng trong đông cung, có được lòng dân, có thể thấy được tâm trí của hẩn như thế nào.

Thật lòng mà nói, nếu nàng là Quân Khanh Liệt, chỉ sợ chưa chắc nàng đã làm tốt như Quân Khanh Liệt hiện giờ.

Hơn nữa, Tiêu Diệp Nhi một lòng với Quân Khanh Duệ, Quân Khanh Liệt cư nhiên vẫn thờ ơ lạnh nhạt, nhìn Tiêu Diệp Nhi cùng Quân Khanh Duệ tình chàng ý thiếp, nhìn Quân Khanh Duệ lung lạc phủ Uy Viễn tướng quân, điều này khiến Thịnh Y Diễm không thể không hoài nghi Quân Khanh Liệt đang ngồi xem kịch vui.

Cái gọi là muốn kiểm về tay trước phải cho đi, đám hỏi của Dục vương cùng Tiêu gia, không chỉ không thể uy hiếp đến đông cung, ngược lại càng lợi cho đông cung, chắc chắn đạo lý này Quân Khanh Liệt nhất định hiểu rõ, còn vận dụng tự nhiên.

Nghĩ như vậy, Thịnh Y Diễm liếc mắt nhìn Quân Khanh Liệt, chỉ thấy hẩn ngồi ngay ngắn ở trên lưng ngựa, thần sắc thùy chung chưa từng xuất hiện một tia thay đổi, ánh mắt Thịnh Y Diễm sâu thẳm, hạ mi mắt.

Tình thế phát sinh đột ngột như vậy, trong nháy mắt bị thế nhân chỉ trò đó, ánh mắt Quân Khanh Duệ chỉ nhìn chăm chăm Thịnh Y Diễm đầy vẻ khát máu. Đôi mắt kia tản ra hàn ý như muốn hóa thành đao chùy đem nàng băm thành mảnh nhỏ. Thịnh Y Diễm cảm nhận được ánh mắt của hẩn, lại vẫn cúi đầu như trước, cũng không phải nàng khiếp sợ, mà là trực tiếp không nhìn hẩn.

Quân Khanh Duệ thấy vậy, lửa giận càng tăng, cười ngửa tới gần Thịnh Y Diễm. Chỉ là khi hẩn vừa động, Quân Khanh Liệt liền cười ngửa tiến lên, nắm bờ vai của hẩn, thân thiết mà ôn hòa vỗ vỗ, nói: “Tứ hoàng đệ chớ nên tức giận, cũng không nên giải thích, thanh giả tự thanh, hoàng huynh tin tưởng tứ hoàng đệ! Tứ hoàng đệ thật lòng thích Tiêu cô nương, nay tứ hoàng đệ cùng Diễm nhi muội muội lại vừa từ hôn, hoàng huynh nhất định sẽ giúp tứ hoàng đệ cưới Tiêu cô nương làm phi!”

Thịnh Y Diễm nghe vậy, khoe môi nhin không được nhếch lên, lời nói này của Quân Khanh Liệt thật là có trình độ cao a.

Thứ nhất, hấn ngăn chặn Quân Khanh Duệ gây khó dễ cho nàng, nếu có lời này của hấn, Quân Khanh Duệ còn muốn gây khó dễ, vậy liền khiến dân chúng nghi ngờ Quân Khanh Duệ là đang thẹn quá hóa giận.

Thứ hai, hấn nói rõ thanh giả tự thanh, Quân Khanh Duệ liền không nên cố gắng giải thích, không giải thích thì lời đồn đãi sẽ càng ngày càng sắc bén cùng nhiều thêm, nhưng nếu giải thích, lại chỉ càng làm cho người ta nghi ngờ.

Lại có, thái độ của hấn thành khẩn như thế, tràn đầy thân thiết, hoàn toàn chính là bộ dáng của một ca ca tốt, đối lập với hành động của Quân Khanh Duệ, thế nhân lại bất tri bất giác nghĩ rằng thái tử làm người rất nhân hậu thiện lương đâu.

Quân Khanh Liệt này quả thực cũng không phải người thường a, Thịnh Y Diễm nghĩ thế mới nâng mắt nhìn về phía Quân Khanh Duệ. Chỉ thấy Quân Khanh Duệ cũng phản ứng nhanh, giờ phút này trên gương mặt yêu dị kia của hấn không hề xuất hiện một chút ảo não nào, ngược lại, lại tràn đầy cảm kích, còn cầm tay Quân Khanh Liệt, nói: “Hoàng huynh có thể tin tưởng thần đệ, thần đệ thật sự cảm động. Thần đệ thật không ngờ khi thần đệ tùy hứng làm việc, thế mà lại khiến người ta hiểu lầm tình cảm huynh đệ chúng ta như thế. Thần đệ mặc dù ái mộ tài danh của Tiêu cô nương, nhưng huynh đệ như tay như chân, nữ nhân lại như quần áo, thần đệ... Không thể bởi vì một bộ quần áo hoa lệ mà hủy đi tay chân của mình được. Hôm nay, thần đệ nhin đau chặt đứt tơ tình, các vị cũng thay bốn vương làm chứng, Tiêu tướng quân còn ở triều đình một ngày, bốn vương sẽ không cưới Tiêu cô nương, nếu không, sẽ bị thế nhân lôi ra làm trò cười!”

Quân Khanh Duệ nói xong, trên mặt hiện lên vẻ thương tiếc, nhưng giọng điệu của hấn vẫn có chân thành tha thiết, thái độ kia muốn bao nhiêu chính nghĩa thì có bấy nhiêu chính nghĩa. Lời này hấn nói ra đầy khí phách, nhóm dân chúng nghe vậy chỉ cảm thấy Dực vương cùng thái tử quả nhiên là huynh đệ tình thâm, một lòng yêu quý lẫn nhau, lập tức, hồ nghi lúc này liền mất đi không ít, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. Nhóm hoàng tử huynh thân thiết đệ cung kính, đoàn kết hữu ái, đây chính là phúc của Trung Tử quốc, là dấu hiệu quốc gia hưng thịnh a.

Thấy Quân Khanh Duệ đánh rắn tùy gây hùa theo Quân Khanh Liệt, Thịnh Y Diễm âm thầm cảm thán năng lực của người cổ đại, quả thực người người đều là cao thủ diễn trò. Tiếp đó, nàng lại nhảy cảm nhận ra ánh mắt nặng nề của Quân Khanh Duệ nhìn đến, nàng chuyển mắt nhìn lại, thấy hai mắt Quân Khanh Duệ sâu thẳm giống như dòng nước xoáy cuộn cuộn muốn hút hồn người ta nhìn chăm chăm vào nàng, lông mi của nàng không thèm run một chút liền thần nhiên chuyển mắt, nhìn về phía Tiêu Diệp Nhi.

Lúc này, Tiêu Diệp Nhi đang được tỳ nữ đỡ, không dám tin nhìn chăm chăm Quân Khanh Duệ, trên mặt càng thêm trắng nhợt, chột nhìn đến có chút dọa người. Mắt hạnh của nàng ta trừng lớn, bên trong lộ vẻ bi thương cùng bối rối, thân thể mặc dù được nha hoàn đỡ nhưng đang lung lay như sắp đổ.

Nhìn Tiêu Diệp Nhi như vậy, Thịnh Y Diễm hạ mi, nếu nam nhân đáng tin cậy, thì heo mẹ cũng biết leo cây. Tiêu Diệp Nhi vậy mà lại tin tưởng người như Quân Khanh Duệ sẽ thật lòng yêu nàng ta, chỉ có thể nói nàng ta so với heo mẹ còn ngu xuẩn hơn.

Đối mặt thương tâm của Tiêu Diệp Nhi, Quân Khanh Duệ thay đổi một thân lạnh lùng cùng bạc tình, hấn liếc cũng không liếc Tiêu Diệp Nhi một cái, chỉ thần nhiên đem ánh mắt từ trên người Thịnh Y Diễm thu hồi, liền nâng tay phải lên, trầm giọng hạ lệnh, nói: “Theo bốn vương hồi phủ.”

Dứt lời, hấn dẫn đầu quay đầu ngựa lại, chân kẹp bụng ngựa, con ngựa liền chạy chậm mà đi. Đội ngũ đón đầu của Dực vương đang tụ tập trước cửa Tiêu phủ chẳng qua chỉ sừng sốt một chút liền xoay người, theo sát Quân Khanh Duệ. Nhưng thật ra tám kiệu phu kia nhìn Phượng Đế Tu vẫn nửa nằm nửa ngồi trong kiệu hoa như trước, hai mặt nhìn nhau một lúc, thế này mới bỏ kiệu hoa lại tay không đuổi theo.

Quân Khanh Duệ rời khỏi, trận náo nhiệt này đã đến hồi kết, nhóm dân chúng vây xem náo nhiệt đương nhiên cũng tản ra tạo thành một con đường, khiến cho Quân Khanh Duệ mang theo người của vương phủ rời đi dễ dàng.

Cũng thừa dịp này, Sở Thanh Y ở phía sau đám người thật vất vả mới chen vào được. Hấn lau một đầu đầy mồ hôi, nhìn người của Dực vương phủ rời đi, nhất thời người tụ tập trước cửa Tiêu phủ vội đi không ít, lại không còn náo nhiệt cùng sòng to gió lớn như vừa rồi, hơn nữa, người Tiêu gia giống như đông ca tím, trên mặt Tiêu Hồ kia còn có vài vết hồng hồng, sắc mặt Tiêu Diệp Nhi lại trắng bệch, còn khó coi hơn ma quỷ.

Hấn nhìn bên này một chút, nhìn bên kia một chút, cuối cùng vẫn như làn gió nhanh chóng chạy đến bên người Quân Khanh Liệt, gấp giọng nói: “Xảy ra chuyện gì rồi? Rốt cuộc sao lại thế này a? Dực vương không phải đến cướp đầu sao? Như thế nào liền rời đi rồi? Ta gọi hấn cũng không quan tâm, ta lại bỏ lỡ cái gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Bị chồng ruồng bỏ đối người

Bên này, Sở Thanh Y hỏi không ngừng, thì bên kia, Quân Khanh Liệt đang ngồi trên lưng ngựa căn bản là không nhìn hấn, không nói một lời, bộ dáng xa cách lạnh lùng như trước kia.

Sở Thanh Y thấy vậy cũng đã quen, con mắt nhỏ nhỏ cô lơ xoay tròn, quay người liền trực tiếp nhìn về phía Tiêu Hổ, quan sát nét mặt già nua của hắn, nói: “A, về mặt này của Tiêu tướng quân là sao? Ai tát người thành như vậy? Vô nghệ bất phạm a, cư nhiên tát đối xứng như thế. Ta nói này Tiêu tướng quân, khuê nữ của người không phải rất được lòng Dục vương sao? Vừa rồi còn bất chấp chết sống muốn cưới nàng dâu, sao mới một lát đã vứt bỏ nàng rồi a? Bản thể từ bỏ lẽ kịch hay, người là đương sự, chắc chắn biết rõ mọi chuyện, mau mau kể cho bản thể từ nghe chút a!”

Sở Thanh Y là nhi tử độc nhất của Thiên Ưc vương, Thiên Ưc vương lại là vương gia khác họ duy nhất của Trung Từ quốc, đương kim hoàng thượng cùng Thiên Ưc vương xưa kia cùng nhau phò trợ tiên đế tranh giành thiên hạ, tuy không phải là huynh đệ ruột thịt nhưng lại thân thiết hơn cả huynh đệ ruột, cộng thêm Sở Thanh Y hay nói ngọt, hoàng đế đối với hắn quả thực so với nhóm hoàng tử còn sủng ái hơn một chút, vì thế, Sở Thanh Y ở kinh thành cũng là một tên hoàn khổ bất trị.

Thấy Sở Thanh Y đã xem náo nhiệt còn xem kiêu ngạo như thế, đúng lý hợp tình như thế, hồi tưởng đương sự khiến đương sự xấu mặt, Thịnh Y Diễm liền buồn cười một trận. Lại thấy sắc mặt Tiêu Hổ trong xanh có tím, trong tím có đen, nhưng lại ngại thân phận thể tử của phủ Thiên Ưc vương, nhún nhún không phát tác, trong ngực dòn nên lửa giận, Thịnh Y Diễm liền biết Sở Thanh Y này cố ý, tám phần là hắn giống tên yêu nghiệt trong kiêu kia, đều là tên đáng chết thích lấy chuyện xấu của người ta làm niềm vui cho chính mình!

Tiêu Hổ bị Sở Thanh Y ép hỏi, cả người phát run, sắc mặt thay đổi liên tục, thấy mọi người vẫn còn tụ tập ở trước cửa Tiêu phủ xem náo nhiệt, hắn mới miễn cưỡng ổn định tâm thần, hướng Sở Thanh Y hạ thất lung, nói: “Thế tử gia, lão thần giờ đang súc đầu mẻ trán, ngài đừng đổ thêm dầu vào lửa a. Gần đây, lão thần vừa được tặng một con ngựa lông màu trắng bạc từ đông hải, liền kêu người đưa tới phủ Thiên Ưc Vương cho ngài, ngài xem có được không?”

Sở Thanh Y thế này mới lời kéo tay Tiêu Hổ, giọng nói: “Thật là màu trắng bạc? Một con lông tạp cũng không có?”

Tiêu Hổ gạt đầu, nói: “Nếu không, lão thần liền gọi người mang ngài đi xem một chút?”

Sở Thanh Y thế này mới lộ vẻ hòa hoãn, cố gạt gạt đầu, nói: “Vậy không cần, cho người là gan lớn người cũng không dám lừa gia, gia trước xem náo nhiệt một chút, không thể lại bỏ lỡ trò hay được.”

Tiêu Hổ lại tức đến mức tay đều run rẩy, nhưng cũng không làm gì được, quay người đi về phía Tư Đồ Hiên, nhiệt tình kéo tay hắn, đôi mắt rung rung, nói: “Thế chất a, mới vừa rồi bá phụ gặp chuyện khó xử, bá phụ đang ở quan trường, thân bất do kỷ, Tiêu gia cùng Tư Đồ gia lại là thế giao, hôn sự của người cùng Diệp Nhi được định ra từ lúc hai người còn nhỏ, hôm nay là ngày đại hôn của các người, tuy nói lúc trước xảy ra chút chuyện hiểu lầm cùng không thoải mái, nhưng cũng may là...”

Da mặt của Tiêu Hổ thật dày, lời này mặc dù còn chưa nói xong, nhưng mỗi người ở đây đều hiểu được ý tứ của hắn. Đây là do hắn thấy Tiêu Diệp Nhi không gả cho Dục vương được mới nghĩ tới Tư Đồ gia. Phải biết rằng, hôm nay Tiêu Diệp Nhi đội mũ phượng vai quàng khăn đã được công xuất phủ, nếu không gả đi, vậy sau này không chỉ có thể diện của Tiêu Diệp Nhi mất hết, mà sau này Tiêu phủ cũng không còn mặt mũi đề lần lộn ở kinh thành nữa.

Được công xuất phủ, đội ngũ đón dâu đã đi tới cửa phủ, nhưng lại xuất hiện vài chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng nếu như hai bên đón dâu đều vứt bỏ Tiêu Diệp Nhi mà đi, vậy Tiêu Diệp Nhi quả thực so với chuyện Thịnh Y Diễm bị vứt bỏ trước kia càng dọa người, càng không còn mặt mũi, quả thực biến thành trò cười lớn nhất thiên hạ. Danh hiệu nữ nhân đầu tiên bị chồng ruồng bỏ sẽ không rơi xuống người Thịnh Y Diễm, mà là nữ nhi của hắn a!

Tiêu Hổ nói xong, Tư Đồ Hiên cũng thở dài, nói: “Ý tứ của bá phụ, tiểu chất đã suy nghĩ hồi lâu. Quả thật, tiểu chất không bằng Dục vương, tiểu chất không nên cưỡng cầu, nếu Tiêu cô nương cùng Dục vương đều ái mộ nhau, vậy tiểu chất cũng chỉ có thể giúp người toại nguyện. Tiểu chất nguyện ý đi tìm hạnh phúc từ giai nhân khác, cũng mong Tiêu cô nương có thể như nguyện, cùng Dục vương cầm tay đến già.”

Lúc này, Tư Đồ Hiên trả lời như vậy, rõ ràng là muốn đáp lại lời mà Tiêu Hổ nói với hắn trước khi Thịnh Y Diễm đến, bộ dáng của hắn càng giống như mới chịu đã kích thật sâu, nhưng vẫn luôn im lặng cân nhắc lời nói kia của Tiêu Hổ, nên bây giờ mới lấy lại tinh thần, căn bản là không biết được đã xảy ra chuyện gì.

Thịnh Y Diễm nghe Tư Đồ Hiên nói như thế, không khỏi cúi đầu nhếch môi cười, thầm nghĩ: này nha, quả thật là thương nhân lòng dạ đen tối, rất biết nắm chắc thời cơ, già bộ khờ dại để mưu lợi cho chính mình, đúng là gian thương! Dục vương đều đi rồi, còn chúc cái gì mà cầm tay đến già. Hóa ra, người giỏi chọc giận, châm chọc người ta nhất chính là hắn a.

Vừa rồi, Tư Đồ Hiên vẫn luôn trầm mặc, còn ngã xuống từ trên lưng con ngựa đang bị kinh động kia, bộ dáng mất hồn mất vía này của hắn, ở trong mắt dân chúng quả thật là bộ dáng vừa lấy lại tinh thần. Thấy hắn như thế, lại nghe hắn nói vậy, mọi người lập tức liền cảm thấy Tiêu gia khinh người quá đáng, nhìn đứa nhỏ thiện lương như vậy còn khi dễ!

Người của Tiêu gia này quá vô sỉ, giờ mới nhớ tới người ta đến đây, lúc trước còn làm gì nha, hiện tại cư nhiên muốn cứng rắn nhét một nữ nhân hoa tâm không ai thèm cưới vào Tư Đồ gia. Thấy qua người vô sỉ không biết xấu hổ, nhưng thật sự chưa từng thấy người nào vô sỉ tận cùng như thế, trách không được có thể nuôi dạy ra nữ nhi không biết xấu hổ như vậy, quả thật là trên không nghiêm dưới tất loạn!

Nhóm dân chúng nghị luận âm âm, bắt đầu chửi rủa. Sắc mặt của Tiêu Hổ còn đỏ hơn gan heo, thấy Tư Đồ Hiên có tình giả vờ hồ đồ, một câu hắn cũng không nói ra được.

Tư Đồ Hiên lại chỉ thờ dài một tiếng, nói tiếp: “Tiêu bá phụ cũng đừng bởi vậy mà áy náy hay xấu hổ, càng đừng bởi vậy mà trách tội Tiêu cô nương, tình cảm là việc không thể miễn cưỡng, chỉ trách tiểu chất không tốt mà thôi. Tiểu chất nên rời đi rồi, Tiêu bá phụ đừng tiễn.”

Hắn nói xong liền xoay người lên ngựa, quay đầu ngựa lại. Vì một câu như vậy mà Tiêu Diệp Nhi liền biến thành nữ nhân ngu ngốc gây đại họa. Hơn

nữa, Tiêu gia mất chỗ thấy người thấp như thế, mặc dù không có Quân Khanh Duệ cướp đầu, hẳn nhất định vẫn phải nghĩ ra mọi biện pháp đẩy lui hôn sự này. Huống chi, Tiêu phủ không thèm đem Tư Đồ gia đặt trong mắt, thực tưởng rằng làm quan lớn mà cao quý lắm sao!

Tiêu Hồ đuổi theo hai bước, đối mặt với tầm mắt lên án của mọi người, hẳn chỉ có thể há miệng thở dốc, thật sự là muốn giải thích mà không thể...

Dực vương đi rồi, Tư Đồ Hiên cũng đi rồi, Tiêu Diệp Nhi mặc một thân hi bào đỏ thắm được công xuất phủ, nhưng lại không có người cưới. Mới vừa rồi vẫn còn tỏa sáng vô hạn, vậy mà giờ lại biến thành tàn hoa bại liễu, nữ nhân hoa tâm không người nào muốn.

Đứng tại chỗ, Tiêu Diệp Nhi thấy người của Tư Đồ gia đều xoay người đi theo Tư Đồ Hiên, nhất thời không thể thừa nhận đã kích như vậy, hai mắt tròn to, thẳng tắp ngã xuống, khiến nhóm tỳ nữ thét chói tai chạy lại đỡ nàng ta, loạn thành một đoàn.

Mà bên kia, Quân Khanh Duệ mang theo người của vương phủ rút khỏi phố dài bị dân chúng vây chặt như nêm. Nhóm dân chúng phía sau cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, giờ thấy đội ngũ của Dực vương rời đi, không khí ngưng trọng, hoàn toàn không có nhạc hi, cũng không có kiệu hoa, nhất thời liền biết là đã xảy ra biến cố, đều châu đầu ghé tai bắt đầu nghị luận.

Còn chưa quành vào đường khác, ở góc đường, Quân Khanh Duệ liền nhìn thấy Thịnh Dịch Dương mang theo nhóm người ở phủ thái phó đi đến. Nhân mã hai bên nhất thời dừng lại, Thịnh Dịch Dương nhìn sắc mặt của Dực vương, còn thấy đội ngũ đón đầu không có kiệu hoa, rõ ràng là đã chịu đả kích, không khỏi sửng sốt.

Hắn còn chưa hé răng, Quân Khanh Duệ đã nheo mắt lại, ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm Thịnh Dịch Dương, lạnh lùng nói: “Thái phó đại nhân nuôi dạy ra một nữ nhi giới giang, quả nhiên là rất tốt!”

Lời này của hắn quả thực là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra, lại tràn ngập ngàn vạn cảm xúc phức tạp, giống như hận lại giống như yêu, giống như bị lại giống như mừng, khiến người ta chẳng phân biệt được rõ ràng. Trong lúc Thịnh Dịch Dương lại sửng sốt, Quân Khanh Duệ đã vung cương ngựa vòng đi qua. Phía sau, đội ngũ đi theo, nháy mắt đi hết sạch.

Sao mới qua một lát mà đã xảy ra biến cố lớn như vậy? Ý tứ của Dực vương là sao, Y Diễm đã làm cái gì rồi?

Trong đầu Thịnh Dịch Dương suy nghĩ quá nhiều vấn đề nhưng vẫn không hề dừng lại, mang theo đoàn người hương Tiêu phủ đi đến. Lúc hắn đến cũng là lúc Tư Đồ Hiên mang theo đội ngũ đón đầu rời đi, hắn lại ngăn ra, mơ hồ thấy trước cửa Tiêu phủ loạn thành một đoàn. Sắc mặt nữ tử bị nhóm tỳ nữ vây quanh tái nhợt, bộ dáng choáng váng nặng nề, hiển nhiên là Tiêu Diệp Nhi. Mà Tiêu Hồ lại là một thân chặt vật, bộ dáng hỗn hển. Thịnh Dịch Dương lại lần nữa khó hiểu cùng kinh ngạc.

Thịnh Y Diễm vọt tới Tiêu phủ, Từ Nhi không thể đuổi kịp, sớm đã lo lắng, rất sợ tiểu thư nhà mình chịu thiệt. Giờ phút này thấy Thịnh Y Diễm ngồi ngay ngắn trên lưng Từ Điện, một thân diễm lệ, êm êm đẹp đẹp, năng liên chạy vội qua, bắt lấy tay của Thịnh Y Diễm, vẫn không yên tâm mà gấp giọng nói: “Tiểu thư không có việc gì đi?”

Thịnh Y Diễm cúi đầu nhìn Từ Nhi lo lắng đầy mặt, khoe môi gợn lên dịu dàng cười ra tiếng. Còn chưa kịp nói, bên kia, Tiêu Diệp Nhi được tỳ nữ ấn huyết nhân trung hồi lâu cuối cùng cũng tỉnh lại, nàng ta thấy mọi người đều dùng ánh mắt hèn mọn cùng chê cười nhìn nàng ta, hồi tưởng lại mọi chuyện vừa xảy ra, lại vừa vặn nhìn thấy Thịnh Y Diễm ngồi trên cao, tươi cười rực rỡ, trong lúc nhất thời, trong mắt nàng ta tràn đầy hận ý. Nàng ta đẩy nhóm tỳ nữ ra, đôi mắt hằn tia máu đỏ tươi, nghiêng ngả lão đảo chạy về phía Thịnh Y Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Không xứng là đối thủ

Tiêu Diệp Nhi xông đến bên cạnh con ngựa, cắn cắn cánh môi, hai mắt đỏ như đuốc nhìn chằm chằm vào Thịnh Y Diễm, nửa ngày mới đè nặng giọng xuống, cảm hận nói: “Ngươi thắng! Ngươi đã vừa lòng chưa? Nhưng ngươi chờ coi, si nhục ngày hôm nay, Tiêu Diệp Nhi ta nhất định sẽ đòi lại gấp bội!”

Thịnh Y Diễm nghe vậy chẳng qua chỉ cười nhẹ một chút, nhìn cũng không nhìn Tiêu Diệp Nhi một cái, vừa quay đầu ngựa, vừa thấp giọng nói không chút để ý: “Thắng? Ngươi cần bản không xứng làm đối thủ của ta, làm sao nói đến thắng thua?”

Nàng vừa dứt lời, một người một ngựa đã đưa lưng về phía Tiêu Diệp Nhi, đuôi ngựa xinh đẹp của Từ Điện đung đưa qua lại trước mặt Tiêu Diệp Nhi, giống như đang chê cười Tiêu Diệp Nhi tự cho mình là đúng.

Tiêu Diệp Nhi tức đến nổi sắc mặt biến thành màu đen, nhớ đến đêm hôm qua, Thịnh Y Diễm còn quỳ gối dưới chân nàng ta nhận hết mọi hành động phát tiết của nàng ta, hèn mọn như một con kiến bị chính mình dẫm nát dưới chân, nàng ta sao có thể cam tâm chịu thua trong tay Thịnh Y Diễm như vậy? Nàng ta không thể chấp nhận được chuyện này!

Lửa giận, phần hận, không cam lòng... nhất thời đều nổi lên. Hai tay của Tiêu Diệp Nhi nắm chặt để bên người đột nhiên gân cốt bạo phát, tiếp đó chợt ngưng tụ nội lực, năm ngón tay mở ra, quát một tiếng, phi thân nhảy lên. Đồng thời, hai tay nàng ta một trước một sau tung chưởng ra không trung, hướng thẳng vị trí yếu hại sau lưng Thịnh Y Diễm đánh tới!

Nàng ta ra tay vô thanh vô tức, khí thế nhiếp người, cộng thêm đột nhiên đánh lên sau lưng người ta, rõ ràng là muốn Thịnh Y Diễm không kịp trở tay.

Thấy Tiêu Diệp Nhi đột nhiên ra tay, vậy mà Quân Khanh Liệt lại chỉ lạnh lùng nhìn nàng ta nhảy lên, không hề ra tay ngăn cản. Chỉ vì kiếm của hắn còn đang nằm trong tay Thịnh Y Diễm, hơn nữa, hắn biết động tác võ thuật này của Tiêu Diệp Nhi đẹp thì có đẹp thật nhưng căn bản là không làm gì được Thịnh Y Diễm. Tiêu Diệp Nhi này quả thực chính là tự rước lấy nhục, tự tìm đường chết. Hắn nghĩ tới đây, khóe môi nhếch lên tạo thành nụ cười lạnh như băng đầy mỉa mai.

Vốn Tư Đồ Hiến đã muốn dẫn người rồi đi lại gặp biến cố nổi bật như thế, cư nhiên dừng ngựa lại nhìn xem, nhưng hắn cũng chỉ là nhìn về phía này, không có động thái nào khác. Mặc dù hắn chưa bao giờ nghe qua Thịnh Y Diễm có công phu gì, cũng không cảm nhận được nàng có nội lực, nhưng mới vừa rồi khi Thịnh Y Diễm dám lấy kiếm đối kháng với Tiêu Hồ, hắn cảm thấy hành động đó không hề lỗ mẫm, mà chắc chắn là nàng đã đoán trước được hành động của đối phương.

Phượng Đế Tu từ trong kiệu hoa tảo nhả đi ra, nhìn thấy một màn này hắn cũng không tỏ thái độ gì. Hắn lười biếng vận thất lung, ngựa đầu nhìn vàng mặt trời sắp lặn hẳn xuống phía sau dãy núi xa xa, thần nhiên tự đắc hít sâu một ngụm không khí mát mẻ của màn đêm, lúc này hắn mới mị mị đôi mắt nhìn về phía Thịnh Y Diễm.

Chỉ thấy ngay khi hai đám của Tiêu Diệp Nhi cách cái gáy của Thịnh Y Diễm có vài tấc, Thịnh Y Diễm đột nhiên chậm rì rì cúi thân mình xuống, nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve bờm của Tử Điện, cười cười thâm thi gì đó bên tai Tử Điện.

Động tác này của nàng nhìn tự nhiên như vậy, không chút để ý như vậy, cùng động tác cử chỉ ngày thường không hề khác nhau, giống như nàng căn bản không phát giác ra phía sau có người tập kích nàng vậy.

Nhưng chỉ có động tác chậm rì rì như vậy, làm cho người ta cảm thấy, ngay thời khắc Tiêu Diệp Nhi sắp đem nàng đánh bay, lại cực kỳ xảo diệu, cực kỳ thần kỳ tránh được hai chưởng của Tiêu Diệp Nhi.

Hai chưởng của Tiêu Diệp Nhi tuyệt đối là đánh vào hư không ngay trên phần tóc gáy của Thịnh Y Diễm, tiếp đó nàng ta do đánh vào khoảng không nên thân hình càng chìm xuống, đúng lúc này, Thịnh Y Diễm lại chậm rãi ngồi thẳng dậy, khuỷu tay bên cánh tay vốn vỗ về chơi đùa bờm ngựa nâng lên làm ra trạng thái xoa xoa bụng ngựa. Khuỷu tay này, cộng thêm bàn tay của nàng nhanh chóng tạo thành nắm đấm, hung hăng nện vào yếu huyệt trong gan bàn chân của Tiêu Diệp Nhi.

Hai chưởng của Tiêu Diệp Nhi thất bại, trong lòng tràn đầy lửa giận, sau khi thân hình rơi xuống đất, lại một lần nữa xuất chiêu, nhưng ngay sau đó, gan bàn chân của nàng ta liền truyền đến một trận đau nhức. Đau nhức kia dọc theo gân mạch, nhanh chóng truyền lên não của nàng ta, nàng ta chỉ cảm thấy mình giống như bị một bàn tay hung hăng bắt lại bóp thật chặt, đau đớn co rút truyền khắp toàn thân.

Đau nhức này khiến nàng ta rớt từ trên cao xuống, mặt hướng xuống đất va mạnh, nhất thời liền ngã như chó bị đánh, muốn bao nhiêu chặt vật thì có bấy nhiêu chặt vật.

Mà ngay sau khi đánh nàng ta một quyền, động tác của Thịnh Y Diễm không có nửa điểm tạm dừng, duỗi thẳng ngón tay, lướt trong không trung một cái liền chụp xuống bụng của Tử Điện, trong miệng phát ra một tiếng thanh thúy: “Giá!”

Tử Điện bắt đầu cất vó, chạy vội về phía trước. Giờ phút này, Tiêu Diệp Nhi ngã ngay trước vó ngựa, Tử Điện lại giơ chân lên hung hăng dẫm xuống lưng Tiêu Diệp Nhi mà bước qua. Thịnh Y Diễm ngồi trên lưng ngựa càng giống như nữ vương bề thế, thông dong như vậy, dẫm Tiêu Diệp Nhi như dẫm nát một con kiến tầm thường phủ phục ở dưới chân mình, dẫm lên người nàng ta mà nhảy qua.

Tử Điện phi nhanh hơn mấy con ngựa tầm thường, cao lớn rắn chắc, lực lớn thế kiện, Tiêu Diệp Nhi bị nó dẫm lên, lưng như bị đập vỡ, toàn thân tê tâm liệt phế, đau đớn khiến cho nàng ta kêu thảm thiết ra tiếng. Tiếng kêu kia chưa dứt, lại có nước mưa từ trên trời rớt xuống, rớt thẳng vào mặt nàng ta. Có một ít nước rơi vào miệng, nàng ta chỉ cảm thấy trong miệng vừa ngai ngái lại vừa tanh, đây không phải nước mưa, rõ ràng là nước tiểu của con ngựa! Khi nàng ta ý thức được điểm này, trong bụng cuộn cuộn một trận, nôn ra hai ngụm hơi thở, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Sau khi Thịnh Y Diễm bước qua người Tiêu Diệp Nhi, mặt mới lộ vẻ kinh ngạc cùng lúng cuống, cuống quýt không chế ngựa dừng lại, xoay người nhìn Tiêu Diệp Nhi đang nằm giữa một bãi nôn tanh tươi, kinh hô: “Nha, Tiêu tỷ tỷ, sao đột nhiên ngươi lao tới đây a. Ta không thể không chế ngựa kịp thời, phải làm sao bây giờ? Tiêu tỷ tỷ, ngươi có bị thương ở đâu không?”

Hành động này, nói ra thì phức tạp, kỳ thật chẳng qua chỉ diễn ra trong chớp mắt. Trong mắt mọi người, nhất là nhóm dân chúng, rõ ràng là Tiêu Diệp Nhi cố tình đánh lên sau lưng người, may là Thịnh Y Diễm có vận khí tốt mới trùng hợp tránh né được, Tiêu Diệp Nhi võ nghệ quá kém, hai chưởng đánh hụt, liền mất cân bằng rớt xuống dưới, tự làm vậy không thể sống, vừa vận bị con ngựa dẫm lên.

Thấy Thịnh Y Diễm vẫn cứ hão tâm dừng ngựa, vẻ mặt ngây thơ không biết chuyện gì, lo lắng vận phần nhìn về phía Tiêu Diệp Nhi, nhóm dân chúng nhất thời liền cảm thán, cô nương này thật là thiện lương a!

Mới vừa rồi nhóm dân chúng đang xem náo nhiệt lại thấy Tiêu Diệp Nhi ra tay liền bắt giác mở to hai mắt ra nhìn, chỉ là không kịp kinh hô ra tiếng, nhắc nhở Thịnh Y Diễm cẩn thận mà thôi. Ở trong mắt bọn họ, Tiêu Diệp Nhi cùng người của Tiêu gia đã biến thành loại người ti bi vô sỉ khiến nhiều người tức giận rồi.

Rõ ràng là Tiêu Diệp Nhi đoạt vị hôn phu của người ta, giờ phút này chính chủ tới cửa thành toàn cho nàng ta, nàng ta không thèm cảm kích, không thèm tạ ơn thì thôi, ngược lại còn lấy oán báo ân, có thể thấy được danh hiệu tài nữ trước kia của nàng ta chẳng qua đều là mua danh chuộc tiếng.

Lúc này thấy Thịnh Y Diễm phúc lớn mệnh lớn né được, lại nghe thấy Thịnh Y Diễm nói như thế, bọn họ sao có thể thấy Tiêu Diệp Nhi đang nằm giữa bãi nôn dơ bẩn kia đáng thương được, lập tức liền hô to.

“Thịnh tiểu thư không cần áy náy, nàng ta muốn đánh lén sau lưng người nên mới như vậy a!”

“Thịnh tiểu thư thật là thiện lương a, thế nên mới bị kẻ ác khi dễ, trăm ngàn lần đừng áy náy!”

Thịnh Y Diễm nghe thấy mấy lời này, lại lộ ra vẻ kinh ngạc, trừng mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Diệp Nhi, vẻ mặt đầy ý không tin, nói: “Không thể nào, mới vừa rồi Tiêu tỷ tỷ rõ ràng còn xin lỗi ta đâu, làm sao có thể đánh lén sau lưng ta a, các vị hương thân phụ lão nhất định là hiểu lầm Tiêu tỷ tỷ...”

Nghe nàng nói như vậy, nhóm dân chúng càng phẫn nộ hơn. Thật hay a, Tiêu Diệp Nhi này đã dự mưu từ trước, dùng cách nói chuyện với Thịnh tiểu thư để nàng mất đề phòng, lúc ấy nàng ta mới ra tay, việc này quả thực không phải chỉ đơn giản là ti bỉ nữa, mà còn là ác độc! Nữ nhân như vậy, xứng đáng bị đâm đập! Dẫm đến chết đều là đúng lý hợp tình!

Lại thấy Tiêu Diệp Nhi tóc tai bù xù, mặt mũi dính đầy bụi đất ngã vào bãi nôn tanh hôi, mọi người liền tỏ ra chán ghét, sao còn có nửa điểm kinh diễm hâm mộ, thiện ý chúc phúc lúc Tiêu Diệp Nhi đội mũ phượng vai quàng khăn được cởi ra ngoài mới vừa rồi? Có vài người đã cầm vật gì đó lên, hướng về phía Tiêu Diệp Nhi ném tới!

Phượng Đế Tu thấy vẻ mặt không tin của Thịnh Y Diễm, trong đôi mắt đẹp tràn đầy thiên chân vô tà, thanh thuần như thánh thủy trong dao trì, ngây thơ giống như trẻ sơ sinh, khỏe mỗi hân ngoéo một cái.

Mới vừa rồi nữ nhân này còn vỗ về chơi đùa bờm của con ngựa, nhẹ nhàng thì thầm bên tai con ngựa, thanh âm còn quanh quẩn trong gió đây.

“Tử Điện, bà điện này thật đáng ghét đâu, nước tiểu phân thối đều sạch sẽ thuần khiết hơn nàng ta. Hay là, người bỏ thí chút ít thương xót, phun ít nước tiểu giúp nàng ta rửa não nha?”

Vậy mà con ngựa kia có chút linh tính, cư nhiên nghe lời nàng, như vậy thật đúng là thú vị. Được tiện nghi còn muốn lấy mỹ danh, nữ nhân này còn có thể giả bộ vô tội hơn một chút, phúc hắc hơn một chút nữa không?

Lời nói của Thịnh Y Diễm đương nhiên cũng rơi vào tai Quân Khanh Liệt. Thấy Tử Điện chờ Thịnh Y Diễm, rồi xoay về phía hân đặc ý đào dạt vẩy vẩy cái đuôi, trong mắt vô tà của con ngựa rõ ràng còn hiện lên vẻ hưng phấn, hân có loại cảm giác có đàn quạ đen bay đầy trời. Tử Điện của hân rõ ràng là con ngựa cực kỳ lãnh khốc, nay bị dạy hư rồi, tà ác lại nghịch ngợm a...

Bạn đang đọc truyện *Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Khí thế của nàng

Hành động này của Thịnh Y Diễm đã thành công giấu được dân chúng, nhưng lại không thể gạt được đại tướng quân Tiêu Hồ nhãn lực hơn người. Hân thấy khuê nữ nhà mình cật lực phát giận, lại bị Thịnh Y Diễm đánh cho một quyền, hân lập tức biết có chuyện không tốt, muốn tiến lên tương trợ. Bất đắc dĩ một điều là hân vừa động thân mình, trước mặt liền xuất hiện một cánh tay chắn ngang, cấm bảo đen tuyền thù họa tiết phi long, khí thế bức người, đúng là Quân Khanh Liệt.

Hân cả kinh, đón nhận đôi đồng tử trầm lãnh của thái tử, thân mình hân cứng đờ, chỉ có thể trơ mắt nhìn ái nữ bị dẫm đạp. Giờ phút này, thấy Quân Khanh Liệt không ngăn trở mình nữa, hân vội vàng tiến lên, bộ dáng sợ hãi đem Tiêu Diệp Nhi ôm vào lòng. Thấy mặt mũi Tiêu Diệp Nhi nhem nhuốc, cánh môi biến thành màu xanh, ngất đi không biết gì nữa, lửa giận của hân lại bùng cháy dữ dội.

Dưới sự tức giận thì làm gì còn lý trí, đem Tiêu Diệp Nhi giao cho tỷ nữ bên cạnh, hân liền xoay người rút kiếm ra đánh về phía Thịnh Y Diễm. Hân không giống như Tiêu Diệp Nhi, một kiếm này như bão táp, hướng thẳng vị trí yếu hại ở cổ Thịnh Y Diễm đâm tới, hiển nhiên là muốn lấy tính mạng nàng, vì nữ nhi báo thù, vì Tiêu phu rửa nhục.

Thịnh Y Diễm thấy hân vọt tới, mắt đẹp híp lại nhìn mũi nhọn băng lãnh kia hướng nàng đâm tới. Nàng không có nội lực gì, không biết mấy trò nhón mũi chân mà bay lên, nhưng vậy cũng không có nghĩa là nàng sẽ dễ yên, mặc đối phương muốn làm gì thì làm. Kiếp trước, nàng tinh thông hai mươi tám loại vũ khí, về nhĩ lực của nàng thì cho dù hai mắt bị che kín, nàng cũng có thể phi châm trúng đóa hoa đang bay, về nhãn lực của nàng, đừng nói là biết chút kinh công, dù động tác của Tiêu Hồ có nhanh hơn nữa, ở trong mắt nàng cũng sẽ biến thành động tác chậm chạp. Dựa vào kinh nghiệm nghề nghiệp của nàng, cũng đủ biết được mỗi một nhược điểm trên cơ thể đối phương, cũng đủ đoạt mạng người đó mà không tốn chút sức lực nào.

Nàng không có nội lực, không biết kinh công, không có nghĩa là đến nơi này nàng sẽ trở thành phế vật, phải thúc thủ chịu trôi. Ở kiếp trước, nàng

không cam lòng bị nô dịch, không muốn chấp nhận số phận, từ một cô gái bình thường nhất trong tổ chức, tuổi còn trẻ đã trở thành đệ nhất nữ sát thủ, ở nơi này, nàng cũng có thể trở thành duy ngã độc tôn, một lần nữa tạo ra một con đường đầy vinh quang. Nàng không tin khi không có súng ống đạn dược, tinh hoa của công phu thời hiện đại được lắng đọng sau ngàn năm, cứ như vậy chịu thua trước công phu thời cổ đại này!

Tiêu gia không nên dây vào nàng, chọc vào nàng sẽ trở thành đá kê chân cho nàng, trở thành kẻ bị Thịnh Y Diễm nàng lôi ra lập uy ở dị thế này, khiến cho thế nhân đều biết nhị cô nương của phủ thái phó không phải là người dễ chọc! Tốt nhất nên suy xét rõ ràng!

Trong nhất, hàn băng nhất thời tăng lên, Thịnh Y Diễm kinh hô một tiếng, luống cuống tay chân nâng kiếm chắn kiếm của Tiêu Hổ, nàng chặt vật giữa người ra sau, nằm lên trên lưng ngựa, tay phải vung lung tung. Tiêu Hổ không nghĩ tới chính mình dùng một chiêu như lôi đình cư nhiên cũng rơi vào khoảng không, lại thấy Thịnh Y Diễm bày ra bộ dáng không biết võ công, đang cực kỳ thất kinh để trêu đùa hắn, hồ lơng dân chúng, nhất thời, hắn giận sôi lên.

Kiểm trong tay đối kháng cùng kiếm của Thịnh Y Diễm, ngược lại tạo ra một trận hoa mỹ, hắn hét lớn một tiếng, lại lần nữa hướng ngực Thịnh Y Diễm đâm tới: “Lão tử giết ngươi!”

Thịnh Y Diễm ngăn đón một kiếm này, rốt cuộc vì không có nội lực, cộng thêm thân thể này quá yếu, cổ tay nàng bị nội lực của Tiêu Hổ chấn tới đau đớn, năm ngón tay vô lực, suýt nữa buông kiếm ra. Nhưng chút đau đớn này đối với nàng mà nói, thật sự không tính là cái gì, có linh hồn cường hãn, sao nàng có thể ngại cả kiếm cũng không bắt được?

Rất nhanh, Thịnh Y Diễm hiểu được đối phương chính là cao thủ, nàng không thể kéo dài, thân thể nhu nhược này không chịu được lâu, tốc chiến tốc thắng mới tốt.

Dung nhan hiện lên vẻ sắc bén, Thịnh Y Diễm đảo khách thành chủ, lấy công làm thủ, thấy Tiêu Hổ đâm tới ngực mình, lần này nàng không tránh mà còn tiến tới, ngồi thẳng dậy, sau đó hô to hướng Tiêu Hổ đánh tới. Thân thể của nàng nghiêng xuống, đầu vai đón nhận lưỡi kiếm, đồng thời, kiếm trong tay đột nhiên lấy một góc độ kỳ diệu chém qua mặt Tiêu Hổ, một kiếm này không cần tốn chút sức lực nào, lạnh thấu xương, tàn nhẫn còn hơn cả hai kiếm như kinh phong kia của Tiêu Hổ.

Gió nổi lên, tóc đen bên ngoài mũ phượng của Thịnh Y Diễm đón gió bay bay. Một tia sáng mờ cuối cùng nơi chân trời chiếu qua mái tóc, hạ xuống khuôn mặt nàng, nhuộm đỏ dung nhan băng lãnh của nàng, khuôn mặt như tuyết trắng vạn năm, dù được tia nắng chiếu vào vẫn tỏa ra khí lạnh bức người. Đôi mắt nàng như ngôi sao sáng chói trong đêm đông, dù gió lạnh thổi lớn cỡ nào, cũng không giấu được mũi nhọn lạnh như băng trong đó. Cánh môi nàng được tia nắng chiếu rọi, càng thêm kiều diễm ướt át, như đoá hoa xinh đẹp đang ra sức nở rộ, đôi môi ấy lại tạo ra đường cong sắc bén.

Giờ khắc này, dung nhan tuyệt mỹ lãnh diễm như sương, thân hình mảnh khảnh bá khí như rồng, tỏa ra sát khí ngập trời. Dưới tình thế bất buộc mà lãnh khốc, khí thế kia tuyệt đối không kém nam nhi chút nào!

Đó là một cỗ khí thế bị ép tẩm trong máu lửa, bị nhìn thấu tâm can nhưng vẫn không sợ hãi, khí thế gấp phật sát phật, gấp quý trăm quý, thiên địa hồng hoang, duy ngã độc tôn!

Trong lòng biết Thịnh Y Diễm không có nội lực, mà Tiêu Hổ lại là cao thủ xếp thứ năm Trung Từ quốc, sợ nàng chịu thiệt, Quân Khanh Liệt lập tức đi ra, cánh tay nâng lên, nhưng mà hắn lại nhìn thấy tóc đen của Thịnh Y Diễm tung bay phấp phới sau gương mặt, tâm thần hắn liền chấn động, bất tri bất giác dừng lại.

Phượng Đế Tu lại bĩu môi khi thấy Tiêu Hổ tới gần, Thịnh Y Diễm kinh hô, ôm ngực lùi lùi biếng tựa vào kiệu hoa, trong tào nhã tuần dật lộ ra một cổ hơi thở lùi lùi biếng.

Hắn cũng không quên, nữ nhân này rất phức tạp, có công phu còn giả vờ giả vịt. Nàng không sợ Tiêu Hổ! Đó là nàng nắm chắc phần thắng nên mới thế!

Nhưng khi hắn nhìn thấy Thịnh Y Diễm cư nhiên dùng đầu vai nghênh đón một kiếm của Tiêu Hổ, vẻ mặt vốn không chút để ý của hắn chợt ngưng ngẩn, đôi mắt đen láy như mặt ngọc hiện lên vẻ ảo não.

Bị ép tẩm trong máu lửa mà không sợ hãi chút nào, đó là bởi vì không chán chừ, vì chỉ có một mình nàng độc hành, biết phía trước có nguy hiểm, trừ bỏ chính nàng, không ai có thể giúp nàng ngăn cản, cũng là vì biết con đường phía trước mặc dù hắc ám như đêm đen, cũng không có đường lui, chỉ có bất chấp tất cả mà leo lên đỉnh núi, đi đến cuối con đường, mới có trời cao biển rộng, có được cơ hội thử sức.

Nàng như vậy, làm cho hắn xúc động, giống như nhìn thấy chính mình trong đêm tối nhiều năm trước, đồng dạng cũng khiến tâm hắn bỗng nhiên nảy sinh phiền chán cùng tức giận, thương tiếc cùng buồn bực. Nữ nhân này, nàng rốt cuộc có biết chính mình là nữ tử hay không? Nữ nhân có thể tìm nam nhân dựa vào, như vậy cũng chẳng có gì cười nhạo!

Cậy mạnh! Cậy mạnh đáng chết đáng giận!

Hắn rõ ràng ở nơi này, nàng lại tự hại mình như thế, nàng có sở thích tự hại bản thân sao? Trong lòng Phượng Đế Tu câu giận nhớ kỹ hành động này của nàng, ngón trỏ tay phải ngưng tụ khí đạn lạnh lẽo bắn thẳng vào Tiêu Hổ.

Giờ khắc này, hắn không nghĩ một chút, hắn là người nào của Thịnh Y Diễm, vì sao Thịnh Y Diễm phải dựa vào hắn? Mà hắn cũng chưa phát hiện ra, xưa nay tâm hắn lạnh lùng như hàn băng, cư nhiên cũng có thời điểm nảy sinh hảo tâm, rút đao tương trợ, thương hương tiếc ngọc.

Nhưng mà một khí đạn này của hắn còn chưa bắn ra, hắn đột nhiên thu tay lại, dung nhan vốn chán nản của hắn bỗng nhiên giãn ra, trong đôi mắt lại hiện lên một tia sung sướng giảo hoạt.

Cùng lúc đó, ở bên kia, Tiêu Hồ cũng bị khí thế của Thịnh Y Diễm chấn nhiếp. Hắn vận lần không nghĩ tới, nàng chỉ là một nữ tử đang độ tuổi thanh xuân, vẫn còn là một nữ tử khuê các, một nữ tử mang danh bao cớ truyền xa thế nhưng trên người tản ra một cỗ khí thế lăng liệt như vậy, hắn không thể ức chế mà sùng sốt một chút.

Cao thủ so chiêu làm sao tồn tại nửa điểm phân tâm? Hắn vừa sùng sốt, kiếm của Thịnh Y Diễm đã đâm đến mặt. Một tiếng thét kinh hãi từ phía sau truyền đến, là phu nhân của hắn, tâm thần hắn nhất thời tỉnh lại, muốn tránh né. Mà một mũi ám khí đánh tới, cũng đúng lúc làm trật kiếm phong của Thịnh Y Diễm, một kiếm kia không thể đâm thẳng ngách tâm của Tiêu Hồ, nhưng cũng mang theo lực đạo đông lạnh xoẹt qua mắt phải của hắn, qua mũi, kéo dài tận sang trái.

Máu tươi đầm đìa, kiếm quang lóe lên, đỏ sẫm bay múa, một kiếm xoẹt qua, thân mình Thịnh Y Diễm mượn lực ngã xuống, nhưng mà từ phía sau lại có một đạo mũi nhọn ép thẳng tới, nàng biết, đó là mẫu thân của Tiêu Diệp Nhi - Tiêu phu nhân. Ánh mắt sắc bén lợi hại, khỏe mỗi trần đây ý cười lạnh lùng, nàng dùng sức xoay lưng, nghiêng người rơi xuống đất, kiếm trong tay vung lên, liền chống lại sát khí sau lưng.

Nhưng mà nàng vừa động, bên hông co rút đau đớn một trận, khiến hai hàng lông mày của nàng nhíu chặt. Chết tiệt, thân thể này không dùng được! Thời điểm máu chốt cư nhiên khiến nàng đau muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Âu yếm

Tiêu phu nhân cũng xuất thân từ nhà võ tướng. Khi còn là tiểu cô nương, nàng ta rất thích múa thương vung kiếm, cộng thêm đại lục Tinh Vân này không hạn chế việc nữ tử tập võ, cho nên thiên phú không sai, Tiêu phu nhân cũng được coi như là nữ tử võ nghệ xuất chúng ở Trung Từ quốc. Nàng ta vốn ở trong nhà tiền nữ nhi xuất giá, thấy nữ nhi ra ngoài rồi mới lặng lẽ rơi nước mắt, ai ngờ lại nghe thấy tin Thịnh Y Diễm tìm tới gây phiền toái. Nàng ta liền ra ngoài phủ trợ trận.

Ai có thể tưởng tượng được, nàng ta mới đến gần cửa phủ đã thấy nữ tử Tiêu Khiếu bị đánh trọng thương đang được hạ nhân khiêng về. Nàng ta vừa đau lòng vừa tức giận, sau khi đem con an trí tốt, nàng ta lại lao thẳng ra ngoài tìm Thịnh Y Diễm báo thù. Ai ngờ, lần thứ hai chạy đến gần cửa phủ lại đón được ái nữ Tiêu Diệp Nhi. Thấy nữ nhi cũng trong tình trạng không biết sống chết, nàng ta quả thực muốn lôi Thịnh Y Diễm ra mà băm thầy vụn đoạn.

Cho nên, cố gắng chiếu cố nữ nhi một chút, nàng ta liền hướng thẳng cửa phủ chạy đi. Lại chưa từng nghĩ tới, vừa ra ngoài cửa phủ, nàng ta cư nhiên nhìn thấy một màn Thịnh Y Diễm cầm kiếm đâm về phía mi tâm của phu quân. Nàng ta lập tức ném ra một mũi ám khí đánh trật đường kiếm của Thịnh Y Diễm, ngay sau đó tung ra một chưởng về phía nàng. Giờ phút này, nàng ta hận ý đầy tâm, căn bản chính là Thịnh Y Diễm chết cũng không giải được mối hận trong lòng, nháy mắt liền vọt tới bên người Thịnh Y Diễm.

Mới vừa rồi Tiêu Diệp Nhi đột nhiên ra tay, Từ Nhi liền bị dọa cho ngất người, sau lại thấy tiểu thư mệnh lớn tránh được một kiếp, Từ Nhi liền mở to hai mắt nhìn, rất sợ ra lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn lần nữa. Lúc này, nàng thấy bóng dáng của tiểu thư nhà mình còn trên không trung, Tiêu phu nhân cũng giống như nữ nhi không biết thẹn kia của nàng ta, cũng đánh lên sau lưng người, tiểu thư tất nhiên không có cách ứng phó, Từ Nhi trở mặt nhìn chăm chăm, không hề nghĩ ngợi gì liền chạy lên, muốn dùng thân thể của mình thay tiểu thư đỡ một chưởng này.

Nghe thấy động tĩnh, khỏe mắt lại thấy Từ Nhi chạy tới, Thịnh Y Diễm quỳnh lên, phiền một cái là giờ phút này thân mình nàng căn bản không ngăn cản được. Nhưng lại đúng vào lúc này, một bóng dáng hồng sắc lóe lên, nhanh như chớp ngăn cản Từ Nhi. Oành một tiếng, một chưởng của Tiêu phu nhân đánh lên hồng ảnh kia, đồng thời chính nàng ta vậy mà cũng bị nội lực dồi dào non lấp biển của người nọ đánh bay ra ngoài, bay thẳng hơn mười thước mới hung hăng nện vào giữa đám người, rồi phốc một cái, phun ra máu tươi, hiển nhiên là bị nội thương nghiêm trọng!

Mà bóng dáng hồng sắc kia, ngoại trừ Phượng Đế Tu thì còn có thể là ai nữa?

Hắn bị một chưởng của Tiêu phu nhân đánh trúng ngã về phía sau, vừa vận ngã dưới bóng dáng đang rơi xuống đất của Thịnh Y Diễm. Hai tay hắn mở ra, đem Thịnh Y Diễm ôm vào lòng, tiếp đó, hai người song song ngã nhào.

Nháy mắt, trong không khí tràn ngập hơi thở mát lạnh sạch sẽ khỏe mạnh, chớp mũi cùng cái trán đều đập vào lồng ngực kiên cường lại cực kỳ co giãn của nam nhân, thân mình còn bị một đôi cánh tay như sắt kiềm chế ôm chặt. Hơi thở, còn có ôm ấp ấm áp mà cường thế kia, đều hoàn toàn xa lạ. Thân mình Thịnh Y Diễm lập tức cứng đờ, nàng chưa từng bị chiếm tiện nghi như vậy, tức giận giãy giụa muốn đứng lên.

Nhưng lúc này nàng mới vừa mạnh mẽ xoay thân, vốn là xoay một cái lại khiến thắt lưng bị thương, giờ còn bị Phượng Đế Tu ôm chặt vào lòng, khiến nàng không có chút sức nào, làm sao có thể giãy giụa thoát ra?

Hai mắt nàng nhất thời trở nên sắc bén, lật tay muốn đánh nam nhân đáng giận này. Nhưng mà một đánh đó còn chưa xuất ra, nam nhân kia liền co chặt cánh tay lại, đồng thời dịch chuyển thân hình, hai người cùng nhau té trên mặt đất, hắn dưới nàng trên.

Hắn chỉ dùng một chút lực, thì nàng đã không thể không gất gao nằm trên người hắn, cái trán trượt qua mặt hắn, cánh môi dán trên mũi hắn. Nàng tròn mắt trừng trừng nhìn hắn, trong mắt chứa đầy mũi nhọn lạnh lẽo, mỗi một cái giống như đều có thể hóa thành dao sắc đem hắn cắt thành mảnh nhỏ.

Ngũ quan của hắn dưới tình huống gần gũi như này càng trở nên rõ nét, một đôi mắt sâu thẳm lại chớp chớp lông mi nhìn chăm chăm vào nàng, như ngọn sóng xanh đỏ, đồng tử đen láy kia phản chiếu mắt đẹp lóe ra hỏa diễm của nàng. Một cái ý cười như nước chảy xuôi, một cái tức giận như lửa đỏ rực rỡ, phản chiếu hình ảnh của nhau.

Nhìn thấy nam nhân này cư nhiên đang cười, Thịnh Y Diễm nháy mắt thu lại lửa giận, mắt đẹp khôi phục vẻ trong trẻo lạnh lùng, phảng phất giống như bị hắn ôm như vậy nhưng tâm vẫn có thể lạnh nhạt như nước. Hải lòng nhìn thấy trong mắt nam nhân này thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, nàng lại giả vờ lần nữa, như trước không có kết quả, cánh môi dán trên mũi hắn mở ra, hung hăng cắn mạnh xuống!

Mỹ nhân trong ngực, ôn ngọc nhuyễn hương. Người được hương thơm như lan của nữ tử quanh quẩn trong không khí, tâm Phượng Đế Tu như bị một đôi tay nhỏ bé mềm nhũn nắm một chút, ngựa ngửa, sao có thể buông tay? Thấy cả người Thịnh Y Diễm trong trẻo lạnh lùng bức người, vô tình vô tự, hắn sững sờ một chút nhưng cũng có chút thất vọng, chỉ là vẫn không tính cứ buông tha nàng như vậy, nhưng làm sao nghĩ tới nữ nhân này lại như không biết thẹn thùng là gì, thế nhưng há mồm liền cắn hắn.

Theo động tác này của nàng, hắn rõ ràng cảm giác được cánh môi đỏ mọng mềm mại kia đang in vào mũi hắn thật mạnh, mềm mại như vậy, thơm mát như ngọc, khiến lòng người lâng lâng. Đó là cánh môi nữ tử hoàn toàn bất đồng với nam tử, khiến tim hắn nhất thời đập loạn, trên mặt xuất hiện một cái, nổi lên đỏ ửng. Hắn còn chưa lấy lại tinh thần, bên kia Thịnh Y Diễm đã cắn mạnh cái nữa, hắn tránh cũng không thể tránh, lại ôm Thịnh Y Diễm lần một chút, nhất thời lại là nam trên nữ dưới.

Nhưng nếu nói tới vật lộn như này, Thịnh Y Diễm dám xưng thứ hai liền không có người nào dám xưng thứ nhất. Vừa rồi chẳng qua do thân thể này có khí lực quá nhỏ mới khiến nàng rơi vào thế hạ phong, giờ phút này Phượng Đế Tu vừa động, lực đạo kiềm chế khẽ giảm, Thịnh Y Diễm căn đứng thời cơ, bên này lưng hắn còn chưa chạm đất, không biết Thịnh Y Diễm đã làm như thế nào, ngực hắn chịu một cái đánh, tiếp đó, mắt cá chân bị ăn một cước, khiến cho mắt cá chân của hắn âm ỉ đau đớn. Như thế vẫn chưa xong, nữ nhân này cư nhiên có thể nâng gối đá vào vị trí quan trọng giữa hai chân hắn.

Phượng Đế Tu không chút nghi ngờ nàng chỉ cần nâng gối thêm chút nữa, hắn sẽ đoạn tử tuyệt tôn, không còn là nam nhân chân chính nữa. Hắn không nghĩ tới bằng vào năng lực như hắn, nay cư nhiên còn có thời điểm bị ăn đánh, càng không dự đoán được là một nữ nhân không hề có nội lực có thể đã thương được hắn. Dưới tình huống vừa sợ lại vừa ngạc nhiên, hắn nhớ ra mười năm qua hắn không còn phải ném trái tư vị đau đớn nữa, giờ lại cảm nhận được, cảm giác thật không sai.

Bị nữ nhân này đá một cước, đâm một cái, thật đúng là uất ức, nhưng lại có chút tư vị ngọt ngào vào tận trong tim. Dù vậy, hắn cũng không dám ôm Thịnh Y Diễm lần nữa, lập tức nhắm chặt mắt, nhẹ buông tay, nghiêng thân né qua đỉnh đầu Thịnh Y Diễm, nằm bất động trên mặt đất.

Thịnh Y Diễm đẩy hắn sang một bên, thấy lúc này Phượng Đế Tu còn động thủ động cước với mình giờ lại nằm hôn mê bất tỉnh, nàng ngạc nhiên.

Hồn dân này đang làm cái gì a?

Cô Lỗ vốn nằm ngủ trong tay áo của Phượng Đế Tu, khi hắn ôm lấy Thịnh Y Diễm thì nó đã bay ra ngoài. Mở to đôi mắt còn ngái ngủ nhìn chủ tử nhà mình đang âu yếm với nữ tử kia, nó giật mình ục một cái, suýt rớt xuống đất. Sau lại thấy chủ tử đánh không lại nữ nhân thế nhưng giả vờ bất tỉnh, nó liền khinh bỉ bay xa.

Nó không biết người này, không có quan hệ gì với người này, nó là con chim vũ có tiền đồ có cốt khí nha!

Một kiếm của Tiêu Hồ chưa đâm trúng, lại bị Thịnh Y Diễm chém cả nửa khuôn mặt, hắn sững sờ nhận ra kiếm của hắn ngay cả một góc áo của Thịnh Y Diễm cũng chưa chạm tới, giờ sao hắn có thể không oán hận, không phản kích cho được? Rốt cuộc hắn vẫn là hắn từ đã từng chinh chiến sa trường, lập tức, hắn nâng tay lau vết máu trên mặt, lại đâm một kiếm về phía Thịnh Y Diễm.

Một kiếm này của hắn cùng một chiêu kia của phu nhân cơ hồ tới cùng lúc. Đồng thời, Quân Khanh Liệt thấy Thịnh Y Diễm hai bên đều bị giáp công, lúc này liền ra tay. Hắn thấy Từ Nhi chạy lên thay Thịnh Y Diễm chặn một chiêu đến từ phía sau, cho nên hắn chỉ tung chiêu về phía Tiêu Hồ.

Sau khi thấy một chiêu này thành công ngăn cản Tiêu Hồ, hắn vừa quay đầu đã thấy Phượng Đế Tu ôm Thịnh Y Diễm. Mắt thấy hai người cứ thế nằm cùng một chỗ nhìn nhau, tuần nhan trong trẻo lạnh lùng của hắn không không chế được phủ đầy hàn sương, chẳng qua, biểu hiện này cũng chỉ kéo dài vài giây, nháy mắt hắn liền khôi phục như thường.

Bạn đang đọc truyện *Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Đại họa xét nhà

Tiêu Hổ đường đường là nhất phẩm tướng quân, hôm nay ngay trước cửa nhà hắn, cả nhà đều bị một nha đầu lửa đảo khi dễ, hắn vốn là vũ phu, tâm tính táo bạo, sao có thể chịu được nhục nhã bậc này! Thấy phu nhân nhà mình cũng bị đánh bay ra ngoài, ối ra máu, dù bị thái tử ngăn cản, hắn cũng khó có thể ần nhẫn thêm nữa, lập tức trầm giọng nói: “Thái tử thứ tội, đây là việc nhà thần, thần chỉ có thể đắc tội!”

Nói xong, hắn đẩy cánh tay đang ngăn cản hắn của Quân Khanh Liệt ra, sau đó huy kiếm đánh tới Thịnh Y Diễm lần nữa. Lúc này, Thịnh Y Diễm mới thoát khỏi người Phụng Đế Tu, thấy hắn vọt tới, vẻ mặt sung huyết, dữ tợn như lệ quỷ, nàng hừ lạnh một tiếng, đứng dậy, vừa đón một kiếm của Tiêu Hổ vừa tỏ vẻ nom nớp lo sợ lui ra phía sau, thấp giọng nói: “Chỉ bằng ngươi cũng dám hướng bốn cô nương kêu gào, chó sủa dám giao đầu với hổ gầm, quả thực là chuyện đáng chê cười. Ta khuyên ngươi sớm thu tay lại đi, miễn việc chết dưới tay ta!”

Lời này của Thịnh Y Diễm quả thực như lửa cháy đổ thêm dầu, rất kiêu ngạo. Tiêu Hổ thấy nàng rõ ràng bị buộc liên tục rút lui, thế nhưng còn dám mở miệng nói ra cuồng ngôn, tức giận đến mức tóc chống ngược, hét lớn một tiếng, thế kiếm càng hung mãnh: “Ta giết ngươi!”

Do vấn đề về góc độ nhìn, thân mình Thịnh Y Diễm bị Tiêu Hổ che mất, nhóm dân chúng căn bản không nhìn thấy Thịnh Y Diễm mở miệng, chỉ thấy bóng dáng nàng hoảng sợ lui về phía sau, đầu vai run run, lại thấy một màn Tiêu Hổ rút kiếm đánh tới một nữ tử nhu nhược tay không tác sát, bộ dáng còn liều chết trông rất vô si, nhất thời đều hô lớn.

“Tiêu Hổ ngang nhiên ra tay giết người, thật là vô pháp vô thiên a!”

“Thịnh cô nương đang ra sức né tránh, mau cứu người a!”

Thậm chí có vài người đã cầm vật gì đó lên ném tới Tiêu Hổ. Tiêu Hổ nghe đến mấy tiếng la này liền giận dữ, lại rống một tiếng, trường kiếm như hồng hàn khí ngập trời hướng Thịnh Y Diễm đánh tới. Nàng tránh cũng không thể tránh, không bao lâu nữa, kiếm của Tiêu Hổ sẽ ép sát thân thể nàng. Sắc mặt hắn đây về đặc ý, như thể Thịnh Y Diễm đã ngã dưới chân hắn, mặc hắn băm vằm.

Nhưng nàng đột nhiên biến mất, bóng dáng Quân Khanh Liệt nháy mắt gần trong gang tấc. Trong mắt Tiêu Hổ, việc này như là thay đổi sắc mặt, rõ ràng một kiếm sắp đâm vào ngực tiện nhân Thịnh Y Diễm kia, vậy mà sao một kiếm này lại hướng tới Quân Khanh Liệt chứ?

Khi hắn phát hiện bản thân mắc mưu thì đã chậm, một kiếm đã xuất ra, khó mà thu hồi!

Hắn cả kinh mở to hai mắt mà nhìn, sắc mặt tái nhợt. Nếu thái tử bị thương, cho dù là ngộ thương, đó cũng là tội lớn a!

Quân Khanh Liệt thấy Thịnh Y Diễm cứ hướng bên này lui lại liền đoán được nàng muốn làm gì, cho nên vẫn đứng đó không hề di chuyển. Tiêu Hổ dám công khai ngỗ nghịch hắn thì nên đoán được hậu quả này, hướng chi, thời điểm Tiêu Hổ quyết định làm đám hỏi với Dục vương, phò trợ tứ hoàng đệ của hắn, hắn liền không thể tha thứ cho Tiêu phủ rồi. Nghĩ đến đây, hắn cũng biết nữ nhân Thịnh Y Diễm này đã đoán được điểm kia, thế mới có thể lui về phía hắn, đem chủ ý đánh xuống đầu hắn.

Nữ nhân này rất tinh ranh, biết được kế sách để thắng nước đôi, vậy thì, hắn nhất định sẽ giúp nàng!

Mất thấy một kiếm của Tiêu Hổ đâm tới, Quân Khanh Liệt như cũ không hề động đậy, chỉ cảm nhận được kiếm phong đang tới gần thân thể mình. Một kiếm này không đâm đến vị trí yếu hại, nhưng lại làm rách huyền sắc cẩm bào trên người hắn, tạo một lỗ hổng lớn trước ngực hắn, da ứng đỏ, chẳng qua chỉ xước da, dựa vào năng lực khôi phục của thân thể hắn, thậm chí không đến hai ngày thì vết thương đã có thể kết vảy, nhưng cũng đủ để chém đầu cả nhà Tiêu Hổ rồi.

Sau khi Thịnh Y Diễm té ngã, nàng thấy một kiếm của Tiêu Hổ đâm Quân Khanh Liệt bị thương, nàng liền đứng lên, đồng thời, Quân Khanh Liệt giơ tay che miệng vết thương lại, hướng về phía Thịnh Y Diễm ngã xuống.

Mặc dù Thịnh Y Diễm cùng Quân Khanh Liệt hoàn toàn không có trao đổi gì, nhưng nàng cùng Quân Khanh Liệt liên thủ diễn trò, trong lòng đã biết trước tình huống tiếp theo, thấy Quân Khanh Liệt chẳng qua chỉ bị xước một lớp da, thế nhưng ngã xuống người nàng, nàng lại không thể không mặc hắn tựa vào người mình như vậy, liền đưa tay đỡ lưng Quân Khanh Liệt, thất kinh hô to: “Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ!”

Kêu xong, nàng vừa sợ lại ngạc nhiên cùng phẫn nộ trừng mắt về phía Tiêu Hổ, nói: “Tiêu tướng quân, ngài có gì bất mãn với thái tử cũng không thể công khai ám sát thái tử a! Đây chính là tội chết, phải bị xét nhà diệt tộc đó a!”

Quân Khanh Liệt tựa vào người Thịnh Y Diễm, được nàng đỡ, tay ôm miệng vết thương, máu dọc theo kẽ tay của hắn chảy ra bên ngoài, vận nội lực, sắc mặt nháy mắt tái nhợt như tờ giấy trắng, nhìn vào như bị trọng thương, bộ dáng kia quả nhiên là suy yếu cực kỳ a. Hắn nói cũng không nói, đem mọi chuyện tiếp theo đều giao cho Thịnh Y Diễm, tin rằng nữ nhân này nhất định sẽ cho hắn một kết quả vừa lòng, hôm nay sẽ khiến Tiêu Hổ phải chịu tội danh ám sát thái tử.

Quả nhiên, Thịnh Y Diễm há mồm liền nói thẳng tội của Tiêu Hổ!

“Thái tử điện hạ!”

Lúc này, nhóm thân vệ của thái tử đã chạy tới, vừa thấy chủ tử bị thương, bọn họ nhanh chóng rút binh khí ra đem Tiêu Hổ vây chặt ở giữa. Hai gã nhất đẳng thị vệ tiến lên cầm chặt tay Tiêu Hổ, trường kiếm trong tay Tiêu Hổ rơi xuống đất, bộ dáng đứng là không dám phản kháng.

Hắn thấy Quân Khanh Liệt tựa vào người Thịnh Y Diễm, sắc mặt trắng bệch, hắn lại có khổ mà không nói nên lời, nghe thấy lời nói kia của Thịnh Y Diễm, nhất thời như bị người ta vật lỏng, ngửa đầu quát: “Ngươi tiện nhân này, ăn nói bậy bạ, rõ ràng là ngươi dụ dỗ ta, khiến cho ta mắc bẫy, bằng không ta sao có thể làm thái tử điện hạ bị thương được!”

Thân mình Thịnh Y Diễm lại run lên, cắn răng nói: “Ta là một nữ tử, như thế nào có thể dụ người tới ám sát thái tử điện hạ a. Mới vừa rồi người bắt kính thái tử, không những nói lời độc ác, còn đụng vào thân thể cao quý của thái tử, đẩy cánh tay thái tử ra. Nay lại công khai ám sát thái tử, còn đổ oan cho ta, ta mặc dù làm người lương thiện, nhưng còn có người nhà của ta, ta không thể để mặc người đổ oan, liên lụy đến cả nhà của ta được. Người đừng khinh người quá đáng, nhóm dân chúng đều chứng kiến đâu! Các vị hương thân phụ lão, nghịch thần tặc tử Tiêu Hồ này dám ám sát thái tử điện hạ, các vị nhất định đều thấy được, vậy các vị có nguyện làm chứng không a?”

Thịnh Y Diễm không có nội lực, không thể thúc đẩy nội lực thay đổi sắc mặt, nhưng nàng là nhân vật bậc nào chứ, kiếp trước nàng có thể dạy dỗ nữ sát thủ, thì đương nhiên cũng là thiên tài thay đổi sắc mặt, nháy mắt, sắc mặt của nàng liền từ hoảng sợ mà biến thành vẻ tái nhợt, giây lát lại bị tức giận mà ửng hồng.

Giờ phút này, mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống, nhưng chỗ này lại vẫn náo nhiệt. Dưới bầu trời mờ ảo, bóng dáng kia của nàng trông càng đơn bạc, tay áo bay bay, lệ nhan tái nhợt dưới ánh sáng nửa của ban ngày nửa của ban đêm càng trở nên dịu dàng.

Khi nàng e ngại, như đoá phù dung chớm nở, he hé động lòng người. Khi nàng tức giận, kinh hồng điểm ảnh, tuyệt thế độc lập, một cái nhăn mày một nụ cười duyên, tiền tư ngọc mạo, khiến cho người ta rung động không thôi.

Hôm nay, người Tiêu gia đã khiến nhiều người ở đây tức giận, trước đây Tiêu Diệp Nhi hoa tâm quyền rũ Dực vương, Thịnh tiểu thư người ta tự mình đến thành toàn cho nàng ta, vậy mà cả nhà này đều lấy oán trả ơn, ba lần bảy lượt muốn hại Thịnh cô nương, làm khó Thịnh cô nương khiến người tốt không được báo đáp, may có trời cao che chở, tổng có thể tránh qua từng hồi hung hiểm, nhưng hôm nay Tiêu Hồ làm thái tử điện hạ bị thương, hấn thế nhưng còn không biết hối cải, còn muốn vu oan người thiện lương như Thịnh tiểu thư, chuyện này sao có thể được, cũng phải nhìn bọn họ có nguyện ý hay không chứ.

Trong lòng mỗi người đều có một vị anh hùng, chỉ khi bọn họ tỉnh lại, trước kia bọn họ không có năng lực chống lại Tiêu phủ, càng không có tuyệt thế võ công để cứu Thịnh tiểu thư, nhưng giờ phút này, bọn họ rốt cục cũng có thể vì nàng làm chút gì đó. Huống chi, Thịnh tiểu thư xinh đẹp mảnh mai như vậy, mặc cho ai nhìn vào cũng phải mềm lòng, cũng không thể khiến mỹ nhân tuyệt điểm này bị thương. Lập tức, mặc kệ là nam hay nữ, già hay trẻ đều hô to lên.

“Đúng vậy, chúng ta đều thấy hết, Tiêu Hồ bắt mẫn thái tử, ám sát thái tử điện hạ, chúng ta ai cũng có thể làm chứng.”

“Ngay cả thái tử, Tiêu Hồ đều dám ám sát, rõ ràng là có lòng không phục, đáng chết!”

“Tiêu gia làm vậy, rắp tâm hại người!”

Phượng Đế Tu nằm trên mặt đất giả bộ bất tỉnh, thấy Quân Khanh Liệt cư nhiên dám can đảm ở dưới mí mắt hấn đùa giỡn tâm cơ, tới gần giai nhân mà chơi trò âu yếm, hấn tức giận đến mức hai tay nắm chặt. Nhưng vì mưu kế, nên không thể không tiếp tục giả bộ bất tỉnh, lúc này, hấn chỉ có thể nhắm mắt tưởng tượng ra bộ dáng của Thịnh Y Diễm.

Hấn nắm chặt tay một lúc, dần dần cũng thả lỏng, trong lòng cảm thấy rung động, nữ nhân này thật sự là càng nhìn càng hợp ý.

Cô Lỗ đậu trên một thân cây phía xa xa, thấy chủ tử nhà mình nằm trên mặt đất, lại thấy bên kia Quân Khanh Liệt được Thịnh Y Diễm nửa đỡ nửa ôm, nó liền ngửa mặt lên trời thở dài.

Chủ tử a, người luôn khi dễ Cô Lỗ, vậy mà chỉ có chút năng lực ấy thôi sao? Thật khiến Cô Lỗ thất vọng a!

Bạn đang đọc truyện *Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Không đủ chơi đùa

Tiêu Hồ nghe thấy nhóm dân chúng cũng hòa theo Thịnh Y Diễm mà ăn nói bừa bãi, lại thấy Thịnh Y Diễm ngang nhiên giả vờ yếu đuối lừa gạt người khác, tức đến mức cả người phát run. Đột nhiên, hấn dùng sức giãy giụa muốn thoát khỏi kiềm chế của nhóm thân vệ thái tử, hấn vừa giãy giụa vừa hướng về phía Thịnh Y Diễm tới gần, một cước nâng lên muốn đạp vào người Thịnh Y Diễm.

“Người yêu nữ này, lão tử giết người!”

Thịnh Y Diễm kinh hô một tiếng, nâng tay che mặt, lại cho lên quay về phía Tiêu Hồ chớp chớp đôi mắt, ý cười trong suốt, nũng nịu nói: “Yêu nữ a? Cảm ơn khách lệ, chỉ là lời này của Tiêu tướng quân đã nói qua một lần, ta đã nghe phát ngứa. Kỳ thật ta thực chờ mong người có thể giết ta đâu, nhưng là khổ nỗi chiêu thức của nghe không bằng người ta, thật sự không đủ để ta chơi đùa.”

Tiêu Hồ thấy nàng như thế, tức giận đến nỗi hai chân đá loạn, mặt như âm quỷ, một bộ dáng muốn giết Thịnh Y Diễm cho thống khoái, trong miệng lại hô

to lần nữa: “Lão tử giết ngươi! Lão tử giết ngươi!”

Thịnh Y Diễm ngang nhiên lấy ống tay áo che khuôn mặt lại, sắc mặt tái nhợt hô to: “Mau giữ hần lại! Mau giữ hần lại! Hần còn muốn mưu hại thái tử điện hạ!”

Lúc này, trời đã chập tối, Quân Khanh Liệt dựa vào Thịnh Y Diễm, Tiêu Hồ lại đá về phía hai người, sắc mặt hần khiến người ta phải sợ hãi, trong miệng còn rống to muốn giết ngươi, ai có thể thấy rõ hần đang đá về phía Thịnh Y Diễm, hay là đá về phía Quân Khanh Liệt đâu. Thịnh Y Diễm vừa kêu, tiếng nằng của nhóm dân chúng lại lớn hơn nữa.

Trong lòng Tiêu Hồ biết hần lại chịu uất ức, giận sôi lên, cộng thêm lúc trước đã bị thương, một ngụm máu tươi từ miệng bị nhổ ra, hần cũng cố gắng chống cự, hô to: “Không phải, các ngươi đừng tin yêu nữ này! Ta không hề muốn mưu hại thái tử điện hạ, ta không có a!”

Nhưng là, giờ phút này nhóm dân chúng sao tin hần được nữa?

Tiếng hô của nhóm dân chúng to như thế, Tiêu Hồ một miệng khó địch ngàn miệng, dù có kêu đến rách cổ họng thì thanh âm kia nháy mắt cũng bị biến mất, giống như giọt mưa rơi xuống biển lớn, bông tuyết bay xuống đất bằng.

Quân Khanh Liệt tựa vào đầu vai của Thịnh Y Diễm, thấy Tiêu Hồ rất nhanh đã bị Thịnh Y Diễm chọc tức sắp chết rồi, hần mới nhớ tới Tiêu Hồ đường đường là quan nhất phẩm, ở Trung Từ quốc cũng coi như người đậm chân một cái cũng khiến thiên hạ rung chuyển, ở trước mặt phụ hoàng cũng coi như là người tài ba, giữa nhóm bách quan trong triều càng xem như đầu lĩnh duy nhất, nay vậy mà lại bị một nữ tử tuổi còn thanh xuân đùa bỡn qua lại, hần nhin không được liền nghiêng đầu, che giấu ý cười, ở bên tai Thịnh Y Diễm thấp giọng nói: “Nha đầu, chơi đủ chưa?”

Thanh âm của hần âm vốn trầm thấp, mang theo ám ảnh trời sinh, nay có ý dè dặt thanh âm lại phảng phất như tiếng đàn cello kéo vang, cực kỳ dễ nghe lại mang theo gọi cảm lo lắng. Khi hần nói chuyện, hơi thở phả vào sườn gáy Thịnh Y Diễm, trong hơi thở có cỗ hương vị long tiên hương thoang thoảng.

Ngữ điệu sùng nịnh kia, thanh âm ái muội kia, tự nhiên như vậy tới gần Thịnh Y Diễm, nhất thời khiến lỗ chân lông của nàng dựng thẳng đứng.

Nha đầu? Còn có thể ghê tởm hơn một chút không! Không nghĩ tới một người có bề ngoài trong trẻo nhưng lạnh lùng như vậy, TMD cũng là tên tâm địa gian xảo, nam nhân quả nhiên đều là một dạng đề tiện như nhau!

Chuyện gì nên diễn đều diễn xong rồi, nàng cũng không phí hơi tiếp tục đỡ Quân Khanh Liệt nữa, lập tức, chân nàng mềm nhũn, đem Quân Khanh Liệt đẩy về phía thị vệ bên kia, người nàng liền giống như bị chấn kinh quá độ, khó mà kiên trì nữa, nghiêng thân ngã xuống trên người Từ Nhi.

Được Từ Nhi đỡ lấy, Thịnh Y Diễm ổn định thân mình, trang mô tác dạng đưa tay vỗ vỗ cái trán, rõ ràng là đang giả vờ hôn mê bất tỉnh, trực tiếp không nhìn ánh mắt của Quân Khanh Liệt.

Quân Khanh Liệt không nghĩ tới một câu nói thật lòng của mình cứ nhiên chọc giận giai nhân. Hần bị Thịnh Y Diễm đẩy ra, tựa vào người thị vệ, ánh mắt sâu thẳm nhìn Thịnh Y Diễm, thấy Thịnh Y Diễm căn bản không hề quan tâm tới mình, thậm chí có nhìn cũng không thèm lại phiền chán nhắm hai mắt lại, mi mắt hần hạ xuống, khoe môi xoẹt qua một tia cười khổ cùng tự giễu.

Không nghĩ tới có một ngày hần nguyện ý muốn thân cận một nữ tử, thế nhưng lại khiến giai nhân chán ghét như vậy!

Bên kia, Phụng Đế Tu dù đang đóng chặt hai mắt, nhưng nữ lực đã đủ để hần “Xem” rõ ràng hết thấy, thấy Quân Khanh Liệt bị Thịnh Y Diễm đẩy ra không lưu tình chút nào, trong lòng hần sáng khoái một trận, thầm nghĩ: không có năng lực còn học theo gia đình thân cận mỹ nhân, xứng đáng!

Từ khi đi tới Tiêu phủ đến bây giờ, Thịnh Dịch Dương luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt, Thịnh Y Diễm chịu khi dễ thì hần vẫn cứ lạnh lùng nhìn, Thịnh Y Diễm thu thập người Tiêu gia hần cũng chỉ nhử mi nhin.

Trên mặt hần mặc dù đang cực lực áp chế, nhưng trong lòng đã nổi sóng ầm ầm, trên mặt vẫn nhin không được lộ ra vẻ mặt phản kích tuyệt luân, hần thật sự vô pháp tin tưởng sự thật trước mắt này, tự tin bay cao, tài hoa vô song, nữ tử phúc hắc mọi bề kia lại có thể là nữ nhi bị hần vứt bỏ ở trong phủ hơn mười năm, chịu hết mọi loại khi dễ, chỉ biết cúi đầu khốc lóc nữ non còn bị lấp bấp.

Điều này sao có thể! Chẳng lẽ người ta khi trải qua sinh tử liền thay đổi hoàn toàn, thật sự có thể phát sinh biến hóa đáng sợ như vậy sao? Đây quả thực chính là thoát thai hoá cốt thôi!

Nay nàng thật đúng là giống như mẫu thân của hần a... Không, nàng so với mẫu thân của hần càng thêm xuất chúng chói mắt, càng thêm cường thế trong trẻo lạnh lùng, hơn nữa, mẫu thân tuy rằng cũng là nữ tử có trí tuệ hiếm có trên đời, nhưng dù vậy cũng không dễ dàng thay đổi trạng thái cùng gian xảo đa trí như thế a!

Nữ tử trước mắt này giống như là ngôi sao sáng chói nhất trong đêm mưa tầm tã, mặc dù có gió to bão lớn cũng vô pháp che lấp ánh sáng của nó.

Đây thật là Thịnh Y Diễm của phủ thái phó hần sao? Hần nhìn chăm chăm hồi lâu mới miễn cưỡng áp chế được khiếp sợ.

Hần ở trong triều cùng Tiêu Hồ, một tên thuộc thái tử đảng, một tên hiển nhiên có khuynh hướng theo Dục vương đảng, lại là một văn một võ, vốn là có chút không cùng quan điểm, hôm nay Tiêu Diệp Nhi lại công nhiên đoạt mất Dục vương, khiến thể diện phủ thái phó của hần mất hết, khẩu ác khí này, hần khó mà chịu nổi. Giờ phút này Thịnh Y Diễm lại có thể tự mình đòi trở về, khiến hần vừa rung động vừa cao hứng theo, ánh mắt hần nhìn về phía Thịnh Y Diễm có một tia cuồng nhiệt lại lóe tia sáng kỳ dị.

Nữ nhi này là khối bảo ngọc a, chỉ nhìn thái độ hôm nay của thái tử cùng Dực vương đối với nàng liền biết...

Hắn bên này vừa quyết định, bên kia, Thịnh Y Diễm liền hôn mê bất tỉnh, hắn liền bước nhanh qua, về mặt thân thiết nhìn Thịnh Y Diễm, lại hướng Từ Nhi khiển trách: “Từ Nhi, ngươi sao có thể chiếu cố tiểu thư như thế! Mau, không thấy tiểu thư té xỉu sao, mau đỡ tiểu thư hồi phủ, thỉnh đại phu đi!”

Từ Nhi thấy Thịnh Dịch Dương nhiệt tình như thế, nhưng thật ra lại ngại ngần cả người, hơn mười năm qua, nàng chưa từng thấy lão gia đối đãi tiểu thư như thế a!

Lão gia căn bản không đem tiểu thư trở thành nữ nhi, tiểu thư vì thế mới thương tâm như vậy, biết bao nhiêu lần tiểu thư nhìn thấy mấy tiểu thư thứ xuất kia ở trong hoa viên cùng lão gia trò chuyện vui vẻ, tiểu thư sẽ lộ ra vẻ mặt thương tâm, đến ban đêm, tiểu thư sẽ nằm trong chăn lặng lẽ khóc, sau vài lần tiểu thư liền không đến hoa viên nữa. Nàng biết tiểu thư hâm mộ mấy vị tiểu thư kia, bởi vì lão gia cho tới bây giờ đối với tiểu thư đều là làm như không thấy.

Nay lão gia phát hiện tiểu thư đã tốt rồi, rốt cục mới coi trọng tiểu thư, nói vậy tiểu thư tính lại sẽ thực vui vẻ, Từ Nhi nghĩ một chút liền lên tiếng, nói: “Vâng, nhưng là... Nhưng là quý phủ chúng ta không phải xe ngựa lại đây a.”

Thịnh Y Diễm cùng thái tử trước sau phóng ngựa rời khỏi phủ thái phó, lão gia liền mang theo bọn họ vội vàng chạy lại đây, lão gia tất nhiên là cười ngựa đến, hạ nhân bọn họ cũng là chạy tới theo, làm sao mà có xe ngựa đưa tiểu thư hồi phủ, cũng không thể mượn xe ngựa của Tiêu gia a, nhìn tình huống như vậy, người ta cũng không cho mượn a.

Từ Nhi nói xong, Thịnh Dịch Dương mới ý thức được vấn đề, chưa kịp tìm ra cách giải quyết, hoa ảnh trước mắt chợt lóe, Sở Thanh Y đột nhiên nhảy đi ra, một thân cẩm bào màu tím thêu mây đóa hoa đỏ thắm tùy ý lay động, quả thực tựa như một con bướm lượn lờ.

Hắn nhảy lại đây, liền tỏ vẻ thân thiết nâng tay khoác vai Thịnh Dịch Dương, ánh mắt sáng như ngọc nhìn chăm chăm Thịnh Y Diễm đang tựa vào người Từ Nhi, mị mị đôi mắt, nói: “Ta có mang theo xe ngựa tới, thái phó mau đem Thịnh muội muội đưa lên xe ngựa đi, ta đưa Thịnh muội muội hồi phủ là chuyện nên làm, dù muội muội được chăm sóc tận tình nhưng cũng đừng trì hoãn xem bệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Đá xuống xe ngựa.

Sở Thanh Y là người phương nào?

Đó là quần áo lụa là nổi danh khắp kinh thành, sẵn chó, đá gà, ăn uống đánh cuộc, có thể nói mọi thứ đều là lão luyện, cũng chỉ kém không có giết người phóng hỏa, cường thường dân nư .

Hắn là nhi tử độc nhất của Thiên Ưc vương phủ. Thiên ước vương chính là một trong hai họ vương lớn nhất Trung Từ quốc, trong tay nắm ba mươi vạn binh mã, đại tướng quân phủ Tiêu gia này là nếu so với Thiên ước vương phủ thì thật sự không đáng giá nhắc tới, vương phủ thế lớn, Sở Thanh Y lại là lão niên của vương phủ, độc miếu, từ mức độ nhận được sủng ái của hắn có thể thấy, thế lực phía sau hắn to lớn đến cỡ nào.

Tên này lại định làm gì xấu xa với Y Diễm, chắc chắn không phải trò tốt đẹp gì rồi!

Từ Nhi biết thế tử của phủ Thiên Ưc Vương này là đồ háo sắc, tuyệt đối không phải là loại người tốt bụng lương thiện, lúc này lại dùng ánh mắt toả sáng nhìn chăm chăm tiểu thư nhà mình, còn tốt bụng cho đi nhờ xe ngựa, thân thiết gọi cái gì mà Thịnh muội muội. Nhớ trước đây khi Sở Thanh Y nhìn thấy tiểu thư dù không như những công tử tiểu thư khác lấy việc làm nhục tiểu thư làm trò vui, nhưng sẽ ra vẻ lạnh nhạt hồ hững coi như không thấy, bây giờ hắn đột ngột thay đổi thái độ như thế nhất định là không có lòng tốt.

Bây giờ tiểu thư được trời phù hộ khỏi bệnh nói lắp, chắc chắn sẽ trở thành đệ nhất mỹ nhân thực sự của nước Trung Từ Quốc, không biết sẽ được bao nhiêu mỹ nam thương nhớ, có lẽ thế tử hư hỏng này đã có ý định với tiểu thư chăng!

Từ Nhi liền xù lông lên ngay lập tức, nàng như gà mái bảo vệ Y Diễm, toàn thân cảnh giác nhìn chăm chăm Sở Thanh Y, nói: “Đa tạ Sở thế tử đã cho đi nhờ xe, nhưng sao có thể phiền Sở thế tử đưa tiễn, chúng nó thì có thể tự chăm sóc tốt cho tiểu thư, không để thế tử ngại lo lắng.”

Tính cách Từ Nhi thẳng thắn mạnh mẽ, nếu mấy năm nay Thịnh Y Diễm không có Từ Nhi ở bên cạnh, với tính tình yếu đuối của Thịnh Y Diễm thì đã sớm mất mạng, nhưng dù sao Từ Nhi cũng chỉ là nô tì, mấy năm nay nàng cố gắng che chở cho Thịnh Y Diễm không biết đã chịu bao nhiêu gian khổ.

Đó là một nha đầu đầu ngón ngón, nhưng cũng là một nha đầu đáng yêu, giờ phút này Y Diễm nhắm mắt lại cảm nhận sự bảo vệ của Từ Nhi, trong lòng nàng cảm thấy ấm áp.

Nhưng trong vòng một ngày, sao Thịnh Y Diễm nàng lại có thêm hai người ca ca? Diễm Nhi muội muội? Thịnh muội muội? Hừ, đều không phải loại tốt đẹp gì!

"Làm càn, sao có thể nói với thế tử như thế, còn không mau cắt ra cho ta!"

Từ Nhi vừa nói xong, Thịnh Dịch Dương liền trầm giọng quát một tiếng, Từ Nhi cắn môi định nói tiếp thì Y Diễm đang dựa vào lòng nàng lại néo lòng bàn tay nàng một cái, viết một chữ.

Trong lòng Từ Nhi biết tiểu thư đang ngăn cản nàng, nàng không khỏi sùng sốt, chẳng lẽ tiểu thư không nhận ra lòng dạ xấu xa của Sở thế tử? Mặc dù nghi ngờ trong lòng nhưng nàng vẫn nghe lời không dám cãi lại.

Thịnh Dịch Dương thấy thế mới nói với Sở Thanh Y: "Thế tử có thể cho đi nhờ thì thật tốt quá, Thái tử bị thương, thân còn phải hộ tống Thái tử điện hạ tới Đông Cung, tiểu nữ đành nhờ thế tử ngài vậy."

"Thái phó đại nhân đi đi, Thái tử quan trọng hơn, cứ giao Thịnh muội muội cho tại hạ." Sở Thanh Y vỗ ngực ra vẻ mọi chuyện cứ giao hết cho ta, vừa này hân bô lỗ mãng từ hôn hay ho, nhưng lại được chứng kiến Y Diễm dạy dỗ cha con Tiêu Hổ, đệ nhất mỹ nhân nói lấp yếu đuối đã trở thành yêu nữ quyết đoán. Loại chuyện thú vị như vậy sao hân có thể không tham gia! Đã lâu chưa thấy chuyện thú vị như thế...

Sở Thanh Y nói xong liền phát tay áo, quát đám thị vệ: "Không nghe thấy gia nói gì sao. Xe ngựa đâu, thật là không có mắt, làm Thịnh muội muội, gia lột quần áo các ngươi lưu phò." Trước giờ Sở Thanh Y nói được làm được, đương nhiên bọn thị vệ biết hân không nói đùa, sao dám lễ mễ, lập tức kéo một xe bốn ngựa kéo ra, mui xe khắc hoa, vách thiếp vàng, khảm đá quý lấp lánh.

Từ Nhi không làm sao được đành dìu Y Diễm đi về phía xe ngựa, Sở Thanh Y nhắm mắt theo đuôi. Từ Nhi đỡ Y Diễm vào trong xe ngựa, liếc qua thấy Sở Thanh Y định vào theo, lập tức trừng mắt nói: "Thế tử, tiểu thư chúng ta không được khoẻ, lại là nữ tử chưa lấy chồng, ngồi chung một xe ngựa với thế tử ngài có vẻ không tốt, Từ Nhi mời thế tử sang xe khác. Từ Nhi sẽ thừa lại với lão gia, sau này tôi phủ cảm tạ ngài."

Sở Thanh Y nơi nào lại để nha hoàn này ở trong mắt, nghe vậy cước bộ ngừng cũng không ngừng liền hướng xe ngựa đi đến, nói: "Không quan hệ, gia không sợ tiểu thư các ngươi ảnh hưởng, hơn nữa, đây là xe ngựa của gia, gia vì sao không thể lên? Ngươi khi nào gặp qua gia cười ngựa trên đường? Không phơi nắng hong da thịt mềm mại của gia sao!"

Nha, trời đã tối rồi, chưa từng nghe qua ánh trăng cũng có thể phơi nắng hong làn da !

Từ Nhi xem thường, từng bước che ở cửa xe ngựa, lại phúc thân, nói: "Thế tử gia hiện tại đã là buổi tối, hi vọng thế tử gia suy nghĩ về khuê danh của tiểu thư chúng ta, nhân nhượng một hai, nô tỳ thay tiểu thư tạ ngài."

Sở Thanh Y bị chặn lại, sắc mặt thay đổi, lông mày nhướn lên, lạnh lùng nói: "Tránh ra! Để gia nhìn xem ai dám cản tiểu, phá hoại thanh danh của gia! Ngươi nha đầu này làm như gia ăn tiểu thư của ngươi không bằng! Mau làm cho..."

Hắn im bất, chỉ cảm thấy một tia sáng màu vàng mang theo tiếng gió lao thẳng vào mặt hắn, hắn hoảng sợ nghiêng mình tránh né, không đứng vững trên cang xe, đầu gối lập tức bị một vật cứng đập mạnh một cái, hắn thất thanh hét lên, tay áo tung bay phấp phới như hồ điệp ngã từ trên xe ngựa xuống.

"Ai ui!" Mông của hắn, đưa mắt nhìn lên, trước mặt là nhuyển tháp khảm vàng rồng trong xe, phía sau là gối mềm cạnh một quyền Đông cung đồ.

Hắn nhìn qua cửa vào xe ngựa, cười hi hi, sau đó mới xoa xoa mông bật dậy, quát ầm lên: "Dẫn ngựa tới cho gia!"

Ở nơi khác Quân Khanh Liệt cũng được đỡ lên xe ngựa, thị vệ Đông cung chia làm hai đội, một đội thị vệ hộ tống xe ngựa Thái tử trở về Đông cung, đội kia bao vây Tiêu phủ.

Xe ngựa chuyển động, Quân Khanh Liệt ở trong xe đã sớm khôi phục trạng thái bình thường, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vết thương đã được Mặc Vân băng bó, nhìn qua cửa sổ thấy Sở Thanh Y bị đẩy xuống xe ngựa, khoe môi hơi cong lên, tâm lung đang tựa vào xe cứng lại, toàn thân bỗng có vẻ lo lắng.

Thị vệ Mặc Vân thấy vậy giật mình há miệng định hỏi, nhưng không dám tò mò quá đáng, lại cúi đầu.

Bên kia Từ Nhi thấy trong xe bắn ra cái gì đó đẩy Sở Thanh Y xuống xe ngựa liền biết Y Diễm đã tỉnh, vui vẻ bước vào xe ngựa, quả nhiên thấy Y Diễm đang ngồi trên nhuyển tháp, đôi mắt rực sáng, không có nửa điểm bộ dáng suy yếu. Từ Nhi đoán được tiểu thư mới vừa rồi là giả bộ bất tỉnh, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Tiểu thư, công tử kia trước đây đã từng cứu nô tì, nếu không có hân, e rằng nô tì đã sớm chết dưới tay Tiêu phu nhân, nay công tử kia hôn mê bất tỉnh nằm dưới đất, vừa này còn nôn ra một ngụm máu tươi, nô tì cầu xin tiểu thư nể tình công tử kia là ân nhân cứu mạng của nô tì mà mang về phủ cứu chữa."

Nghe Từ Nhi nói xong Y Diễm mới giật mình nhớ ra người Từ Nhi nói là Đế Tu.

Mới vừa rồi Tiêu phu nhân cùng Tiêu Hổ tấn công trước sau nàng, Từ Nhi xông lên, quả thật Đế Tu kia đã ngăn cản Từ Nhi, còn tiếp được một chương của Tiêu phu nhân. Nhưng bằng võ công và bản lĩnh của yêu nghiệt kia có thể đánh bay Tiêu phu nhân vào đám người, hân sao có thể lại bị thương nặng đi?

Thật là buồn cười! Rõ ràng là hân có lòng dạ đen tối, muốn nhân cơ hội trêu chọc đùa giỡn.

Lúc này nàng không kịp nghĩ lại, còn không hiểu tại sao hân đàn kia đột nhiên hôn mê bất tỉnh, bây giờ nghe Từ Nhi nói xong sao còn không rõ!

Chắc chắn yêu nghiệt kia đã sớm đoán được sau khi hân ngã đi, Từ Nhi nha đầu ngốc ngay thẳng thật thà coi trọng tình cảm này sẽ không bỏ mặc, nhất

định sẽ cầu xin, vì thế mới làm vậy. Vì muốn vào phủ Thái phó nhờ nàng ư? Rốt cuộc yêu nghiệt này định làm gì!

Bạn đang đọc truyện *Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Sang hèn cùng hưởng

Edit: Thiên_Lazy

Võ công của hắn cao cường, nhất định không có việc gì, người không cần lo lắng cho hắn, "Y Diễm lạnh lùng nói, đôi mắt một mảnh trong suốt.

Thịnh Y Diễm bị thất sủng nhiều năm ở trong phủ, Từ nhi không rời không khí, cố chấp, kiên trì cùng trọng tình của nàng có thể thấy được rõ ràng, nghe vậy, ngay sau đó nàng liền quỳ xuống, nói: "Tiểu thư, vị công tử kia cứu nô tỳ, hiện tại lại bị ngắt, nô tỳ sao có thể bỏ mặc, huống chi công tử cũng coi như có ân với phủ Thái Phó, trước mắt mọi người nhìn chăm chăm, nếu như là đuổi hắn, điều này đối với thanh danh của phủ Thái Phó..."

Từ nhi nhớ lại những điều trước đây, Y Diễm xoa cái trán trực tiếp đầu hàng, nàng nói: "Tùy người đi, bị lừa cũng đừng trách ta không nhắc nhở người."

Từ nhi thoáng cái cười vui vẻ đứng lên, nhân tiện nói: "Vị công tử kia chỉ sợ bị trọng thương, vậy nô tỳ đem hắn đỡ lên xe ngựa, miễn cho khí lạnh nhập vào cơ thể, tổn thương cơ thể công tử."

Trong xe ngựa chủ tớ hai người nói chuyện một chữ cũng không sót đều rơi vào lỗ tai Đế Tu, nha đầu Từ nhi này quả nhiên không có làm cho hắn thất vọng, chính là nữ nhân kia cũng quá nhẫn tâm rồi! Dù tốt xấu thế nào bọn họ đều có da thịt chi hôn, hắn vì giúp nàng mới bị thương, nàng lại tuyệt tình như vậy, quả thật là nữ nhân ác độc, càng xinh đẹp càng tuyệt tình, hừ!

Bên này trong lòng hắn, bên kia Từ nhi đã kêu hai người hộ vệ đến, hai người cao lớn thô kệch nhất trong nhóm người, một người xách bả vai, một người tóm lấy cái chân Đế Tu bước đi, đến trước xe ngựa, xoay tròn cánh tay liền đem Đế Tu ném lên lưng ngựa.

Đang giả bộ bất tỉnh, Đế Tu như là một cái bao bố vất ngang lưng ngựa, có lẽ phản búng hạ xuống, con ngựa không khỏe, đá chân vài cái, cơ thể hắn loạn choạng, không thể tránh khỏi ăn một miếng lông ngựa, dạ dày một trận cuộn cuộn, thiếu chút nữa đã ói ra.

Trên cây Cô Lỗ thấy chủ nhân bị giầy vò như vậy, nửa điểm phong thái cũng không còn, lúc này có mà đi đòi nhà ma, một bên nâng tay lên che mặt.

Nó không ai bị nổi, tác phong nhanh nhẹn, hồng hách lộng hành ở đại lục Tinh Vân, khinh thường quần hùng của chủ nhân, cần gì chứ, nó không nhìn được, không nhẫn nại a.....

"Người ở trên Lương hơn phân nửa không có thất cổ, làm sao có thể như vậy, chuyện quái dị...."

Trong xe ngựa, Y Diễm mới vừa nằm xuống, bên tai liền rõ ràng có một âm thanh vang lên, giọng nói kia thờ ơ, nghĩ mãi không ra là của người nào, âm thanh mát lạnh như gió, nhiều lần làm Y Diễm tức giận.

Là cái âm thanh yêu nghiệt kia, người bị treo gần nửa canh giờ đừng nói là cô nương yếu đuối, mặc dù là người mang tài nghệ cao cường chỉ sợ cũng phải đi lên mấy cây cầu Nại Hà rồi, không chết trong đó tự nhiên là có quý, tựa như nàng, Tá Thi Hoàn Hồn!

Yêu nghiệt này, sớm đã ở trong phủ rồi, thế nhưng ngay tại thời điểm bản tôn treo hắn, mà còn trơ mắt nhìn bản tôn treo lên.

Chỉ có điều đây không phải là nguyên nhân Y Diễm tức giận, vận mệnh bản tôn như thế nào nàng không có ý nhúng tay, mà bản tôn muốn thả mạng sống cho chính mình, yêu nghiệt cũng không còn nghĩa vụ cứu nàng, Y Diễm tức giận ở chỗ hỗn đản này cũng dám lợi dụng điểm yếu uy hiếp nàng!

Đáng chết!

Hôm nay nàng vừa đến nơi này, chỗ dựa không ổn định, mới đắc tội đám người Đại phu nhân, mặc dù nàng không đem những người này vào trong mắt, nhưng nếu gây ra chuyện yêu quý gì, cũng là phiền toái, chỉ sợ sẽ rước lấy hãm hại của người có thể lực, dù sao xưa nay yêu ma, không giống như tộc của ta, mỗi người đều phải giết.

Tên hỗn đản này!

Y diễm đứng lúc này mở to mắt, đôi mắt làm rạn rờ. Bất quá sao nhãng kia tựa như chọc thủng mây đen, tại mọi người còn không kịp bắt giữ bóng dáng nó liền thật nhanh chui lại đám mây, chỉ còn đôi mắt đẹp một mảnh màu đen rét lạnh.

Y Diễm chậm rãi nằm trở lại, thấy Từ nhi ngồi xổm bên cạnh kinh ngạc mà nhìn mình chăm chăm, nàng liền biết mới vừa rồi âm thanh của nam nhân quả thật chỉ có chính mình nghe được, cũng không có gì bất ngờ. Trước kia trong tiểu thuyết võ hiệp liền có phương pháp truyền âm nhập mật, mới vừa rồi ở phủ Thái Phó khi tiếng cười của nam nhân lọt vào tai, hình như cũng chỉ có nàng nghe được, lúc này nàng đã có chút thích ứng ở dị giới.

Cho nên nàng thân nhiên liếc mắt nhìn Từ nhi, không chút để ý nói: "Xem người đứng ngồi không yên, thôi, đi đem người nọ đỡ vào đi. "

Từ nhi không biết tại sao tiểu thư lại thay đổi tâm ý, chỉ cho rằng là tiểu thư không đành lòng, trong tâm nàng phải chịu trách nhiệm, lúc này áy náy, vội vàng khoát tay nói: "Không được, không được, tiểu thư ở trong xe, công tử kia đi lên không được tốt, vốn là nô tỳ vượt quá rồi, tiểu thư... "

Y Diễm lên tiếng cắt đứt nàng, hung ác, chẳng thèm ngó tới nói: "Chúng ta hai người có thể làm cái gì cùng việc hay sao, nói cái gì nữa khuê phòng với không khuê phòng đều là vợ vắn, người dong dài nữa cũng cút đi! "

Từ sau khi Y Diễm tỉnh lại lúc thì lạnh lùng, lúc thì ôn hòa khi thì thoải mái, khi thì tiêu sái, khi thì nhu nhược.... Nàng dường như có trăm ngàn nét mặt, thay đổi thất thường, tự nhiên mà vậy Từ nhi thấy tiểu thư một khắc trước còn nằm ở nơi đó lười biếng trên ghẹo chính mình, ngay sau đó đã hung ác như La Sát, nét mặt nhuộm đỏ, trong lời nói cũng là chưa bao giờ trắng trợn và thô tục, nhưng vấn đề là, theo trong miệng nàng thốt ra, nhưng một chút cũng không để cho người ta cảm thấy thô lỗ, ngược lại có cô tao nhã, tương thông cảm giác tự nhiên nảy sinh, mặc dù là miệng nói ra lời thô tục, hình ảnh tiểu thư cũng là xinh đẹp như vậy, rục rờ như thế.

Chỉ là tiểu thư rốt cuộc là tiểu thư khuê các, có thể nào chẳng kiêng nể gì mà nói cái loại chuyện nam nữ này ở ngoài miệng chứ, đây cũng quá.... Rất dọa người. Từ nhi sững sốt, lúc này mới nhấp nháy môi muốn khuyên, lại bị đôi mắt của Y Diễm nhìn chăm chú, theo bản năng ngậm miệng lại, không dám nói nữa, lên tiếng khom thắt lưng ra xe ngựa.

Ngoài xe ngựa trong đó một con ngựa trắng, sau khi Đế Tu truyền âm nhập mật liền nghe động tĩnh trong xe, nghe được lời nói của Y Diễm, đầu tiên là cong khóe môi, khóe môi còn không có mở liền nghe Y Diễm nói cái gì cùng phó vu vắn, nhất thời khóe môi vừa kéo, thiếu chút nữa ho khan.

Nghe thấy Từ nhi đi ra, hần mới vội vàng hít sâu hai cái rồi, tiếp tục giả bộ bất tỉnh.

Bên kia Sô Thanh bị đánh xuống xe ngựa, liền biết Y Diễm là một người không dễ đối phó, nghe được , trong lời nói của nàng cùng Từ nhi cũng kinh ngạc nửa ngày, chỉ cảm thấy biểu muội này hôm nay thật là... Nói chuyện so với hần hàng năm trà trộn nơi phong lưu cũng không coi trọng, chỉ là thấy Đế Tu được nâng vào xe ngựa hần nhưng lại bủn rủn.

Đội Đế Tu được để yên nằm một chỗ tại xe ngựa, xe ngựa mới từ từ đi xuyên qua đám người phủ Thái Phó , dọc theo đường đi các dân chúng đều tự giác nhường đường đưa mắt nhìn theo xe ngựa.

Hôm nay Thịnh cô nương bị kinh hách, bây giờ đã hôn mê bất tỉnh, cô nương tốt như vậy cũng không thể lại chịu bất cứ thương tổn gì rồi, hi vọng Thịnh cô nương có thể sớm trở lại phủ để nghỉ ngơi.

Trên xe ngựa, trên đầu Y Diễm sớm đã lấy mũ phượng vàng rồng nặng nề ra, một đầu tóc đen đều đỏ xuống sau đầu, Hồng Y như màu mây, lười biếng mà gối tại nệm thấp mực Tú Liên, hip mắt nhìn Đế Tu đang choáng váng nằm ở thùng xe.

Giờ phút này bên ngoài màn đêm buông xuống, một mảnh u ám, nhưng cỗ xe sang trọng này, đến ngay cả Y Diễm cũng thấy xa xỉ, xe ngựa ở giữa lại có tia sáng vừa vắn, dọc theo xe vách tường hơn mười khối Dạ Minh Châu lớn bằng nắm tay trẻ con được khảm thành một đóa hoa thật lớn, lúc này mỗi khối đều tán mát ra ánh sáng lộng lẫy làm cả thùng xe đều đầy ắp mà lại không cảm thấy chói mắt.

Tại đây được ánh sáng rục rờ chiếu rọi, Nam nhân nằm trên mặt đất đồng dạng Hồng Y, mặc dù cứ nằm như thế, trên người hần đều có một cỗ làm người ta không thể bỏ qua, cảm giác tồn tại mãnh liệt phát ra, làm Y Diễm vạn phần không thích!

Thấy Từ nhi muốn lấy nước hầu hạ Đế Tu uống, Y Diễm lập tức vung cánh tay lên vẩy dài giọng lên độ cong tuyệt đẹp nửa thân mình chống đỡ ngồi dậy, nhắc lên âm ở trên tiểu thán, nói : nói : Xe ngựa xóc nảy, hần bị nội thương, người ôm hần ổn định, ta đến.!"

Thái độ Y Diễm đối với Đế Tu trước sau thay đổi, Từ nhi không có nghĩ nhiều, cho rằng trong lòng nàng tiểu thư vốn là người thiện lương nhất, hơn nữa lòng trung thành của nàng với tiểu thư, tự nhiên tiểu thư nói cái gì chính là cái đó, sau khi nghe xong nàng không nghi ngờ gì, lập tức liền ngồi xổm trở lại muốn đỡ Đế Tu lên, nhưng nàng mới vừa đưa tay, Đế Tu liền trở mình một cái, tránh được tay nàng.

Thấy vậy, Y Diễm cũng không bất ngờ, khóe môi lộ ra một nét cười tà thoảng hiện ra, vừa vắn đưa ra ấm nước rồi tay mà đi, bị lửa đốt xi xào bốc lên bọt, ấm nước sôi sùng sục, ngay cả ấm nước đều tưới tới gương mặt trắng nõn yên ổn ngủ của Đế Tu .

Y Diễm hí mắt, ta cho người giả bộ!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 30: Ái muội khôn cùng

Editor: X Trang Moon

Từ Nhi làm sao có thể nghĩ đến tiểu thư thiện lương của mình lại có thể hướng ân nhân cứu mạng xuống tay, đến khi nàng phát hiện chuyển biến, động tác

của nàng làm sao có thể nhanh hơn Y Diễm khi cô ý làm vậy, nàng chỉ có thể kinh hô một tiếng, trơ mắt nhìn nước sôi bắn tung tóe ra, mang theo nóng bỏng hướng mặt và cổ của Đế Tu rơi xuống.

Đế Tu đang nằm đương nhiên hiểu được Y Diễm này là một nữ nhân hẳn tâm sẽ không đột nhiên phát ra hảo tâm đổ nước cho hắn uống, khi bắt gặp Y Diễm ngăn cản Từ Nhi hẳn liền âm thầm đề phòng, nhưng hắn lại không dự đoán được Y Diễm lại tàn nhẫn như thế, dùng nước nóng hôi dội vào người hắn, cũng may hắn trước đó đã có phòng bị. Khi tay của Y Diễm vung lên, hắn liền ngưng thần vận động chân khí trong cơ thể, nhất thời hơi thở cao lên.

Nháy mắt thân thể hắn liền tản mát ra một cỗ hàn khí thấu xương, hàn khí kia quả thực so với băng sơn ngàn năm càng thêm rét lạnh, Từ Nhi đang nắm tay hắn, đột nhiên bị đông lạnh cả người liền thu tay lại, như thể đồng thời, khi dòng nước nóng vẫn tiếp tục rơi xuống, cực hạn hàn khí cùng cực hạn nhiệt khí gặp nhau, trong không khí hình như có thanh âm tê tê truyền ra, tiếp theo khói trắng toát ra, đột nhiên một màn kì dị trong không gian này đột nhiên lại biến mất không thấy, giống như là ảo giác.

Còn lại một chút rớt ra, tiếp tục rơi xuống, Đế Tu đang nằm bỗng nhiên cử động, cánh tay đưa ra, ống tay áo rung động, cuốn nước kia lên, hắn hạ cánh tay xuống, chống lại Y Diễm, đồng thời một dòng nước hướng về phía đỉnh đầu của Y Diễm trút xuống dưới.

Y Diễm làm sao tưởng tượng ra sẽ có một màn này, nàng còn đang kinh ngạc vì sao trong không khí bỗng nhiên toát ra khói trắng, đối với dòng nước đang tới kia, nàng chỉ có thể kịp tránh được một phần, nước lại đều đều rơi đến váy dài của nàng.

Dòng nước ấm áp, ôn hoà, giống như là đầu mùa hè nóng bức mà có cơn gió mát lạnh thổi qua vài chui vào trong, dọc theo chiếc cổ mảnh khảnh duyên dáng của nàng, đi tới đường cong trước ngực nàng, dọc theo khe rãnh say lòng người giống thanh tuyến rơi xuống khe núi.

Trên người khăn quàng hồng y là vật liệu may mặc bình thường, tầng tầng bọc thân thể xinh đẹp của Y Diễm, giờ phút này bị dòng nước ấm thấm thấu, quần áo mỏng manh kia trong nháy mắt trong suốt một mảnh, ánh sáng phát ra từ da mình châu, sa mỏng được thấu đoá mầu đơn lớn càng thêm diễm lệ, sắc thái nồng đậm hiện ra, đường cong trước ngực, hai đoá hoa nửa hở nửa kín che ở trên người, một trái một phải cố định lấy.

Tình cảnh này, quả thực so với không che đậy gì càng dụ hoặc gấp trăm lần, kiều diễm vạn lần, Y Diễm ngẩng đầu nhìn lên, thiếu chút nữa không kiềm chế được mà tức đến hộc máu, Duệ mẫu trùng hướng Đế Tu đang nằm, thế nhưng nàng lại nhìn thấy tên hỗn đản kia không biết từ khi nào đã mở đôi mắt, ánh mắt chăm chăm nhìn thẳng, si ngốc, trong đáy mắt kia rõ ràng bắt đầu khởi động vô hạn kinh hãi, như trong sơn động tối tăm thân thủ không tốt sẽ không thấy đồ nằm đầu ngón tay, tỏa ra ánh sáng sâu thẳm, không chút nào che giấu dã tâm cùng ý đồ trong đó.

Ánh mắt của hắn khiến Y Diễm nháy mắt nhớ tới khi ở trong phủ có gió mát cọ qua cánh môi nàng, giờ phút này cảm nhận được dòng nước ấm kia dọc theo da thịt chảy xuôi xuống, ôn nhu lại ngứa ngáy. Nhìn loại ánh mắt này của Đế Tu quả thực so với nam nhân trực tiếp động thủ càng khiến cho nàng lông mao dựng thẳng!

Nam nhân ánh mắt có dã ý nàng tự nhiên không xa lạ, mỗi lần nàng đều hận không thể đem tròng mắt đó móc ra, mà ánh mắt của Đế Tu, nàng là nhìn tận mắt, du tặc vạn lần đều khó tiêu giãn giữ ở trong lòng!

Ngũ quan xinh đẹp của Y Diễm đều toát ra lửa, không hề suy nghĩ cầm lấy một khối gỗ vuông đựng chung trà trên bàn liền hung hăng ném về hướng Đế Tu.

Khiến cho nàng không nghĩ tới là, chung trà kia thế nhưng ném trúng! Hắn lại không có né tránh, chung trà nện ở trên trán Đế Tu vỡ tan tành, cái trán trắng nõn của hắn xuất hiện vết máu. Lửa giận của Y Diễm hơi tiêu tan một ít, giây lát lại nhìn thấy ánh mắt Đế Tu như cũ có chút si ngốc, nhất thời chưa kịp phản ứng, tên hỗn đản này không phải không né tránh, căn bản chính là nhìn nàng mà choáng váng!

Lửa giận của nàng vừa tiêu tan một chút trong nháy mắt lại bắt đầu bùng lên đóm lửa nhỏ, đang định tiếp tục phát tác, ngoài xe ngựa lại truyền đến âm thanh cười đùa.

"Tiên nữ tỷ tỷ, tiên nữ tỷ tỷ người phải đi sao?"

"Chúng ta về sau còn có thể nhìn thấy tiên nữ tỷ tỷ không?"

"Tiên nữ tỷ tỷ không cần thương tâm, Dục Vương là đồ ngốc, Hồ tử sẽ cố gắng ăn cơm, chờ Hồ tử trưởng thành Hồ tử đến thú tiên nữ tỷ tỷ!"

...

Là đám nhỏ kia thay nhau kêu gọi nàng, nguyên lai xe ngựa đã sắp ra tới trước cửa Tiêu phủ, bọn nhỏ thấy nàng sắp phải đi đều đuổi theo.

Kiếp trước tuy Y Diễm làm sát thủ, tâm lạnh như băng, nhưng mà nàng cũng đối xử rất tử tế với chính mình, hàng năm cuộc sống trong bóng đêm, lâu ngày ở dài trong bể máu, nàng cần ánh mặt trời chiếu rọi ở đáy lòng, nàng sẽ không dễ dàng làm cho chính mình trở thành một cỗ máy giết người, cho nên không người nào biết nàng thường xuyên đến cô nhi viện tặng đồ cho bọn nhỏ, càng không người nào biết nàng thường xuyên nghỉ ngơi tại nông thôn, khi ở trong sơn thôn lại làm một giáo sư bình thường.

Nàng thích ở cùng một chỗ với bọn nhỏ, bọn họ sẽ trở thành ánh mặt trời, để chiếu rọi lòng của nàng, cứu lại linh hồn của nàng. Cho nên mặc kệ lòng của nàng có bao nhiêu lạnh lùng cùng cứng rắn, khi ở với bọn nhỏ, nàng sẽ kiên nhẫn sẽ tĩnh tâm cũng sẽ ôn hòa.

Giờ phút này nghe được tiếng kêu bên ngoài của bọn nhỏ, nàng không thể không áp chế cả người tức giận, hít sâu một hơi, bình phục hơi thở, hướng bên ngoài nói: "Cầm một trăm lượng bạc đến chia cho mấy đứa nhỏ này mua kẹo đường."

Rốt cuộc lửa giận trong lòng không tiêu tan, âm thanh của nàng có chút rớt run, giống như theo giữa hàm răng truyền ra, Sở Thanh Y đang ngồi trên lưng ngựa nghe vậy ngăn người, quay đầu trái phải xem xét, bất gặp bên này trừ bỏ mình hần thì không có một người nào khác, thế này mới ý thức được là nữ nhân trong xe dĩ nhiên là hướng về hần ra lệnh, hần sờ sờ cái mũi, chẳng lẽ nhìn hần như vậy rất giống hạ nhân sao? Rõ ràng vẫn là một người ngọc thụ lâm phong, phong thái tuyệt diệu, có quyền thế có núi để dựa, nhắm hai mắt đi ngang không người nào dám chọc Hồn Thể Ma Vương thế tử a!

Nếu là ngày thường, cho dù lão tử Thiên Ưc Vương kia dùng loại giọng điệu này cùng hần nói chuyện hần cũng sẽ xù lông cãi lại, kể ra hôm nay nói cũng kỳ quái, có lẽ là do giọng điệu được tập mãi của Y Diễm đã thành thói quen, tự nhiên như vậy, Sở Thanh Y hôm nay xuất môn thực sai lầm rồi, dù vậy lại hướng tùy tùng bên cạnh phân phó một tiếng, để cho tùy tùng cầm bạc đi chia cho bọn nhỏ ở ngoài phố đang đứng nhìn theo xe ngựa.

Đề tùy tùng đi, hần mới ý thức được chính mình làm cái gì, không khỏi hướng xe ngựa nói: "Thịnh muội muội dùng tiền của ta nhưng lại coi như đúng lý hợp tình, bất quá, ta đối với mỹ nhân luôn luôn cũng rất hào phóng."

Hần nói xong, trong xe ngựa liền truyền đến một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng, "Ta cá là tiền người thắng bạc không chỉ có từng đó đi? Phần còn lại người tốt nhất tính toán rồi đưa đến phủ Thái phó cho ta, nếu thiếu một đồng tiền ta cũng sẽ đuổi đến tận cửa để đòi nợ."

Sở Thanh Y nghe vậy sững sốt, tiếp theo mới nhớ tới đến phía trước Y Diễm hạ giọng nói chuyện đến, không khỏi dương môi cười, nói: "Người thật ra là đang tính kế, tuy không tham tài nhưng là gia phần đông đều ưu điểm, Thịnh muội muội còn sợ ta lấy tiền của người sao? Bất quá, Thịnh muội muội lúc này thật đúng là tiểu phát nhất bút, lúc này hạ chú mọi người không áp trung, bồi dẫn gia đến chứng kiến lớn nhất một hồi, Thịnh muội muội thắng bạc đều đủ lấy lòng vài cái phủ thái phó, hắc hắc, nếu không phải còn có một người cùng Thịnh muội muội giống nhau, Thịnh muội muội đâu thắng được càng nhiều, Thịnh muội muội liền không hiểu kỳ ai là người đoạt tài lộ giúp muội muội?"

Sở Thanh Y khí thế bùng bùng nói xong, chạy ngựa tới gần cổ kiệu, về mặt quyền rũ người khác, dào dạt đắc ý, chờ Y Diễm thay đổi về mặt, lại nghe trong xe ngựa truyền đến một thanh âm cực kỳ khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Khí Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Bị cự tuyệt ngoài cửa

"Tư Đồ Hiền."

Sở Thanh Y nói xong, còn đang chờ Y Diễm trả lời, vạn lần không nghĩ tới nàng thế nhưng lại liền đoán được người nợ là ai, này cũng quá thần kỳ đi?

Hần ngạc nhiên há hốc miệng, rót cằm nửa ngày mới trở về vị trí cũ, nói: "Người đã sớm biết trước?"

Trong xe ngựa không có thanh âm, Y Diễm không quan tâm đến hần, Sở Thanh Y lại cảm thấy Y Diễm không có khả năng biết, Tư Đồ Hiền kia hạ chú trừ hần ra không người nào biết, Y Diễm là như thế nào đoán được? Chẳng lẽ nàng không chỉ có tính tình đại biến, còn có khả năng thông Thiên?!

Sở Thanh Y nhin không được lại đến gần xe ngựa một chút, hưng trí bùng bùng đứng lên truy vấn, "Thịnh muội muội rốt cuộc là như thế nào đoán được? Nói mau nói mau!"

Xe ngựa cuộn cuộn rời đi, Y Diễm giờ phút này làm sao còn có tâm tình quan tâm đến Sở Thanh Y, nàng sớm híp mắt lại nhìn về phía Phượng Đế Tu nằm.

Nam nhân này được lắm, thật sự là rất được!

Nàng bên này nghiêng răng nghiêng lợi, bên kia Phượng Đế Tu đã sớm nằm thẳng ở giữa toa xe, nhắm mắt lại tiếp tục giả bộ ngất. Tư Nhi mới vừa rồi bị kinh hãi đến bây giờ vẫn ngồi ngốc dưới đất, tâm tư nàng cùng Thịnh Y Diễm trước kia đơn thuần giống nhau, thêm chi tiết mới vừa rồi Phượng Đế Tu mở to mắt nhìn Y Diễm, cái gáy đối diện với Tư Nhi, cho nên Tư Nhi căn bản không thấy được.

Cho nên nha đầu kia đến bây giờ vẫn nghĩ Y Diễm chính là không cẩn thận nhờ tay, công tử đang nằm cũng đúng lúc mà phát phát tay, hần lại luyện cái võ công cổ quái gì, thế lên mới có thể đột nhiên cả người phát ra hàn khí, đứng dịp liền làm nước sôi rơi chậm lại, đúng lúc đem nước kia đều tới trên người tiểu thư.

Giờ phút này nàng kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, lập tức liền nâng tay lên xem mới vừa rồi bởi vì tới gần Phượng Đế Tu mà bị đông lạnh đỏ bừng cả lòng bàn tay, sợ hãi than: "Tiểu thư, nô tỳ trước kia liền nghe người ta nói khi người luyện võ ngũ trong cơ thể chân khí đều nhảy loạn lên, kia còn ngủ được như thế nào? Còn tưởng lời nói kia đều là gạt người, không nghĩ tới đúng là sự thật, tiểu thư, vừa rồi công tử hần là chân khí hoạt động đi? Tiểu thư nói công tử đây là luyện cái công phu quái dị gì, thân thể người như thế nào có thể giống như băng phát ra hàn khí đâu, thật sự là lợi hại ..."

Nàng nói xong ngẩng đầu thì thấy sắc mặt Y Diễm thật không tốt, lại nói: "Tiểu thư đừng tức giận với công tử, công tử hần không phải là cố ý hắt nước tiểu thư, cái trán công tử đều bị tiểu thư đập hỏng, tiểu thư nể mặt mũi nô tỳ liền bớt giận đi."

Nha đầu kia đơn thuần thành ra như vậy, Y Diễm có chút nhớ nhưng ngựa mất lên trời thét dài.

Phượng Đế Tu đang nằm nhưng ở trong lòng cũng thở dài, nhiều cô nương đáng yêu thuần khiết a, nữ nhân nhân tâm, người hảo hảo học hỏi nhà đầu này đi.

Trải qua nháo trận này, Y Diễm nhưng thật ra lại thay đổi chủ ý, nam nhân này nếu nguyện ý đi đến phủ thái phó, nàng hảo hảo nhìn xem hắn muốn làm cái gì! Hơn nữa, không lưu hắn lại chậm rãi tra tấn thật sự khó tiêu được hận trong lòng của nàng!

Nàng cùng hắn ngày sau mới biết, chờ xem!

Y Diễm nghĩ như thế mới thân nhiên tự đắc nằm ở trên nhuyễn tháp, ở bên tai mới nghe được một thanh âm bại hoại vang vọng.

"Uy, người mau nói lời nào đi a, gia đều hỏi người hơn mười lần, nữ nhân này như thế nào sẽ không làm đau lòng người a!"

Sở Thanh Y ngữ điệu đều đều chậm chạp không chiếm được câu trả lời liền có chút biến đổi, Y Diễm lại lười quan tâm hắn, chuyển thân mình một cái, rõ ràng dùng chân gấm phủ ở trên mặt.

Bên ngoài Sở Thanh Y vẫn còn kêu, vẫn là Từ Nhi thấy tiểu thư căn bản là không muốn trả lời, mới không có kiên nhẫn nói: "Sở thế tử nghỉ một lát đi, tiểu thư đang ngủ."

Hỗn Thế Ma Vương Sở Thanh Y chưa từng bị người nào đối đãi qua như thế, mới vừa rồi trong xe ngựa còn có thanh âm nói chuyện, làm sao có thể trong chớp mắt liền ngủ, rõ ràng chính là Thịnh Y Diễm không coi hắn ra gì, hắn nghe vậy tức giận đến cơ mặt run run, vẻ mặt thô bạo đứng lên, phần hận đập một quyền hướng đầu cửa xe, cũng không biết vì sao một quyền này lại đi xuống dưới.

Vạn nhất nàng thật sự mệt nhọc đang ngủ, nếu là ngủ say, nhất là mỹ nhân, rất không tốt a.

Thôi, hắn lại rầu rĩ cúi đầu, nhưng trong lòng vẫn tò mò không thôi, rốt cuộc là nàng như thế nào đoán được vậy?.

Kỳ thật tò mò không chỉ có một mình hắn, Phượng Đế Tu sớm theo Y Diễm từng bước đến Tiêu phủ, cũng nhìn thấy rõ, càng nhìn thấy là Y Diễm, giờ phút này hắn suy nghĩ nửa ngày cũng tương tự không rõ Y Diễm làm như thế nào. Từ Nhi cũng hiểu kỳ, nhưng nàng chỉ cảm thấy từ sau khi tiểu thư tỉnh lại không chỉ có cả người tỉnh tỉnh đều thay đổi, lại trở nên rất có bản lĩnh, có thể kêu đại tiểu thư các nàng ăn đau khổ còn bị lão gia cho vào sài phòng, có thể lui hôn sự còn tăng lên thanh danh của chính mình, còn có thể kêu Tiêu Diệp Nhi hay khi dễ các nàng có khổ mà nói không nên lời, dù sao tiểu thư cũng là không gì không làm được.

Cái này gọi là nàng cao hứng đồng thời cảm giác sống lưng của mình cũng cứng rắn lên, trước kia nàng với tiểu thư sống nương tựa lẫn nhau như tỷ muội bình thường, hiện tại tuy rằng nàng có chút e ngại cùng kính sợ tiểu thư, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến tâm tình của nàng, nàng vốn chính là một nha hoàn hèn mọn, như thế nào cũng tốt, nhưng tiểu thư là con vợ cả trong thái phó phủ, trời sinh đã nên được mọi người ngưỡng mộ, tiểu thư trưởng thành lại xinh đẹp như vậy, sao có thể cùng nha hoàn như nàng giống nhau.

Trước kia tiểu thư là viên ngọc long đong, nhưng hiện tại tốt lắm, tiểu thư không phải cái người khúm núm như trước kia nữa, gặp chuyện gì chỉ biết nói lấp bấp cùng khóc.

Từ Nhi trầm nghĩ, nhện không được sung sướng giờ lên khỏe môi.

Nhìn Y Diễm che đầu không hề quan tâm đến mình, Phượng Đế Tu có chút mất mát.

Phủ thái phó cùng phủ tướng quân vốn là cách nhau không xa, một lát sau xe ngựa liền đến trước cửa phủ thái phó, mới vừa rồi các tân khách tới tham gia hôn lễ đi theo đến phủ tướng quân để xem náo nhiệt, giờ phút này đã muốn tự giải tán, trong phủ thái phó khó được im lặng.

Từ Nhi đẩy cửa xe ra, nhìn cánh cửa sơn Sơn phủ thái phó kia đóng chặt, nhân tiện nói: "Đại khái người trong phủ còn không biết tiểu thư trở về, nô tỳ này liền đi gọi cửa..."

Nàng nói xong liền muốn đứng lên, Y Diễm nằm ở nhuyễn tháp lại đột nhiên nâng tay giữ nàng lại, Từ Nhi kinh ngạc, Y Diễm chỉ cười nhẹ, nói: "Không vội, ngồi xuống."

Từ Nhi mặc dù không rõ chuyện gì, nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống.

Phượng Đế Tu đang nằm nhìn không được nâng khỏe miệng, nữ nhân này thật có thể sai khiến người khác, tính kẻ người khác, chỉ sợ một chút nữa vị bạch kiểm hộ hoa sứ giả bên ngoài xe kia còn không biết bị cái người nữ nhân bụng dạ đen tối này theo dõi.

Hắn bên này nghĩ, bên ngoài Sở Thanh Y ngồi trên lưng ngựa nhìn thấy cửa phủ không mở, quả thực liền lộ vẻ mặt tức giận.

Sở Thanh Y hắn đi đến đâu làm sao có khi nào bị cản ở ngoài cửa như vậy, lập tức hắn đưa một ánh mắt, gã sai vặt Vọng Liễu bên người liền nhảy xuống lưng ngựa hấp tấp đi lên bậc thang liền đập mạnh vào cánh cửa to màu Sơn, thanh âm kia kêu ngạo giống như đôi mạng, một lát liền có người chạy ra cửa đánh cái tiểu khâu(tiểu khâu ??), tức giận nói: "Đập cái gì mà đập!"

Vọng Liễu cũng trừng mắt nhìn lại, đồng dạng lạnh lùng nói: "Thế tử của chúng ta đưa Thịnh nhị tiểu thư hồi phủ mau mở cửa nhanh."

Nơi đó gã sai vặt lại hừ lạnh một tiếng, nói: "Thế tử cái chó má gì! Cũng không mở mắt chó của người nhìn xem đây là chỗ nào, bảo thế tử các người

đưa nhị tiểu thư đi cửa sau đi! Cũng không phải con dâu mới tới lại mặt, sao xứng đi cửa chính!"

Cổ đại nhà giàu nhà cao cửa rộng ngày thường cửa chính rất ít khi mở ra, hơn nữa nữ nhi, mặc dù là đích nữ trong nhà, xuất môn hồi phủ cũng chỉ có thể đi cửa sau, cả đời cũng chỉ có hai lần xuất giá cùng lại mặt này, mới có tư cách theo cửa chính đi ra.

Gã sai vật đây là ngang nhiên nhục mạ Y Diễm, sớm biết rõ Y Diễm bị từ bỏ, còn nói cái gì con dâu mới đến lại mặt.

Đại phu nhân quản lý nhiều năm, hạ nhân trong phủ đều là người của đại phu nhân, thậm chí có rất nhiều thị tì đều là đại phu nhân từ nhà mẹ đẻ mang tới, bọn họ nhiều thế hệ đều là nô tỳ của đại phu nhân ở phủ Thiên An Vương bên mẹ đẻ, dựa vào đại phu nhân xin cơm ăn, đại phu nhân là trời của bọn họ, đại phu nhân mà ngã bọn họ cũng sẽ đi theo.

Hôm nay đại phu nhân bị Thịnh Y Diễm tóa nhuệ khí, đại phu nhân quản lý nhiều năm, ở thái phó phủ thâm căn cố đế, một tay che trời, lại có Thiên An Vương phủ làm hậu thuẫn, dù là một đứa không được thái phó thích, mẹ ruột đã chết Thịnh Y Diễm mồ côi lại có thể địch nổi? Đại phu nhân sớm muộn gì cũng đắc thế, bọn họ giờ phút này nếu là cấp Thịnh Y Diễm sắc mặt hoà nhã, đại phu nhân đi ra liền muốn bắt bọn họ khai đao, bọn họ cũng không ngốc, giờ phút này nhất định phải hào hào biểu hiện trung thành đối với đại phu nhân.

Đừng nói là cái gì thế tử gia đưa Thịnh Y Diễm hồi phủ, cho dù là lão gia mang theo nhị tiểu thư hồi phủ, cũng đừng mơ tưởng từ cửa chính đi vào!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Hỏa công phủ môn

Sở Thanh Y dọc theo đường đi đã chứa một bụng khí, đó đều là do Y Diễm cho hắn phải chịu, hắn là người luôn luôn thương hương tiếc ngọc lên mới nhin, lại đến giờ phút này hắn đối với Y Diễm cảm thấy hứng thú, Y Diễm khi dễ hắn, hắn sẽ càng cảm thấy nữ nhân này là hay thay đổi, càng thấy chơi rất thú vị, trong lòng hắn vui, tự nhiên tức giận với ảo não cũng tự biến mất.

Nay ngược lại, thế nhưng ngay cả một cái gã sai vật giữ ở cửa nhỏ trong phủ thái phó cũng dám đem hắn chặn ở ngoài cửa, không hắn đặt ở trong mắt, còn mắng hắn là chó má thế tử, Sở Thanh Y lập tức liền nổi điên.

Tốt, một đường nén giận giờ phút này rốt cục cũng có chỗ phát tiết rồi!

Hắn không nói hai lời, tay liền vung lên, vẻ mặt giữ trọn hết lớn: "Người tới, đem đại môn của thái phó phủ này hỏa thiêu một phen cho gia! Đem cái tên mất chó thấp hèn vô liêm sỉ kia lôi ra đây cho gia!"

Trung Từ quốc kiến hướng bất quá hai mươi năm, nay Thiên Úc Vương, cũng chính là phụ thân của Sở Thanh Y đã năm mươi tám, tuổi cũng đã cao, chính là cùng hoàng đế khai quốc thánh tổ gia của Trung Từ quốc kết bái huynh đệ, đi theo tiên đế đấu tranh giành Thiên hạ, giang sơn của Quân gia này, có một phần lớn là dựa vào hắn mà có được, nay Thiên Úc Vương không chỉ được phong Vương, càng là cầm trong tay trọng binh, Sở Thanh Y còn là con trai độc nhất của Thiên Úc Vương.

Cái gì mà kêu ngâm chia khóa vàng sinh ra, cái gì kêu trời sinh mệnh tốt, Sở Thanh Y đó là minh chứng tốt nhất, hắn từ nhỏ thân thể không được khỏe, trong nhà mọi người đặt cho hắn cái danh nữ nhân, hy vọng có thể cho hắn mang đến phúc trạch, Thiên Úc Vương đối với căn dòng độc đinh này cũng là phụng ở lòng bàn tay sợ mất, ngâm trong miệng sợ tan, thật có thể nói là vô pháp vô Thiên mà lớn lên.

Khi Sở Thanh Y ra khỏi phủ Thiên Úc Vương thị vệ đi theo sau thiết giáp khai đao, trường thương dắt sau lưng, khí thế bức người, cứ khi chủ tử bọn họ ra phủ đều là đem nơi nào đó làm loạn đến gà bay chó sủa, nửa điểm chính sự cũng không làm, nhưng cũng không để người ta nói chuyện đứng đắn, liền cho binh xuất tới.

Chỉ vì lão Vương gia nói, ai đối nghịch với thế tử gia thì sẽ là địch nhân của toàn bộ Thiên Úc Vương phủ!

Cho nên hắn căng cổ họng rống ra, ba trăm danh thị vệ của Thiên Úc Vương phủ liền ủa lên, trong tay có sẵn cây đuốc liền hướng tới đại môn màu son của thái phó phủ đang chuẩn bị đóng chặt lại lần nữa kia., nhưng vì vùng quá cao làm bay qua tường viện trực tiếp phi vào trong thái phó phủ.

Phủ Thiên Úc Vương trong Từ quốc là tướng môn đứng số một số hai, thị vệ trong phủ đều là quân chính quy tinh nhuệ, ba trăm cây đuốc hướng cửa màu son thái phó phủ quăng, làm cho ánh lửa tận trời, sáng cả một khoảng không, sương khói theo ánh lửa bốc lên, cánh cửa nước son son lập tức bị thiêu cháy thành màu đen.

Bọn thị vệ một bên quăng đuốc, một bên mặt 囉囉 hò hét, cũng có một số người lấy trường thương trong tay phụ giúp, khí thế này, quả thực là đất rung núi chuyển.

Gã sai vật đang ở trong trông cửa căn bản là không nhìn kỹ bên ngoài, nào biết đâu được là ma tính Sở Thanh Y này đưa Thịnh Y Diễm trở về, nghe nói là có thế tử gia đến căn bản vẫn khinh thường, vị thế tử gia này trong kinh thành từ cửu trong thành kia hải đi(chỗ này ai hiểu thì chỉ X với nha), trên trời rớt xuống một khối gạch không chừng có thể đập trúng một cái. Thái phó nói như thế nào cũng là quan lớn nhất phẩm, đứng hàng tam công, gã sai vật

trông cửa thái phó phủ kia cũng là mắt cao hơn đầu, một vị thế tử gia còn không hù được hắn, hắn chỉ biết là không thể cho Thịnh Y Diễm hỏi phủ bằng cửa chính, làm sao có thể nghĩ đến gặp đúng phải tên thái tử gia nổi tiếng trong kinh thành này!

Hắn bên này vừa mới đóng cửa lại cùng quần gia nói hai ba câu, liền có tiếng hô vang trời từ bên ngoài truyền đến, tiếp theo là từ trên trời rơi xuống hơn mười cây đuốc, trong nháy mắt hắn và quần gia, cùng với mấy gã sai vặt trông cửa trên người đều là lửa, buồn cười nhất là mặc dù đang tự mình đập lửa ở trên người, ngao ngao kêu to, bọn họ cũng chưa biết rõ ràng rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Từ trước tới nay Trung Từ quốc rõ ràng là thái bình không có chiến tranh, sao đột nhiên lại có thổ phi đến tấn công thái phó phủ, phải làm như thế nào đây??

Trong phủ loạn thành một đoàn, mà giờ phút này tiếng la bên ngoài lại càng lớn hơn nữa, khí thế nuốt núi sông trung ngoại đầu phi nhân thế nhưng bắt đầu phá cửa, mắt thấy đại môn màu son bị lửa cùng trọng lực song song hạ xuống đã bắt đầu có dấu hiệu bị phá vỡ, trong phủ những tiếng thét chói tai lại liên tiếp vang lên.

Mà giờ phút này trên xe ngựa, Từ Nhi bị một màn trước mắt này làm cho kinh sợ đến trợn mắt há mồm, khi nàng lấy lại tinh thần thì theo bản năng nhìn về phía Y Diễm, đã thấy Y Diễm lúc này đang từ trong ngăn kéo lấy ra một bộ ấm trà men sứ màu xanh đặt xuống khay gỗ trên bàn, đúng lúc chuẩn bị pha trà để uống!

Nhìn tiểu thư của mình khuôn mặt trầm tĩnh, vẻ mặt bình thản, Từ Nhi bỗng nhiên hiểu ra, trong lòng tiểu thư căn bản chính là đoán chắc được khi hồi phủ sẽ gặp phiền toái, thế nên vừa rồi ở trước cửa Tiêu phủ mới kêu nàng không ngăn cản Sở thế tử đưa các nàng trở về, tiểu thư đây căn bản chính là lấy Sở thế tử làm bìa đỡ đạn thôi, ha ha, tiểu thư thật là thông minh. Nàng chưa từng gặp qua người nào thông minh như vậy đâu, đúng hay không, thế giới này nhất định không có ai thông minh hơn so với tiểu thư!

Bất quá dám lợi dụng Sở thế tử như thế, tiểu thư cũng thật là to gan. Nhưng nếu có thể giáo huấn được nhóm người nanh vuốt trong phủ của đại phu nhân này thì thật là tốt, nàng cùng tiểu thư trước kia cũng không thiếu khi bị những người đó tra tấn cùng khi dễ, nay cuối cùng cũng trả thù được rồi, Từ Nhi toét miệng ra cười, khuôn mặt nhỏ nhắn được ánh lửa bên ngoài chiếu lên làm cho rạng rỡ muôn màu.

Y Diễm lấy đá bắn nhẹ vào vách tường phía đông bên cạnh thuyền thạp một chút, một thanh âm vang lên, từ giữa vách tường xe hiện ra một cái ngăn kéo, nàng từ bên trong lấy ra một bộ ấm trà men sứ màu xanh đặt ở trên bàn, mắt đẹp lưu chuyển liếc nhìn Từ Nhi một cái, nói: "Không có tiền đồ!"

Từ Nhi bất giác ánh mắt tiểu thư giấu cợt mình không có tiền đồ, lại chỉ ngây ngô cười hắc hắc, nói: "Cái này tốt lắm, hừ, Sở thế tử đốt phủ thái phó, xem về sau còn ai dám xem thường tiểu thư, khi dễ tiểu thư nữa không!"

Y Diễm cười lắc đầu, bàn tay trắng nõn ở trên bàn vuông tiếp theo ấn, lại một cái ngăn kéo theo vách tường bị trúng đạn thò ra, nàng tiện tay từ bên trong lấy ra đồ để đồ nước trà, cùng lúc lưu loát đặt trên bàn, lúc này Từ Nhi rốt cục mới để ý đến.

Tiểu thư, tiểu thư sao lại quen thuộc xe ngựa này như thế! Vách tường xe này nàng căn bản là nhìn không ra cái gì, nếu không phải tiểu thư lúc trước bắn ra một cái cơ quan nàng căn bản là không biết trong xe ngựa còn có thứ kỳ quái như vậy, nàng chỉ tưởng là tiểu thư mèo mù gặp được chuột chết (mèo mù vớ cá rán), đúng dịp đụng phải cơ quan, thế nên mới tìm được một bộ ấm trà kia, nhưng là mèo mù không có khả năng liên tục gặp phải chuột chết như vậy a!

Tiểu thư cho tới bây giờ chưa từng ngồi qua xe ngựa này, nàng khẳng định, tiểu thư đây là cũng quá thần kỳ đi! Chẳng lẽ bây giờ tiểu thư liệu sự như thần, thế nhưng ngay cả cơ quan thiết kế ở nơi nào đều có thể dự đoán được? Kia chẳng phải là trở thành bán tiên sao!

Từ Nhi khiếp sợ, Phụng Đế Tu nằm ở giữa toa xe tâm không dễ dàng bị dọa cũng kinh hãi, người khác nhìn không ra, hắn lại liếc mắt một cái đã nhận ra, xe ngựa này của Sở Thanh Y chính là Tôn Bất Từ chế tạo ra, cái người Tôn Bất Từ này mặc dù không được tốt lắm, nhưng tên của hắn lại rất nổi tiếng, nói ra như sấm ở bên tai, chỉ vì hắn là thánh thủ cơ quan ở bát quốc, toàn bộ tinh vân đại lục, năng lực thiết kế cơ quan của hắn nếu xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất.

Năm đó Thiên Kiền quốc là nhờ vào Tôn Bất Từ thiết kế đại hình cơ quan vũ khí, lên mới có thể giống như Trung Từ quốc từ tiểu quốc phát triển trở thành Thiên triều thượng quốc, Tôn Bất Từ thiết kế cơ quan được xưng tình diệu tuyệt luân, không người nào có thể nhìn thấu, bên trong xe ngựa này thiết kế không ít cơ quan bí mật, dựa vào năng lực của hắn bất quá cũng chỉ tìm được hai ba chỗ thôi, mà Y Diễm như vậy, rõ ràng là khắp nơi đều nhìn thấy được, tiện tay liền có thể ấn ra một cái cơ quan được dấu điểm kỹ.

Cũng vì như vậy, Tôn Bất Từ được phong vị là quốc sư của Thiên Kiền quốc, được quốc chủ kính trọng, các quốc gia khác kính trọng, bởi vì Thiên Kiền quốc sở hữu cao thủ về cơ quan này, các quốc gia khác phải kiêng kị ba phần, mà nay nữ nhân này... Nữ nhân này thế nhưng..

Trời a, nữ nhân này, nàng là làm sao có thể làm được !

Nếu nói ở tiểu viện của Thịnh phủ khi nhìn thấy Y Diễm thu thập người Thịnh gia, Phụng Đế Tu tâm như mặt hồ khẽ nhúc nhích, nổi lên gợn sóng, lần đầu tiên, tâm đối với một nữ tử sinh ra tìm tòi nghiên cứu.

Nếu nói ở Tiêu phủ khi nhìn Y Diễm nói hai ba câu liền làm Tiêu Diệp Nhi bị bại đến rối tinh rối mù, lại đem một nhất phẩm đại tướng quân bức tới cùng cảnh, làm hắn bình sinh lần đầu kinh diễm kêu hai tiếng.

Như vậy giờ phút này, trái tim Phụng Đế Tu là thật sự bị một khối cự thạch đột nhiên chạm vào, tâm tình cuộn cuộn, vì một nữ tử không lúc nào không làm cho người khác kinh hãi mà chấn động tâm can, vì nữ nhân bách biến này mà bị thuyết phục

Chương 33: Không thể buông tha

Phượng Đế Tu khiếp sợ, trong lòng kinh hãi đã muốn cuộn cuộn kéo đến, Y Diễm căn bản không biết chính mình làm một động tác tùy ý lại bị bại lộ.

Bản thân trước kia là người tự ti, lại cả lăm, cuộc sống trải qua cơ hồ đều ở trong hoa viên phủ thái phó tường cao vây bốn phía, trong trí nhớ của nàng nguyên bản vốn không có bao nhiêu tin tức về thế giới này, mà nay Y Diễm làm sao có thể dự đoán được xe ngựa này của Sở Thanh Y lại có cơ quan như thế đây.

Đối với sát thủ mà nói, học được cách tìm kiếm cùng vận dụng cơ quan bí mật, những thứ đó đều phải có tổ chức, mà Y Diễm trước kia còn được coi là lão đại của tổ chức sát thủ cường hãn nhất thế giới, ở phương diện này tự nhiên cũng là cao thủ trong đó.

Ở trong mắt nàng cơ quan của xe ngựa này tuy rằng thiết kế tinh diệu một chút, nhưng chỉ cần có mắt nhìn tốt đều sẽ phát hiện ra kỳ quái thôi, nàng chỉ nghĩ đến ở thế giới này ai sở hữu xe ngựa xa hoa đều thiết kế như thế này, người không đem những cơ quan này nhìn ở trong mắt, người tập mãi thành thói quen, làm sao còn có thể nghĩ đến đem việc này ẩn dấu?

Nàng tưởng rằng ai cũng có thể mở được những cơ quan bí mật này, tự nhiên liền tùy tay đem một bộ dụng cụ pha trà lấy ra, lại hoàn toàn không chút để ý lên không ngờ... , tập mãi thành thói quen, lại làm cho Phượng Đế Tu kinh ngạc không thôi.

Y Diễm để lá trà trên bàn, tiện tay đóng ngăn kéo lại. Nàng xoa tay, chuẩn bị pha trà thì một bàn tay trắng nõn như ngọc, tinh tế như tác phẩm nghệ thuật đột nhiên xuất hiện, đặt lên mu bàn tay nàng chặn lại, một thanh âm thanh nhuận truyền đến: "Tốt nhất đừng pha trà này."

Y Diễm một mặt dốc lòng pha trà, một mặt lắng nghe động tĩnh bên ngoài xe ngựa, thêm nữa trong xe ngựa này trừ bỏ nàng liền chỉ có hai người Từ Nhi cùng Phượng Đế Tu, Từ Nhi thì không đề cập tới, Phượng Đế Tu một đường giả bộ bất tỉnh, không đạo lý gì lúc này đến cửa phủ lại không tiếp tục giả bộ, kiểm củi ba năm thiêu một giờ, cho nên nàng căn bản không nghĩ tới giờ phút này sẽ có người nâng tay ngăn cản nàng.

Bởi vì Y Diễm không hề có phòng bị, cho nên mu bàn tay nàng bị bàn tay kia bắt lấy, ngay khi âm thanh truyền đến bên tai, thì thân thể của nàng đã phản ứng trước lý trí một bước. Cô tay Y Diễm nhanh chóng lật lại, dễ dàng bắt lấy bàn tay đáng lẽ ra hiện tại đang nắm lấy mu bàn tay của nàng, cả người cũng linh hoạt nghiêng sang một bên, bàn tay trái cũng nắm thành quyền, hai ngón tay chia ra như móc câu, nàng nhờ âm thanh mà phân biệt được vị trí của đối phương, hướng thẳng đến hai trong mắt của hắn.

Cho đến bây giờ khi nàng ra tay đánh địch nhân thì chỉ đánh ở chỗ yếu ớt nhất, rất nghiêm túc, không có chút nương tay nào!

Phượng Đế Tu ra tay ngăn cản Y Diễm, lại không dự đoán được nàng sẽ bởi vậy mà đi công kích mình, cũng không có dự đoán được phản ứng cùng thân thủ của nàng lại nhanh như vậy, quả thực nhanh như tia chớp, hai ngón tay của nàng như móc câu hướng đến hốc mắt hắn, đồng tử hắn co rút lại, ngựa người về sau, cảm nhận được ngón tay của nàng đảo qua lông mi, không khỏi hơi kinh hãi.

Nữ nhân này, nếu mới vừa rồi hắn né trễ một bước, chẳng phải một người tao nhã vô song như hắn đã có thể trở thành người mù mãi mãi!

Một nữ tử khuê các, tâm làm sao có thể có sự phòng bị cùng tính cảnh giác lớn như thế, quả thực ở bên cạnh hắn, nàng liền không có cảm giác an toàn như vậy sao?

Phượng Đế Tu nghĩ, ánh mắt sâu thẳm đón nhận ánh mắt từ trong đôi mắt trong trẻo trên người Y Diễm phóng ra, thấy dung nhan nàng lãnh diễm lạnh như băng, cười khở một tiếng, ai oán nói: "Người ta có ý tốt nhắc nhở, Diễm Diễm tội gì phải vô tình như thế!"

Y Diễm một kích chưa trúng đã bị Phượng Đế Tu tránh thoát, thế mới biết thanh âm ngăn cản mình đúng là tên hỗn đản này, thấy hắn lúc này đang dựa lưng vào vách tường xe, lại vẫn có tâm tình cùng nàng trò chuyện vui vẻ, trên mặt lập tức liền lộ ra vẻ chán ghét.

Có thể thoát khỏi một chiêu của nàng, mặt còn không chút biến sắc, nam nhân này quả thật đáng ghét, giống như nàng làm vậy khiến cho hắn rất thống khoái! (biến thái a)

Nhìn Phượng Đế Tu dựa vào vách xe ngựa, ánh lửa bên ngoài như dạ minh châu phát sáng chiếu vào hồng y của hắn, xinh đẹp như hoa hoè không tiếng động nở rộ, ánh sáng rơi vào khuôn mặt như ngọc, trong không gian bị nhuộm một sắc hồng, càng tôn nên khí chất giống như yêu tiên, mâu thuẫn mà lại hòa hợp. Mắt Y Diễm chợt lóe nên chán ghét, lực đạo ở cổ tay Phượng Đế Tu nói lỏng rồi rồi ra, lạnh lùng thốt:

"Nguyên nhân!"

Cái tay ôn nhu mềm mại kia rồi đi, tay Phượng Đế Tu lưu luyến một lúc mới chậm rãi thu hồi, không tiếng động nhìn chằm chằm Y Diễm, nói: "Làm vậy sẽ khiến người rước lấy phiền toái."

Y Diễm nghe vậy lập tức nói: "Tốt."

Nàng nói xong lại nhắt nhắt đem ngăn kéo vừa mới mở ra, cầm lấy bộ dụng cụ trà phi thường lưu loát để lại toàn bộ vào chỗ cũ, nhanh chóng đem tất cả khôi phục lại nguyên trạng.

Nàng không phải ngốc từ, Phụng Đế Tu không có lý gì lại đột nhiên không tiếp tục giả bộ bất tỉnh để nhắc nhở nàng việc này, hẳn trịnh trọng như vậy, chỉ có thể nói đó một chuyện, nàng nếu làm như vậy sẽ rước lấy đại phiền toái.

Nàng mới đến dị thế này, nghèo hai bàn tay trắng, không có một núi dựa nào, mặc dù nàng cường hãn, nhưng nếu thật sự chọc tới phiền toái, cũng là một người địch lại với vạn người, nàng không hy vọng cảm giác được cái chết một lần nữa.

Thấy Y Diễm tự nhiên lại nghe lời như thế, Phụng Đế Tu lập tức kinh sợ, con người xinh đẹp của hắn đột nhiên chợt lóe nên, giống như đám lửa nở rộ sáng ngời, trong lòng thầm khen ngợi, khá lắm trí tuệ vô song(không ai sánh bằng), trong sáng biết điều, một nữ tử quả quyết!

Y Diễm lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đã thu thập xong mọi việc, lúc này mới nhìn về phía Phụng Đế Tu, nói: "Xe ngựa này là từ tay ai chế tạo ra?"

Nàng nghĩ, Phụng Đế Tu ngăn cản nàng lại, không phải do trà kia có vấn đề, mà chính là cơ quan này có vấn đề. Sở Thanh Y không có khả năng dự đoán trước được nàng sẽ ngồi xe ngựa của hắn, trà trong xe này hiển nhiên đều là trà thường ngày Sở Thanh từng uống, nên trà sẽ không có vấn đề gì. Chỉ có thể là vì cơ quan này, cơ quan này thiết kế quả thật rất xảo diệu(tinh xảo, kỳ diệu), nàng vốn nhìn kỹ mới tìm được chỗ mở cơ quan, nàng vốn tưởng rằng nơi này bình thường mọi người tu luyện nội công, ở dị thế thuật chế tạo cơ quan thuật cũng cực kỳ lợi hại, bây giờ xem ra là do nàng suy nghĩ quá mức.

Biết rõ Y Diễm thông minh, khi nghe nàng nói lập tức đoán được vấn đề mấu chốt, Phụng Đế Tu thật ra nửa điểm cũng không giật mình, chỉ nói:

"Quốc sư của Thiên Kiền quốc Tôn Bất Từ, ba mươi năm trước, Thiên Kiền quốc bắt quả chỉ là một quốc gia nhỏ, nhưng bởi vì xuất hiện Tôn Bất Từ thánh thủ cơ quan này, làm ra nhiều loại vũ khí lợi hại, chiến xa, khiến cho Thiên Kiền quốc năng lực được tăng lên rất nhiều, lần lượt tiêu diệt hết ba nước láng giềng trở thành tinh vân trên đại lục cùng Thiên Thịnh, Thiên Trụ tướng quân nổi danh Thiên triều thượng quốc. Cũng bởi vậy, Tôn Bất Từ được nhiếp chính Vương của Thiên Kiền coi trọng, các quốc gia khác cũng phải kiêng kị Thiên Kiền quốc vài phần, nhưng Tôn Bất Từ cũng không dám rời khỏi thành Phụng Dương một bước."

Y Diễm nghe vậy sắc mặt khẽ thay đổi, một người có thể có ảnh hưởng lớn đến chiến tranh như thế, không chỉ trở thành đối tượng được tôn kính của Hoàng tộc các quốc gia, đồng thời cũng sẽ trở thành con mồi để các quốc gia đó giết trừ. Tôn Bất Từ không dám ra khỏi thành Phụng Dương một bước, chỉ sợ nhất là Thiên Kiền không nguyện cho hắn rời đi, tôn kính hắn đồng thời cũng là giam lỏng hắn.

Lại do chính hắn cũng không dám rời đi, một khi rời đi, nguy hiểm sẽ tùy lúc mà tới, các quốc gia tranh chấp, nếu hắn không có chỗ dừng đến, tất nhiên sẽ không chút do dự nào mà hủy hắn, nhưng khi có giá trị lợi dụng, nếu phản bội Thiên Kiền quốc, chỉ sợ sẽ chết càng nhanh hơn.

Đây là lấy cái chết của người để làm mục tiêu xác định người có phản quốc gia hay không, đến lúc đó chỉ sợ hắn chưa làm gì thì các quốc gia hiệp trợ Thiên Kiền quốc đã làm khó dễ cho hắn.(?)

Tôn Bất Từ đã nổi danh trong Thiên hạ, lại còn không thể có tự do như thế, nếu là nàng mà như Tôn Bất Từ sở hữu năng lực thiết kế cơ quan như thế mà bị truyền ra ngoài, sẽ đưa tới cái phiền toái gì quả thực dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra.

May mà, may mà hôm nay trong xe ngựa có hắn! Nếu bằng không, nàng có thể đã thực sự lâm vào đại họa.

Chính là nam nhân này biết được bí mật của nàng, hẳn nhất định cũng không phải vật trong ao, khí chất tao nhã như vậy, cũng không phải dạng người hơi hợt, hẳn thế nào sẽ không là người của hoàng tộc? Hôm nay hắn ngăn cản nàng nhưng mà ai biết trong lòng hắn có mưu tính gì? Có phải cũng đã nhắm vào nàng?!

Hậu họa này... Không được, không thể để cho người này sống sót rời khỏi nàng! (giữ lại luôn đi tỷ :v)

Y Diễm cúp mắt suy nghĩ, bỗng nhiên như đang sợ hãi chuyện gì nâng tay vỗ vỗ ngực, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về hướng Phụng Đế Tu cảm động cười, nụ cười này của nàng, quả nhiên làm cho băng tan chảy, chiếu sáng vạn trượng, trút xuống vạn dặm, lại như đóa Hồng Mai nở rộ nơi băng tuyết, sáng ngời thanh diễm, đoạt đi hồn phách người khác.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nữ Nghịch Thiên: Phúc Hắc Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.